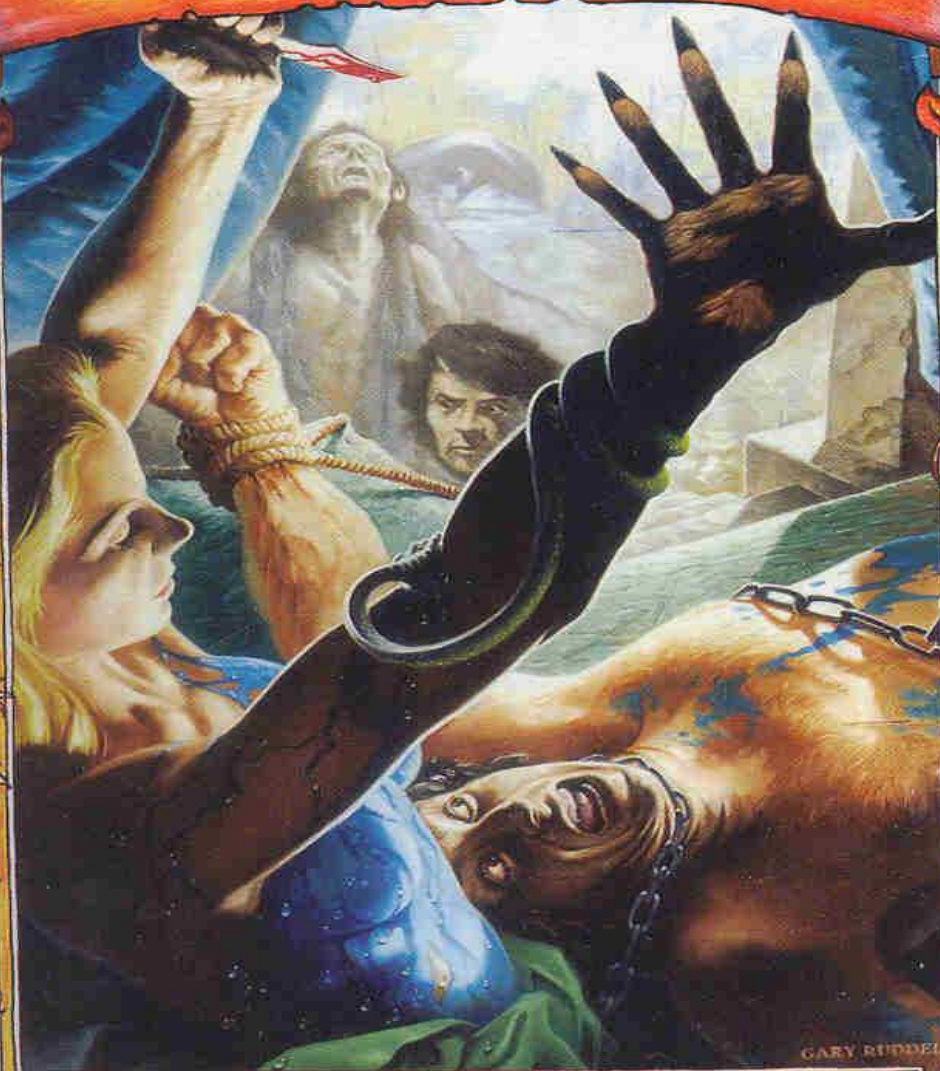

SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 5

TVÁŘ CHAOSU

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství
na světě (a nejen na našem). Sestavili
ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je... nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obracech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

POSTAVY

Obyvatelé města:

Hanse Stínolez – Zloděj a zahořklý stoupenec zašlé slávy Ilsigu. Současně přítel prince Kadakitha a Tempa.

Illyra – Věštkyň s Darem Vidění, po matce S'danzo.

Dubro – Kovář na bazaru a Illyřin manžel.

Hakim – Vypravěč a kronikář historek.

Jubal – Bývalý giadiátor a klíčová postava asylského organizovaného zločinu. Zraněn během zteče Pastorků, při níž byla zničena jeho usedlost a zabiti jeho lidé.

Saliman – Jeho pobočník a jediný přítel.

malíř Lalo – Pouliční portrétista nadaný kouzlem, jemuž plně neporozuměl.

Gilla – Jeho nezdolná manželka.

Lastel/Bezparec – Obchodník z okrajové části města žijící dvojím životem jako vlastník Oplzlého jednorožce. Unikl děsivým mukám, když Cime zabila čaroděje, kteří ho do nich uvrhli.

Mor-am a *Moria* – Ozbrojenci, bratr a sestra. Bývalé jestřábí masky. Po pádu Jubala žijí bez cíle.

Kopretina – Věštkyň S'danzo. Učitelka Illyry a přítelkyně Hanse.

Miniril – Její nejstarší dcera.

Mradhon Vis – Dobrodruh z cizí země a občasný vyzvědač.

Omat, Hort, Stařec (Panit) – Muži z asylské rybářské flotily.

Čarodějové:

Ischade – Nekromantická věštkyň a zlodějka. Její kletbu přebírají její milenci a umírají na ni.

Rankanci žijící v Asvlu:

Cime – Vražednice, zabíjí zejména čaroděje. Její vztah k Tempovi je záhadný a má kořeny v dávné minulosti.

Ďasi – Zalbar, Quag, Armén: princova osobní stráž. Výborně vycvičení vojáci, v poslední době sužovaní vnitřními nešváry.

Princ Kadakithis – Charismatický, ale naivní guvernér města. Odsunutý do Asylu nevlastním bratrem, císařem Ranke.

Molin Světloňoš – Vashankův velekněz. Po princovi nejvyšší oficiální představitel císařství v Asylu.

Pastorci/Svaté spolky – Příslušníci jednotky žoldnéřů.

Abarsís – Zakladatel Pastorků. Zavražděn Jubalem.

Tempus/Tálés/Hádankář – Ďas. Z moci Vashanky téměř nesmrtelný žoldnéř. Velitel Pastorků.

Walegrin – Důstojník Rankanské armády, pověřený vesním místní asylské posádky. Nevlastní bratr věštkyně Illyry.

Drozd a Malm – Jeho nadporučíci.

Bohové:

Eshi – Ilsižská bohyně lásky, krásy a plodnosti.

Ils – Nejvyšší božská podstata poraženého panteonu Ilsigu.

Shalpa – Ilsižský bůh, patron zlodějů.

Vashanka – Rankanský bůh, Hromovládce, patron dobytelských armád Ranke.

Svět zlodějů
Kniha pátá
TVÁŘ CHAOSU

Sestavili
Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey

„*Introduction*“
copyright ©1983 by Robert Lynn Asprin
„*High Moon*“
copyright ©1983 by Janet Morris
„*Necromant*“
copyright ©1983 by C. J. Cherryh
„*The Art of Alliance*“
copyright ©1983 by Robert Lynn Asprin
„*The Corners of Memory*“
copyright ©1983 by Lynn Abbey
„*Votary*“
copyright ©1983 by David Drake
„*Mirror Image*“
copyright ©1983 by Diana L. Paxson

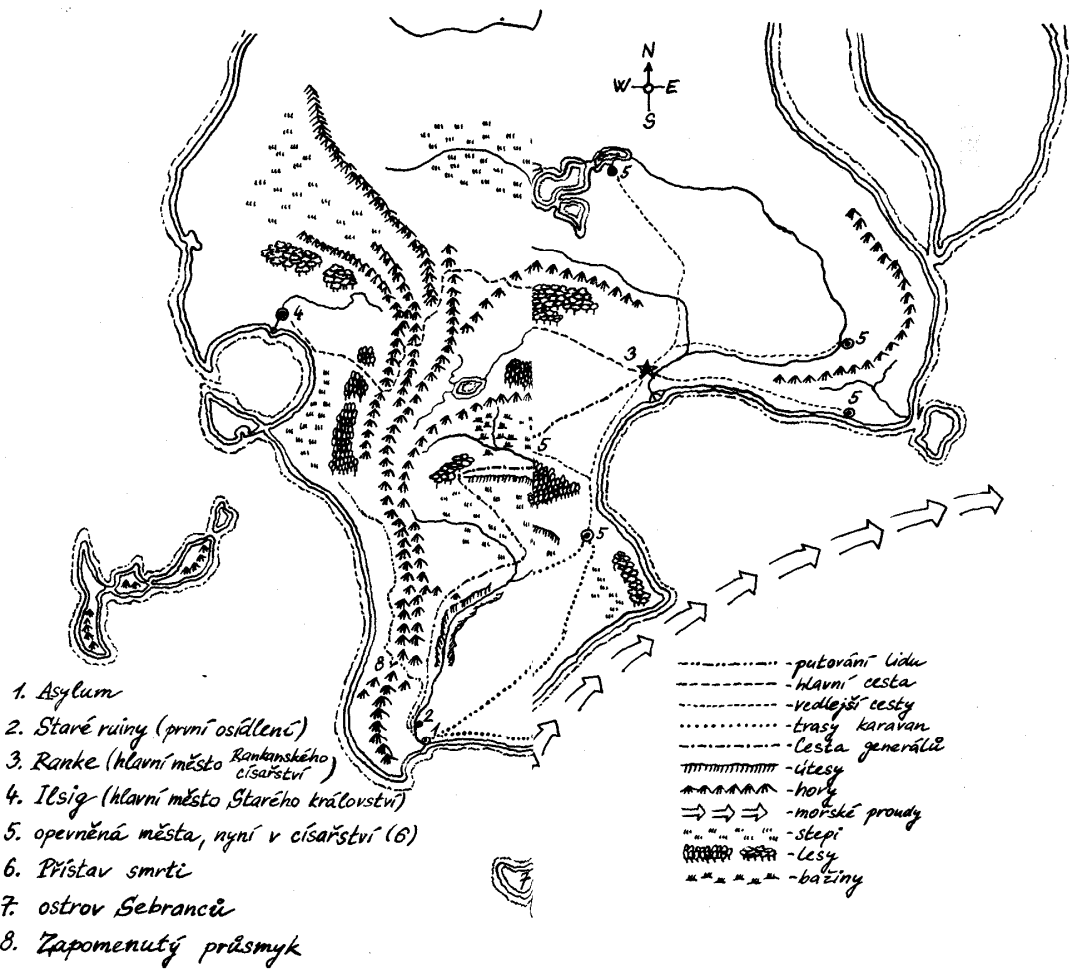
THE FACE OF CHAOS

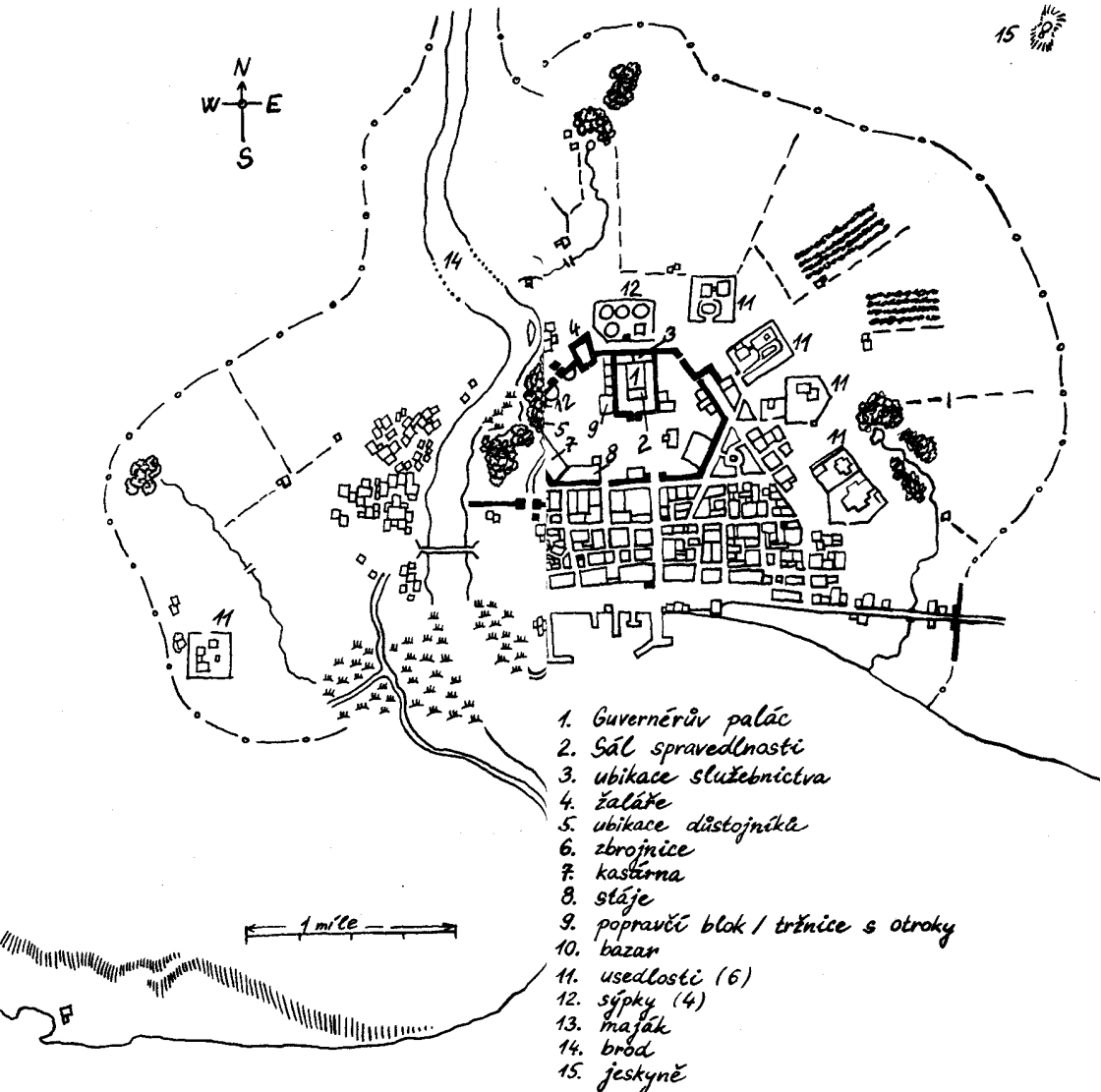
This collection copyright ©1983 by Robert Lynn
Asprin and Lynn Abbey
Cover art ©2003 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odbert
Translation copyright ©2003 by Hana Ederová
All rights reserved
Edition ©2003 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80-86481-36-0

Obsah

POSTAVY	3
Úvod.....	10
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Úplněk.....	16
<i>Janet Morris</i>	
Nekromantka	65
<i>C. J. Cherryh</i>	
Alianční umění.....	107
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Hlubiny paměti.....	124
<i>Lynn Abbey</i>	
Věřící.....	157
<i>David Drake</i>	
Obraz v zrcadle	186
<i>Diana L. Paxson</i>	

1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. bród
15. jeskyně

Úvod

Robert Lynn Asprin

„Než se cyklus dostane zase do výchozího bodu, bude se nám Tvář Chaosu smát!“

Přes šumění bazaru byla slova stěží slyšitelná, ale ucho Illyry je zachytilo. Zarazila se v chůzi. Nevšímal si zmateného pohledu manžela a klestila si cestu davem, jen aby našla původce hlasu. Třebaže byla S'danzo jen napůl, živila se kartami, a pokud by objevila nějaké dotěry, kteří se snaží odhalit jejich tajemství, dlužila by jejich jména svému klanu.

Z hlubokého stínu vedle stánku po ní blýskl žlutozubý úsměv. Když se na místo zadívala pozorněji, poznala Hakima, nejstaršího a nejznámějšího vypravěče, jenž si tu dřepěl pod stříškou, chráněn před jasnou září ranního slunce.

„Dobré ráno, stařečku,“ pozdravila drze, „copak ví vypravěč o kartách?“

„Moc málo na to, aby se jejich vykládáním živil,“ odpověděl Hakim a líně se poškrábal, „ale celkem dost na někoho, kdo se jejich význam vykládat neučil.“

„Mluvil jsi o Tvůli Chaosu. Snad mi nechceš namluvit, že sis nakonec zaplatil vyložení?“

„V mém věku ne.“ Vypravěč mávl rukou. „Jsem raději, když události přicházejí jako překvapení. Ale mám dost dobré oči a vidím, že ta karta znamená velkou změnu a převrat. Není zapotřebí žádného zvláštního zraku, aby si člověk uvědomil, že se dneska, když máme ve městě nové hosty, určitě objevuje při vykládání hodně často. Mám uši, Illyro, stejně tak jako mám oči. Starý člověk naslouchá a

pozoruje. Alespoň ho pak nenapálí někdo, jenž se chůzí zdá mladší, než o čem se snaží přesvědčit okolí nalíčením a oděvem.“

Illyra se zamračila. „Taková pozorování mne mohou přijít draho, stařečku.“

„Jak jsi moudrá, paní má. Natolik moudrá, že znáš cenu mlčení, neboť hladový jazyk hovoří volněji.“

„Tak dobře, Hakime,“ zasmála se věštce a do natažené dlaně vklouzla mince. „Otup své uši, oči a jazyk snídání na můj účet... a snad bys mohl připít pohárem vína Tváří Chaosu.“

„Tak počkej, paní,“ zavolal vypravěč, když se otočila k odchodu. „Omyl! Tohle je stříbro!“

„Máš zrak ostrý jako vždy, ty starý čerte. To máš navíc za odvalu. Doslechla jsem se, co všechno musíš udělat, aby ses dostal k příběhům, které pak vyprávět můžeš!“

Hakim vpustil minci do váčku, připevněného na opasku tuniky. Uslyšel uspokojivé cinknutí, když se přidala k ostatním utajeným penězům. V těchto dnech si vynucoval peníze na snídání spíše ze zvyku než z potřeby. S přílivem bohatství, přinášeného nově příchozími, měšce v Asylu tloustly. Dokonce i vyděračství bylo snazší, tak jak lidé méně seděli na penězích. Někteří, jako třeba Illyra, vypadali při utrácení takřka dychtivě. Dneska ráno už vybral dost na deset snídaní, a to nemusel vyvinout úsilí, které až do současnosti vyžadovalo získání částky, jež by dostačovala na jedinou.

Po desítkách let úpadku se Asylum probouzelo k životu s přílivem bohatství, přinášeného beysibskými vojsky. Jejich vojenská síla zdaleka překonávala možnosti místní asylské posádky a pouze skutečnost, že si cizinci nenárokovali právo na vládu nad městem, ji ponechávalo v rukou prince a jeho ministrů. Ale hrozba stále existovala, byla silná a propůjčovala obvyklým činnostem obyvatel města novou příchuť nebezpečí.

Vypravěč se opět poškrábal. Mračil se do ranního jasu a ne všechny jeho vrásky pocházely od mžourání. Bylo to téměř... ne, bylo to příliš hezké, aby to mohla být pravda. Hakim měl za sebou nadmíru mnoho let mučivých úzkostí, než aby se díval darovanému koni na zuby. Všechny dary něco stojí a není důležité, jak skrytá

nebo bezvýznamná se jejich cena může v jisté době zdát. Bylo jen naprosto logické, že si náhlá prosperita přinesená přistěhovalci vyžádá od díry známé jako Asylum svou cenu. Jak přesně vysokou nebo hroznou cenu, to vypravěč nedokázal v dané chvíli uhádnout. (V Asylu byli neustále jestřábi, neboť nebylo tak snadné je zkrotit... a hlavně jednoho jestřábníka.) Lepší oči než Hakimovy podrobně zkoumaly účinky a dlouhodobý dopad příjezdu nových obyvatel. Přesto mu neuškodí, když nechá uši nastražené a...

„Hakime! Tady je! Našel jsem ho! Hakime!“ Hakim si pro sebe neslyšně zabručel. Pestře vyšňořený mládeneček vyskakoval do výšky a mával rukama na kamarády na znamení, že odhalil Hakimův únik. I sláva má svou cenu... a ta jeho se jmenuje Mikali. Hlavní úlohou mladého floutka se zdálo být utrácení majetku otce za vybrané oblečení. To, a navíc sloužil Hakimovi jako samozvaný herold. Přestože peníze z módnějších částí Asylu byly milé, vypravěč často toužil po dnech anonymity, kdy se musel spoléhat na vlastní důvtip a umění šikovně podstrčit své příběhy. Snad z tohoto důvodu lpěl na některých starých oblíbených místech na bazaru a ve Spleti.

„Tady je!“ provolával mladík k rychle se shromažďujícím posluchačům. „Jediný člověk v Asylu, který neutekl a neschoval se, když do našeho přístavu připlula beysibská flotila.“

Hakim si hlučně odkašlal. „Měl bych tě znát, mladý muži?“

Tlačenci rozehrál nezdvořilý řehot a mladík zrudl zahanbením.

„J... Jistě si pamatuješ. To jsem já, Mikali. Včera...“

„Pokud znáš ty mne,“ přerušil ho starší muž, „pak rovněž víš, že nevyprávím příběhy, abych se udržoval v kondici, ani netoleruji čumily, kteří brání ve výhledu platícím zákazníkům.“

„Ale ovšem,“ rozzářil se Mikali. V mžiku se vytasil s šátkem z jemného hedvábí. Přidržoval ho v dlaních a začal procházet shromážděním, aby vybral mince. Jak se dalo čekat, ošklivilo by se mu, kdyby se měl této úlohy zhostit v tichosti.

„Dar pro největšího asylského vypravěče... Poslyšte příběh o přistání ze rtů muže, který Beysiby přivítal na našem břehu... Dary... Co je to? Měďáky?! Pro Hakima? Pátrej hlouběji v měšci nebo běž dál! Sedí tu nejstatečnější muž ve městě... Děkuji ti... Dary pro nejchrabřejšího muže v Asylu...“

U příležitosti proslovu si do šátku našly cestu dvě plné hrsti mincí a Mikali je s okázalou vítězoslávou předvedl Hakimovi. Vypravěč na okamžik nevšimavě potěžkával balíček v ruce, pak přikývl a skryl ho celý v tunice. Tajně se těšil z úzkostného výrazu, který přelétl mládenci po obličejí, když si Mikali uvědomil, že už se s pěkným šátkem neshledá.

„Přestože jsem zaujal své místo na přístavní hrázi kolem poledne, bylo již po setmění, když flotila zakotvila a na břeh se odvážili první Beysibové. Byla taková tma, že jsem si ani nevšiml, jak z paluby jedné lodi spouštějí malý člun. Teprve když zapálili pochodně a probojovávali si cestu k hrázi, uvědomil jsem si jejich záměr – uskutečnit setkání před prvním světlem,“ začal Hakim.

Oné noci vypravěč skutečně málem usnul, než mu došlo, že se od flotily konečně odpoutává člun. Dokonce i zvědavost vypravěče má své hranice.

„Byl to pohled, který by malé děti vyděsil. Pochodněmi osvětlené plavidlo se přikrádalo k našemu městu jako nějaký veliký pavouk ze strašidelných snů, sledující kořist přes inkoustově černé zrcadlo. Třebaže se tu o mně mluvilo jako o statečném, bez zahanbení přiznávám, že jsem přihlížel ukryt ve stínu. Moudří vědí, že temnota dokáže zaštitit slabé stejně snadno, jako pustoší silné.“

Někteří v davu pokývali na souhlas. Byli v Asylu a každý posluchač bez ohledu na společenské postavení již alespoň jednou, to podle nastalých okolností, vyhledal ukryt ve stínu a dělal to častěji, než by se mu chtělo přiznávat.

„Ale koneckonců, když už tito lidé byli jednou na břehu, viděl jsem, že se zase tak moc od nás neliší, a tak jsem tedy vystoupil z úkrytu a šel je přivítat.“

Tento statečný skutek na sebe Hakim vzal proto, že byl ovlivněn směsicí netrpělivosti, zvědavosti a pití... hlavně toho posledního. Vypravěč byl sice na svém stanovišti od poledne, ale po celou tu dobu si také hezky dopřával. Dopřával si vína, které zůstalo nestřeženo v krčmách na hrázi. A tak když připoutali člun k hrázi, byl úplně namol a klátil se ve větru víc, než se kdy houpala mateřská loď onoho člunu.

Skupinka ze člunu pokračovala po molu ke břehu a pak se namísto postupu do města stáhla do těsného chumlu a čekala. Jak se minuty vlekly a flotila nevysílala žádné další čluny, bylo zřejmé, že předvoj čeká na setkání s delegací města. Pokud to byl ten případ, napadlo Hakima, že by tu stejně tak dobře mohli čekat ještě při východu slunce.

„Budete muset jít do paláce!“ vykřikl bez rozmýšlení.

Při zaznění jeho hlasu otočila skupina skelné pohledy přímo na něho.

„Palác! Běžte do paláce!“ opakoval, nevšímaje si mravenčení v zátylku.

„Hakime!“

Jedna postava ze skupiny ho přivolávala znamením ruky.

Poslední ze všeho, co Hakim očekával nebo čeho se od vetřelců obával, byl pozdrav přímo jeho osobě.

Nohy jakoby z vlastní vůle postrkovaly svého roztřeseného majitele ke skupince.

„První, koho jsem potkal, byl poslední, koho bych čekal,“ svěřoval se Hakim posluchačům. „Nikdo jiný než náš Hort, o němž jsme všichni věřili, že se společně se svým otcem ztratil na moři. Byl jsem mírně řečeno udivený když jsem zjistil, že je nejenom naživu, ale dokonce doprovází vetřelce.“

Dodneška jste nejen viděli Beysiby, ale všichni jste si na jejich podivný vzhled zvykli. Kdybyste na ně poprvé narazili na opuštěném molu, které osvětluje pouze záře pochodní, tak jako se to stalo mně, byli by i ti silní z vás blízko zděšení... a já nejsem silný muž. Ruce, jež svíraly pochodně, měly plovací blány, jako by ti lidé přišli z moře, ne přes ně. Už zdaleka jsem viděl jílce válečných mečů, které jim vyčnívaly za zády, ale jejich očí jsem si hned nevšiml. Tmavých, bez mrknutí zírajících očí, v jejichž hlubinách se odráželo světlo pochodní. Ty oči mne skoro přesvědčily, že pokud ukáží strach, vrhnou se na mě jako smečka zvířat. I teď za denního světla můžou jejich oči...”

„Hakime!“

Vypravěč měl radost, že nejen on sebou při nečekaném výkřiku cukl. Neztratil schopnost vtáhnout posluchače do příběhu. Zapomněli na ranní slunce a stáli spolu s ním na pochodněmi ozářeném molu.

Hned za pýchou, či spíše v předstihu, se dostavila vlna zlosti na výtečníka, který ho vyrušil uprostřed vyprávění. Pohled, který obrátil k narušiteli, nebyl právě příjemný.

Nebyl to nikdo jiný než Hort, chráněný z boků dvěma beysibskými válečníky. Na okamžik musel Hakim bojovat s vlnou neskutečnosti, jako by mladík vystoupil z příběhu, aby se mu mohl postavit tváří tvář v životě.

„Hakime! Musíš okamžitě přijít. Sama Beysa si tě přeje vidět.“

„Bude muset počkat,“ prohlásil vypravěč bohorovně, nevšímaje si mumlání, které se zvedalo mezi jeho posluchači. „Jsem uprostřed vyprávění.“

„Ale ty mi nerozumíš,“ naléhal Hort, „chce ti nabídnout místo u svého dvora!“

„Ne, ty nerozumíš mně,“ oplatil mu Hakim. Tak ho nadnášela zlost, že ani nemusel vstát z místa. „Já už místo mám... a budu mít práci, dokud nedovyprávím tento příběh. Dobří lidé si u mne objednali zábavu a já mám v úmyslu je uspokojit. Ty a tvoji rybooci přátelé budete prostě muset počkat.“

Po těchto slovech obrátil Hakim pozornost opět k publiku. Zmatenému Hortovi nevěnoval pozornost. Skutečnost, že si toto představení původně vůbec nepřál, nebyla důležitá, stejně jako fakt, že služba vůdkyni beysibské exilové vlády bude nepochybně výnosná. Žádný vypravěč, tím méně nejlepší vypravěč v Asylu, se uprostřed vyprávění nevyhne profesionální odpovědnosti, jakkoli lákavá je nabídka protistrany.

Pryč jsou dny, kdy by prchl, jakmile by někdo jeho směrem hodil pár mincí. Pýcha starého vypravěče narůstala spolu s jeho jménem a Hakim již nebyl mezi ostatními občany Asylu výjimkou. I na něho působil vliv Tváře Chaosu.

Úplněk

Janet Morris

Nisibiská čarodějnice se usídlila přímo na jih od náměstí Karavan a mostu přes Bílou Březnici. Pronajala si oddělený komplex – trojpodlažní „panský dům“ a přilehlé budovy – stejně tak z důvodu, že pozemky dosahovaly ke břehu Bílé Březnice (řeky řešily množství problémů s likvidací), jako kvůli obchodním zájmům v nedaleké skladištní čtvrti kolem Bulváru. Příhodný přístup do této části města umožňoval vůdci její karavany navštěvovat náměstí v kteroukoli denní či noční hodinu.

Karavana zastírala jejich operace. Drogy, které pašovali, se nevztahovaly k jejím cílům o nic více než polorozpadlé sídlo na konci vozové cesty, která vedla od mostu k jihu, nebo zboží, jež její lidé kupovali a ukládali v nevyhloupitelné noře na Bulváru, značně ovšem zjednodušovaly jednání se starousedlíky a jí ulehčovaly těžké noci. Nebyla to nic než lest, pavučina lží, přijatelných malých neřestí, ke kterým se mohla hlásit, kdyby ji přistihla rankanská armáda, nebo kdyby Pastorci (nájemné úderné jednotky a „zvláštní agenti“) palácového maršála Tempa vystrachali její pochopy a poskoky nebo proti ní dokonce vznesli obvinění.

V poslední době se obzvláště zajímala o jednu dvojici Pastorků. Jagat – její pravá ruka, pokud šlo o špionáž – nebyl znepokojen o nic méně. Pozornost, kterou jí dvojice věnovala, připadala nápadná i její ilsižské spojce Lastelovi, kterého hned tak něco z míry nevyvedlo. Žil přes deset let v Asylu, žumpě rankanského císařství, přiživované celou řadou menších stok, a po celou tu dobu si dokázal jednoznačně udržet dvojí totožnost jako podnikatel ve východní části města i jako hospodský sídlící ve Spleti.

Nejprve, to když se zdálo, že je zde jen na tak dlouho, aby dohlédla na „smrt“ rankanského boha války Vashanky, si myslela, že jsou její spojenci přehnaně opatrní. Nisibiská čarodějka Roxana přišla mezi smrtelníky a zatracence od pevnosti Zdi čarodějů, z mraky zahalené tvrze z černého mramoru na nedobytném horském vrcholku, aby znevážila moc idolu státního kultu. Měla to být společná práce: nisibiští čarodějové; Lacan Ajami (válečný lord Mygdonu a známého světa na sever od Zdi čarodějů), s nímž uzavřeli smlouvu; a celá Mygdonská aliance, kterou ovládal.

Tak jí to alespoň vysvětlil její pán a láska, když nařizoval, že Roxana musí jít. Nedohadovala se – mezi kouzelníky musí člověk vždycky nějak zaplatit. Deset let neměla na práci nic těžkého a dvakrát tak dlouho se nepostavila ničemu nebezpečnému. A pokud by jeden nesloužil Mygdonu – jen jeden – trpěli by všichni. Aliance byla natolik silná, že se jí nedalo odporovat. A tak byla vtažena spolu s dalšími, schopnějšími do víru zdejších událostí, jako by nějaká síla mocnější než magie ušlehala tropickou bouří, jež by očistila zemi, a je používala k ozdobě jejího oka.

Touto dobou již měla být doma; byla by, nebýt stovky lodí z Beysibu, jež zde přistáli a zkřížili jí všechny plány. Nisibskou síť jí přišla zpráva z Mygdonu, hlavního města Mygdonie, že musí zůstat.

Hlavním úkolem bylo držet v šachu Pastorky, kteří se jí motali kolem sukní – nebo je lapit do léčky nebo je koupit nebo si z nich udělat otroky. Když neuspěje, zničí je. Ale opatrně, velmi opatrně. Neboť Tempus, který byl jejím nepřítelem před třemi desítkami let, když bojoval v defenzivních válkách ve stepích u Zdi čarodějů, byl vtělením Boha bouří. Žádná armáda, kterou posvětil svou přítomností, nemohla zažít porážku; žádná válka, v níž bojoval, nemohla skončit prohrou. Boj mu byl životem; bojoval jako bozi sami, jako představitel entelechie z vyšší sféry – a měl dokonce přátele mezi silami, které nebyly tělesné, které všední kouzla, jakými mohl vládnout člověk, nedokázala zranit.

A nyní se ve stanech Mygdonie rozhodlo, že ho musí z pole odstranit – vyřadit jej v tomto jižním divadle ze hry a vmanévrovat na sever, kde ho čarodějové budou moci zneškodnit. Tak zněl vzkaz jejího milovaného pána: vyžeň ho na sever nebo jej zbav síly tam,

kde je. Bylo snazší rozdrtit boha, kterému zde sloužil. Pochybovala ale, že ho to vyřadilo z boje; existovali jiní Bohové bouře a – Tempus, jenž pod řádkou jmen válčil ve více dimenzích, než kolik jich ona kdy navštívila, je všechny znal. Odstranění Vashanky mohlo vyděsit Rankance a dát Ilsižanům naději, ale bylo by zapotřebí víc než jen dohadů a manipulací v bojích mezi bohy. Ani lepší čarodějka, než je ona, by nedokázala zařídit, aby Tempus složil zbraně či sklonil hlavu. Donutit ho k útěku pak bylo zcela nemožné. Odlákat ho na sever nikoliv, jak alespoň doufala. Neboť Asylum nebylo pro Roxanu nejlepší místo pro život. Její nos urážel pach, linoucí se na východ z Povětrova, na sever z Rybářské uličky a na západ ze Spleti, na jih buď z jatek, nebo z paláce – nezjistila odkud.

Uspořádala tedy setkání, tah sám o sobě troufalý. Shledala se s dalšími sobě rovnými, s těmi, kdo sídlili na vysokých horách Zdi čarodějů. Když bylo po všem, cítila se velmi slabá – přenést duši tak daleko není jednoduchý čin – a nespokojená. Navrhla ale strategii a dostalo se jí souhlasu, ačkoli ji mrzelo, že o schválení musela požádat.

Když už měla plán, musela ho uvést do pohybu. Pro začátek si předvolala Lastela/Bezpalce a rozzlobeně si stěžovala:

„Tempova sestra, volná agentka Cime, byla součástí naší dohody, Ilsižane. Jestli ji nedokážeš přivést, nebude mi moci pomáhat. Platím tě až moc dobře na to, že jsi jen bezcenný kriminálník třetí kategorie.“

Mohutný zápasník ovládl rozbouřená střeva. Jeho dům na východě města byl prostorný; v kotcích štekali psi a oblíbení hafani jim polehávali u nohou, pod samovarem, na rituálních hedvábných modlitebních koberečkách, v náruči vzhledných otroků omámených krrfem – ona má o zábavě jiné představy. Lastelovi vyhovovalo, jak prozrazovalo zpocené čelo a těžký dech, sledování závodů se zvířaty. Okouzlovaly i tucet dalších hostů.

Snědý Ilsižan neviděl na zotročování vlastní rasy nic nesprávného. Nisibané v sobě měli víc hrdosti. Dobře, že těmhle otroctví nevadí – v budoucnosti ho poznají podstatně důvěrněji.

Ale její slova hostitele postrčila a Lastel se zvedl na jednom lokti, polštáře najednou nakřivo. Ani on se nevyhýbal krrfu –

nekouřil ho, jak bylo ilsizským zvykem, ale míchal ho s jinými drogami, takže vplul do krve přímo skrze kůži. Účinky byly silnější a méně předvídatelné.

Jak doufala, krrf její slova umocnil. V očích zapadlých v laločnatém obličejí se ukázal strach. Věděl o ní, co je zač; strach k ní patřil. Pokud se rozhodla, že by ji pobavila jedna dvě spálené duše, byl před ní takhle bezmocný každý. Vůně zatracených duší by dokázala ulehčit jejímu břemenu stejně, jako krrf ulehčil těžkostem obyčejných smrtelníků.

Ohromný muž rychle promluvil, plačtivě ze sebe chrlil omluvy: „žena zmizela... vzal ji s sebou Askelon, sám pán snů. Viděli to všichni na hostině čarodějnického bratrstva, kde byl bůh poražen. Nemusíš mi věřit – svědků jsou celé zástupy.“

Nespouštěla z něho nevýrazný pohled. Ilsizanům se říkalo Křiváci a zbabělé jádro Lastela bylo výborným dokladem důvodu přezdívky. Pocítila znechucení a sledovala ho dál.

Muž před ní sklopil oči a zamumlal, že jejich dohoda nezávisela na zabíječce mágů Cime, že udělal víc, než kolik podle smlouvy měl, a zisk z toho měl nepatrný a že rizika byla příliš vysoká.

A aby dokázal, že jí je stále oddaný, přidal varování před Pastorky: „Měl by nás znepokojovat ten párek bastardů, které na tebe poštal Tempus, ne peníze – ani jeden z nás nebude naživu, aby je mohl utratit, pokud –“

Jeden z otroků vykřikl, zda bolestí nebo rozkoší nedokázala Roxana odhadnout; Lastel ani nevzhlédl, zato pokračoval: „... Tempus zjistí, že máme třicet kamenů krrfu v –“

Skočila mu do řeči, nedovolila vyslovit název skryše. „Udělej tedy, co říkám, a na nic se nevyptávej. Zbavíme se pak problému, který nám působí. Máme vlastní zdroje, které nám poví, co Tempus ví a co ne.“

Objevil se sluha a nalil jim svařené víno. Oba se chopili jantarových číší. Pro Roxanu byl nápoj výhodou: když nahlédla do jeho hlubin, viděla něco málo skrytých myšlenek, jež se míhaly hlavou tlustého obchodníka s drogami.

Myslel na ni a ona viděla vlastní krásu: kouzelné vlnité vlasy jako eben, svěží pleť jako samet. Snil o ní, jak leží nahá s jeho psy.

Uvalila na něho kletbu, aniž promluvila nebo se musela nějak namáhat, zcela reflexivně, a věnovala mu pohlavní nemoc, kterou neumí léčit žádný asylský čaroděj nebo ranhojič, nevynechala nežity šířící se na rtech a pohlavním údu, a současně virus, který nemoc dokáže ovládnout a který se ukryje v mozkovém kmenu a začne účinkovat, až se mu zachce. Sotva si toho všimla; beztak šlo jen o nepatrnou demonstraci jejího rozčilení: rozhodla, že jeho zdravotní stav odhalí stav jeho duše.

S cílem smazat vlastní obnažené tělo s dlouhýma nohama z hladiny vína nařídila bez oklik: „Znáš vlastníky ostatních barů. Majitel Alekeepa má holku, která zrovna končí školu. Zaříd', abys jí mohl uspořádat večírek, a rozšíř zprávu, že těm dětem prodáš krkf – to děvče, o kterém mluvím, se jmenuje Tamzen. Ať ji pak tvůj sluha odvede k Jatečnímu kříži. Nechej je tam – bude to tak pět šest mladých – nadrogovaní se ztratí ve spleti brlohů.“

„Tohle že má nalákat dva mizerné Pastorky? Znáš muže, které myslím? Janniho? A Záškodníka? Pastorci chrápou jeden s druhým. Holky je nezajímaj. A Záškodník – to je kurevník – neviděl jsem ho s žádnou ženskou, co by byla tak stará, aby jí rostly prsa. Určitě –“

„Určitě,“ vložila se mu hladce do řeči, „nechceš vědět víc. Pro případ, že by to nevyšlo. V podobných situacích spočívá ochrana v nevědomosti.“ Neřekne mu víc – ne že Záškodník, jinak zvaný Nikodemos, pochází z Azehuri, kde si vysloužil válečnické jméno a odkud se vydal přes Mygdonii do Sýru pátrat po tróském koni. Nechal se najmout jako ochránce karavany a tenťák. Rozepře nad zásilkou, kterou jim sebrali horští loupežníci, z něho na rok udělala zajatce a služebníka nisibiského mága – jejího milovaného pána. Nikodemos měl hlavu ve vodítku, stačilo jen zatáhnout.

A až to ucítí, bude moc pozdě. Šňůru bude držet ona.

Tempus dovolil Nikovi, aby zkřížil svoji světle hnědočervenou klisnu s jeho tróským hřebcem. Chtěl tak potlačit řeči mezi Pastorky. Vyprávěli si, že jejich velitel pověřil Nika a Janniho nebezpečnými povinnostmi ve městě, jen aby bojovníka s břidlicovými vlasy potrestal. Niko odmítl Tempem nabídnuté partnerství, dal přednost Jannimu a následně opustil jejich řady.

Nyní byla klisna březí a Tempus byl zvědav, jaký druh hříbete spojení přinese, ale řečí o nečestné hře neubývalo.

Velitel Critias, Tempův zástupce, přerušil zarytě přednášené hlášení a prstem teď míchal nápoj připravený z chlazeného vína, ječmene a kozího sýra, pak si otřel prst o kyrys zdobený reliéfy, naleštěný léty používání. Scházeli se v hostinci žoldáckého cechu, v jeho společenské místnosti, tmavé jako sražená krev a bezpečné jako hrob, kde Tempus založil lóži žoldnéřských veteránů – důstojník pověřený tajnými akcemi nemohl být součástí kasárenské kohorty Pastorků. Setkávali se skrytě, nepravidelně. Většinou stačily kódované zprávy přepravené nevědomým poslem.

I Crit si zřejmě od začátku myslel, že posílat bezelstného kavaleristu Janniho a nejmladšího Pastorka Nika sledovat čarodějnici není od Tempa nejlepší nápad: tajné machinace patřily do Critova pole působnosti a Tempus si nejen přivlastňoval jeho práva, on dokonce překročil hranice jejich dohody. Tempus původně svolil, aby velení dvojici vyslané do akce převzal Crit. Tenkrát zahořkle zavrčel a prohlásil, že je povede, ale nechce si vzít na svědomí ztrátu obou mužů. Co kdyby na případné uskoky čarodějnice nestačili.

Tempus s příjemně vyhlížejícím syrským agentem souhlasil, a tak se pustili do další záležitosti: princ guvernér Kadakithis tvrdošjně trval na požadavku najít otrokáře Jubala, jehož statek Pastorci vyplenili a přeměnili na svůj domov.

„Ale když jsme toho černýho hajzla dostali, řekl jsi, abychom ho nechali odplazit.“

„Kadakithis nedal najevo zájem,“ pokrčil rameny Tempus. „Změnil názor, snad ve světle objevu těch záhadných přepadových komand, které nebyli tvoji lidé schopni identifikovat či zadržet. Jestliže tvé jednotky nedokáží předvést Jubala nebo se neobjeví s jestřábí maskou, která je s ním v kontaktu, najdu si jiný způsob.“

„Naší největší nadějí je pořád upírka Ischade, která žije na Jatečném kříži. Poslali jsme k ní jako návnadu otroka a přišli o něj. Je jako mazaný kapr. Slupla návnadu a háčku se ani nedotkla.“ Crit stiskl rty, jako by se víno přeměnilo na ocet. Zamračil se a jeho patricijský nos poklesl. Rukou si projel krátké rozčepýřené vlasy. „A náš společný pokus s rankanskou posádkou úspěchu spíš brání než

napomáhá. Armádní rozvědka je *contradictio in adiecto*, jako Mygdonská aliance nebo Asylský pacifistický program. Hrdlořezové, které máme na výplatní listině, jsou přesvědčeni, že bůh je mrtev a všichni Rankanci ho budou co nevidět následovat. Ta čarodějnice – nebo nějaká čarodějnice – rozšiřuje zvěsti o mygdonských osvoboditelích, ilsizské svobodě a naivní víře. Ten nafoukaný zloděj, se kterým ses skamarádil, je buď nepřátelský agent, nebo figurka na šachovnici nisibské propagandy – každému vykládá, jak zrovna jemu sdělili sami ilsizští bozi, že Vashanka byl poražen na hlavu... rád bych ho jednou provždy umlčel.“ Pak se Crit podíval Tempovi do očí a neuhýbal pohledem.

„Ne,“ zamítl všechny návrhy, a pak doplnil: „Bohové neumírají; lidé umírají. Chlapci umírají v zástupech. Ten zloděj Stínolez pro nás nepředstavuje žádnou hrozbu, jen sešel na špatnou cestu, má špatné vzdělání a je marnivý, stejně jako všichni chlapci. Najdi mi buď spojení na Jubala, nebo toho otrokáře rovnou přiveď. Spoj se s Nikem a nechej si podat hlášení – jestli ta čarodějnice potřebuje dostat za vyučenou, vezmu si ji na starost sám. A nespouštěj z očí rybooké lidi z lodí – nejsem si jistý, zda jsou tak neškodní, jak se tváří.“

Tempus dal Critovi dostatek úkolů, aby neměl čas zabývat se povídkami o trampotách Vashanky – a tak i jeho vlastních – a zvedl se k odchodu. „Koncem týdne bych uvítal nějaké výsledky.“ Důstojník Tempovi při odchodu připil cynicky na zdraví.

Tróský kůň venku radostně zařehotal. Tempus pohladil grošovaný krk a ucítil pot. Bylo dusno, časná vlna horka stejně nevítaná jako pozdní mrazíky, v nichž pomrzly ozimy týden před sklizní a které zahubily mladé sazenice, teprve nedávno vysázené v očekávání štědrého podzimu.

Nasedl a zamířil na jih kolem sýpek k severní palácové hradbě, kde byla u sběrných studní vsazena nejpoužívanější brána, na veřejnosti známá jako Brána bohů. Promluví s princem Kadakithem, pak na cestě domů, do kasáren, projde Spleti.

Princ ale nepřijímal a Tempus měl špatnou náladu – taky dobře; šel si s tím mladým hejskem pohovořit z očí do očí bez klanění a příslušné podřízenosti. Měl jistotu, že něco podobného jednou či

dvakrát za měsíc učinit musí. Pokud Kadakitha zdrželo jednání s plavovlasými, rybookými lidmi z lodí a k rokování si ho nepřizval, neviděl na tom nic překvapivého: od chvíle, kdy se strhl zápas mezi bohy na obloze nad sídlem čarodějnického bratrstva, ztrácely události jasný smysl, špatné se jen zhoršovalo a jeho prokletí na něj dopadlo ještě jednou s plnou silou.

Možná byl bůh opravdu mrtvý – ovšem, vždyť mu v uchu chyběl Vashankův hlas. Jednou nebo dvakrát si vyrazil za znásilněním, jen aby zjistil, jestli se Bůh plenění zúčastní své oblíbené zábavy. Ale bůh se mu v hlavě neozval už od Nového roku; od ostatních ho teď ještě víc než dřív odděloval strach, že svým prokletím, které mu upíralo lásku, ublíží těm, jež ho milují. Díky kletbě byl vždycky osamělý. V současné době mu dělala společnost jen Dcera pěny Jihan, v níž bylo jen málo lidského, třebaže měla tělo ženy.

A právě tohle zlobilo Pastorky víc než co jiného. Bylo jim vlastní výlučné společenství, otevřené pouze dvojicím milenců, vystupujícím pod jménem Svaté spolky, a jednotlivým vynikajícím žoldněřům, pečlivě vybraným z mnoha národů. Když cestou za ostatním vojskem, které potlačovalo povstání na severu, projížděli Azylem, zdržela je zde služba Tempovi a Pokakiho zlato.

I Tempus bolestně toužil po válce, po boji se zjevným nepřítelem, chtěl vést svoji kohortu na sever. Ale dal slovo rankanské klice, že bude pomáhat bezvýznamnému princí. Navíc zde byla ona prokletá flotila válečníků a současně obchodníků, kteří připluli do přístavu se slovy o „mírumilovném obchodu“, avšak jejich plavidla zajela na mělčinu, kde je nemohli naplnit obilím, tkaninami nebo kořením – jestliže nepřipluli za výměnným obchodem, varoval ho instinkt, pak se frakce Burku z Beysibu připravuje na převzetí moci.

Přestával si dělat starosti. Události v Asylu byly příliš zmatené a jeden člověk je nedokázal napravit, i když šlo o téměř nesmrtelného, bohem týraného muže. Vezme Jihan a odejde na sever, ať už s Pastorky nebo bez nich – jeho zpropadená přítomnost mezi nimi a láska, kterou k němu chovají, je zabije. Nesmí dovolit, aby to tak pokračovalo. Jestliže bůh opravdu odešel, musí se zachovat stejně. Za hranicemi Asylu vládou jiní bohové bouří, jsou uctívána jiná

jména. V první řadě Bůh bouře Enlil, jehož ctil Niko. Bůh vyslechl naléhavou žádost Tempa, aby pomohl ulevit jeho duši a ukázal mu další cestu. Tempus chtěl vědět, jak si v současné době stojí jeho život, prokletí a spojení s bohem. Čekal jen na znamení.

Kdysi dávno, když odešel do ciziny jako filozof a hledal klidnější život v klidnějším světě, řekl, že pro bohy je všechno krásné a dobré a odůvodněné, ale lidé očekávají, že některé věci budou neodůvodněné, jiné odůvodněné. Jestliže bůh zemřel nebo byl vypuzen, pak to prostě bylo tak, ačkoli to vypadalo nepravděpodobně. Ale těm, kteří si to mysleli, nedocházelo, že člověk nemůže uniknout názoru poznatelnému jen myšlením: povšimnout si něčeho, co se nikdy nepozná: porozumět starým bohům. Tak se zeptal a čekal.

Nepochyboval, že se dočká odpovědi, stejně jako nepochyboval, že pozná, až přijde.

Cestou do Spleti v myšlenkách rozebíral své prokletí, díky němuž žil bez lásky živých a odmítán všemi, které měl rád, pokud byli smrtelní. Na nebi měl oporu milujících, duchů, jako byl první Pastorek, Abarsis. Ale na nebe se uchýlit nemohl: tělo se mu odpradáвна obnovovalo. Chtěl se ujistit, že to stále platí, a předešlé noci šel k řece a podřezal si obě zápěstí. Než napočítal do padesáti, přestala mu téct krev a začalo hojení. Dar hojení – pokud šlo o dar – mu zůstal, a protože ho dostal od boha, „milovala“ jej dosud nějaká síla mocnější než smrtelná. Jen tak z rozmaru se zastavil u obchodu se zbraněmi, který si oblíbili žoldnéři. Poznal tři koně uvázané před vchodem. Jeden byl hřebec Nika, veliký vraník se skvrnami rzi, jankovité zvíře s tlustým krkem neustále ovázaným ovčí kůží, která měla umírnit jeho čelisti. Kůň, stejně protivný jako ošklivý, vyzval ržáním Tempová tróského koně – vraník měl vztek, že trósan vylezl na Nikovu kobylu.

Tempus koně uvázal na vzdálenějším konci lana a vešel mezi kuše, křídélka šípů, ocelové a dřevěné střely a meče.

Za pultem seděla jediná žena, krásná a marnivá, krk ověšený množstvím tretek, s navoněnou pletí. Zнала ho a jeho nos v několika vteřinách rozpoznal kyselý, nervózní pot a defenzivní pižmový pach, jaký dokází vylučovat jen ženy.

„Marc je vzadu s chlapci, zastřelují kuše s vysokou průrazností. Mám ho přivést, pane maršále? Nebo ti budu stačit já? Co tu vidíš, je tvoje, na zkoušku nebo jako náš dar –“ Rozpřáhla rukama, až zacinkaly náramky, a ukázala na zbraně uložené v policích.

„Mrknu se dozadu, madam. Nechci tě rušit.“

Opět se usadila. Neuklidnil ji, ale dostala příkaz zůstat. Poslechla.

Na dvoře ohraničeném okrovými zdmi se za stěnou z kůlů, která oddělovala střelnici, sešlo deset mužů. Ve vzdálenosti sta yardů byly na kruhové stěně připevněny tři hovězí kůže, na nich červeně namalované terče. Mezi kůžemi stály tři slámou nacpané kyrsy ze čtyř vrstev zpevněné kůže pobité bronzovými pláty.

Kovář klečel u kuše upnuté ve svěráku. Majitel postával poblíž. Kovář ještě dvakrát udeřil do mířidel, odložil pilník, zabručel a řekl: „Můžeš ji vyzkoušet, Stratone; měla by střílet dobře. Dneska ráno jsem s ní měl rozptyl na necelou šířku ruky; srovnat potřebují tvoje oči...“

Kovář s velkou hlavou a mohutnými kostmi si pěstoval plnovous, který drsný vzhled ještě podtrhoval. S přehrávanou námahou vstal a obrátil se k dalšímu zákazníkovi, jenž právě přistoupil k palebné čáře. „Ne, takhle ne, Záškodníku, nebo když už musíš, změním napětí –“ Marc přistoupil a vybídl Nika, aby si mu opřel kuši o rameno a střílel odtud, když vtom spatřil Tempa a opustil skupinu. Ruce si založil na hrudi chráněné zástěrou.

Velitel ranní střelby zahulákal „K palbě připravit“ a „Pal,“ potom „Palbu zastavit“. Od pěti střelců vylétly a zasvištěly šipky. Všichni odešli ke zdi, aby si mohli zkontrolovat přesnost a hloubku zásahu.

Kovář vrtěl hlavou a svěřoval se: „Straton má problém, který nedokážu vyřešit. Dobře jsem připravil mušku – podle mě dokonale – dokonce třikrát, ale když střílí, vypadá to, jako by mířil o dvě stopy níž.“

„Kuše má živé jméno, ale její prací je smrt. V boji bude střílet dobře; tady mu dělá starosti, jak jeho zručnost posoudí ostatní. Nemyslí ani tolik na svou zbraň jako na přátele.“

Kovářovy živé oči zamrkaly. Mastnou rukou zakryl úsměv. „Aha, máš pravdu. A co uděláme pro tebe, pane Tempe? Máme novou tvrdou ocel, i když nechápu, proč jsou všichni tak žhaví zaplatit dvojnásobnou cenu, když muži jsou měkčí jako jíl. Dokonce dřevo dokáže propíchnout i to nejneohroženější břicho.“

„Nechci ocel, jen sadu lehkých šipek s železnou špičkou, pokud máš.“

„Sám je vyberu. Půjdeš se teď na chlapce podívat? Uvidíme, jak pevné mají nervy, až vyhlásíš výsledky...“

„Za chvíličku, Marcu. Vrať se k práci, já se tu porozhlédnu sám.“

Přiblížil se k Nikovi. Předstíral, že obdivuje Pastorkovu novou kuši, a viděl zakaboněné oči, nepřítomné jako vždy, ale zamaskované, nenápadné jako rašící vous, který mu pokrýval tvář: „Jak se daří, Niku? Už se ti vrátila maat?“

„To nejde,“ odpověděl mladý bojovník, klikou napnul tětivu tak, že byla připravena k výstřelu. Namířil a vystřelil šipku, která s šepotem vylétla přímo do středu cíle. „Poslal tě Crit? Nic mi není, veliteli. Dělá si zbytečné starosti. Zvládneme ji, nezáleží na tom, jak to vypadá. Nepotřebujeme nic než čas... je podezřivá, chce si vyzkoušet, jak jsme věrní. Máme souhlasit? Kdoví, co to má znamenat.“

„Nemůžu vám na to dát víc než další týden. Jednejte podle vlastního uvážení, podle mého názoru máte dobrý úsudek. Samozřejmě že ta čarodějka pro nás má význam, má pro nás cenu. Kdyby se vyptával Crit, tak příkazy pocházejí ode mne. Klidně mu to řekněte.“

„Řeknu a s radostí. Nemám rád, když mi dělá kojnou. Nedokáže si to zapamatovat.“

„A Janni?“

„Je pro něho těžké, když má předstírat, že je... když předstíráme, co jsme. Muži za ním chodí a mluví o návratu do kasáren, o tom, že na minulost se má zapomenout, připomínají mu povinnosti. Ale přežijeme. Má v sobě dost odvahy.“

Nikovy oříškové oči přelétly pátravým pohledem ostatní muže: kdo je sleduje; kdo předstírá, že se nedívá, ale napjatě poslouchá.

Vystřelil další šipku, třetí, a tiše řekl, že musí vytáhnout střely. Tempus se loudavě vzdálil. Uslyšel, jak velitel střelnice volá „Palbu zastavit“, a pozoroval Nika při vytrhávání seskupených šipek.

Jestli obranu čarodějnice nedokáže prolomit tento muž, pak takový průlom neudělá nikdo.

Potom spokojeně odešel. Našel Jihan, de facto svoji partnerku na pravém boku, sedět obkročmo na svém druhém tróském koni. Její nadlidská krása a síla rozjasňovaly zchátralá průčelí Kovářské ulice, jako kdyby vedle kočičího zlata leželo v rýžovací pánvi zlato pravé.

Třebaže jednou z věcí, které ho vzdalovaly od jeho Pastorků, bylo spojení s touto cizí „ženou“, jen Niko věděl, že je dcerou síly, která zplodila všechny svárlivé bohy a dokonce i pojetí božství; cítil chlad, který vydávalo její tělo a jenž mírnil polední žár jako vítr ze zasněženého horského vrcholku.

„Život s tebou, Tempe.“ Hlas měla lahodný a sytivý jako pivo a on si uvědomil, že má žízeň. Park příslibů a Alekeep, východní hospůdka považovaná za vhodnou pro horní vrstvy těmi, kdo dokázali ilsížské vrstvy rozpoznat, byly hned za rohem, jen blok vzdálené, pokud by se vydali od místa, kde se setkali, po Zlatnické. Pozval ji na oběd. Měla radost – všechny záležitosti smrtelníků byly pro ni nové; existence v těle z masa a kostí a péče o tělesnou schránku pro ni byly nepopsaným listem. Jihan, novicka v životě, hladověla po všem, co se ho týkalo.

Jemu sloužila ke zvláštním účelům: její milostné hrátky byly drsné a tělesná konstituce houževnatější, než jakou se vyznačovali jeho tróští koně – neuměl se milovat jemně; pokud byl s ní, nezpůsobil své partnerce nevyléčitelná zranění. Narodila se z násilného početí a dokázala vychutnat, co by smrtelníky zabilo nebo zmrzačilo.

U Alekeepa byli vítáni. V zadní soukromé místnosti si promluvili o nepřítomnosti boha a jejích možných příčinách. Obsluhoval je sám majitel, blahosklonný chlapík, který byl doposud vděčný, že Tempovi lidé zajistili jeho dcerám bezpečí, když v ulicích bouřilo čarodějné počasí. „Moje dcerka dneska končí školu, pane maršále – ta nejmladší. Připravili jsme hostinu a ty i tvoje společnice byste byli našimi čestnými hosty.“

Jihan se dotkla jeho paže, zrovna když se chystal odmítnout, její bouřkové oči se pokryly červenými tečkami a rozzářily se.

„...no, možná tedy zaskočíme, když nám to povinnosti dovolí.“

Ale nezastavili se, protože mnohem raději věnovali pozornost naléhavým potřebám svých roztoužených těl. Ke všemu, co se přihodilo potom, nemuselo vůbec dojít, jen kdyby byli ve styku s Pastorky. Zůstali odříznuti po proudu říčky, ženoucí se od kasáren na sever. Tehdy se čáry spojily s intrikami a všechno se zhatilo.

Po cestě do práce se Niko a Janni zastavili U Oplzlého jednorožce, kde chtěli počkat, až vyjde měsíc. Dnes večer bude měsíc v úplňku, což znamená požehnání, neboť městem se potloukala anonymní přepadová komanda – nikdo nedokázal říct, jestli patří k pravidelné rankanské armádě, mezi Jubalovy rozehnané ještěrábí masky nebo zda pochází z řad beysibských ryboočků či nisibiských vrahů.

Jediné, co se o nich dalo s jistotou tvrdit, bylo, že nepatřili k Pastorkům nebo členům Svatých spolků nebo neutrálním žoldákům z ubytovny cechu. Ale neexistoval způsob, jak o tom přesvědčit zastrašované obyvatele.

A Niko a Janni – pod pláštěm rebelantských žoldnéřů, kteří odešli od Pastorků, za nepopsatelně nechutné jednání je vyhodili z ubytovny cechu a v současné době si užívali zdegenerovaného asylského životního stylu ve špinavých ulicích města – si mysleli, že se blíží k odhalení totožnosti vůdce přepadových jednotek. Doufali, že je dnes nebo zítra večer někdo požádá, aby se k vrahům při odporné zábavě připojili.

Ne že by vražda nebo sprostota byly v Asylu něco neobvyklého. Spleť, kterou teď Niko znal stejně dobře jako potřeby svých koní nebo hranice Janniho možností, nebyla skutečným dnem města, ale jen horním stupněm mnohovrstvého slamu. Horší než Spleť byl Jateční kříž, naplněný slabostí a pokorou; horší než jatka byl Povětrov, kde se za denního světla nic nedělo a v noci se na zápachu obvyklých východních větrů nesly přes Březnici ďábelské zvuky. Trojvrstvé peklo, plné vrahů, prodávalo duše a prostitutky a začínalo tedy zde ve Spleti.

Pokud by se smrtící komanda omezila na hranice Spleti, jatek a Povětrova, nikdo by se o nich nedozvěděl. V těchto ulicích nebyla mrtvá těla nic nového, Pastorci ani Rankanci se s jejich počítáním vůbec neobtěžovali. Nedaleko jatek vzkvétala laciná krematoria. Pokud byl někdo příliš chudý i na ně, pak tu vždy byla Březnice a bez stížností odnášela pochybný odpad do moře. Ale komanda se odvažovala do vilové čtvrti, na východ a do středu samotného Asylu, kde žili nejvyšší palácoví kněží a obchodníci a s voňavými pomeranči u nosu odvraceli pohled od horší části města.

Když dnes Janni a Niko vešli k Jednorožci, jeho osazenstvo již neztichlo; špinavé obličejy, otrhané šaty a kalné oči dávaly najevo, že nepředstavují pro žebráky a štětky žádnou hrozbu. Považovali je za konkurenci. Bylo těžké rozšířit legendu a ještě těžší podle ní žít. Nebo pak žít tak dlouho jinak, aby se na tohle všechno zapomnělo, protože nikdo z Pastorků kromě velitele jejich bojové jednotky Crita (jenž se osobně nikdy nepohyboval mezi vojáky z kasáren, blýskal se olejem a pyšnil pěknými zbraněmi a ještě lepšími ideály) nevěděl, že neodešli, že jen podle příkazů Tempa pracují na zapřenou na Isti, která by měla čarodějnicí z Nisibisi vyplašit.

Když se vynořily přepadové jednotky, rozvířily lidskou fantazii a daly podnět k uzavírání sázek. Případ získal na naléhavosti. Někdo vyprávěl, že to je proto, že zloděj Stínolez má pravdu: bůh Vashanka zemřel a Rankanci budou splácet své dluhy. Ať dlužen nebo ne, byl každou noc někdo z obchodníků, politiků nebo lichvářů – “utlačovatelů” – vyvlečen do ulic, celé rodiny byly vyvražďovány nebo zaživa upalovány ve svých domech nebo rozsekány na kusy ve svých girlandami ověšených vozech.

Agenti si u nového Bezpalcova děvčete objednali čepované pivo. Když se dívka vrátila, vypadala vystrašeně, ale odhodlaně. Oznámila, že Bezpalec musí nejdříve vidět peníze. Začali tento riskantní podnik s barmanovou pomocí: on znal jejich původ, oni zase jeho tajemství.

„Uděláme s tím prodávacem chcanek krátký proces, Záškodníku,“ zavrčel Janni. Na hotovosti měli jen málo – pár soldátů a nějaké machadské měďáky – a nemohli si vyzvednout plat, dokud úkol nedokončí.

„Klid, Janni. Promluví s ním. Děvče, přines dvě rankanská piva nebo nebudeš moct týden dát nohy k sobě.“

Odstrčil lavici a napochodoval k pultu. Věděl, že žertuje jen napůl, že Asylum z něho udělalo hrubiána. Je bůh mrtev? Je Tempus vazalem Dcery pěny, která se stále drží v jeho společnosti? Je Asylum rodištěm chaosu? Peklem, z něhož žádný člověk neunikne? Odstrčil stranou trojici hošanů a když dorazil k baru, pronikavě zapískal. Mohutný výčepní se důkladně rozhlédl, zvedl zjizvené obočí a dál si ho nevšímal. Záškodník počítal do deseti a pak začal ostatním zákazníkům metodicky vyprazdňovat poháry na pultě. Bylo zde málo mužů. Odhadli ho pohledem, zanádaovali a otočili se k němu zády. Jeden sáhl po noži za opaskem, ale Záškodník držel v ruce dlouhou dýku, a tak se muž rychle uklidnil. Niko měl sice špinavé oblečení, bylo však kvalitnější, než jakým se mohl pyšnit kdokoli z přítomných. A klidně by si v někom z nich očistil špinavou čepel. Vycítili to; periferním viděním četl v jejich náladě, třebaže v hlavách jim číst nedokázal. Tam, kde kdysi bývala jeho maat – jeho rovnováha – byla jen chladná, nezdravá zášť. V Asylu se naučil zoufalství a povrchnosti, které přerostly v zuřivost. Možnosti, které kdysi považoval mimo bitevní pole za poslední eventuality, jej teď napadaly okamžitě. Syn vojsk se v Asylu učil jinému druhu války a učil se milovat zmatky, které dokázal nadělat levou rukou. Nebyla to náhražka za vyrovnanost, kterou ztratil, když u přístavu zahynul partner, jenž mu stával po levém boku, ale jestliže jeho společník potřeboval duše, aby si na nebi pořídil lepší místo, Niko mu jich rád pošle dostatek na koupi dvojnásobného pohodlí.

Taková vylomenina přiměla Bezpalce k pokusu ho zastavit. „Záškodníku, už tě mám plné zuby.“ Bezpalec měl nateklá ústa, horní ret posetý boláky, nicméně neohrabané mohutné tělo se tyčilo nad žoldněřem do pěkné výšky. Koutkem oka Niko zahlédl, jak místní vyhazovač vyráží ze svého stanoviště a Janni se mu staví do cesty.

Niko se natáhl a popadl Bezpalce pod krkem, i když mužova tlapa sáhla pod pult, kde mohla ležet nějaká zbraň. Přitáhl si ho blíž: „Co jsi měl, není ani stín toho, co dostaneš, břicháči, jestli si nedáš pozor na jazyk. Změň se zase na toho dobře vychovaného milého

ochmelku, kterého oba známe a máme rádi, nebo do rána už nebudeš mít pult, za který by ses schoval.“ Pak tlumeně: „Co je nového?“

„Chce,“ zalapal po dechu výčepní, jemuž rudla tvář, „abys za úplňku zašel k ní na Březnici. Pokud se ti to pochopitelně hodí, můj pane.“

Niko ho pustil včas, ještě než mu oči vypadly z hlavy. „Připíšeš nám to na dluh?“

„Naposled, žebráku. Ti tví svinský buzerantský kámoši nehnou prstem, aby ti pomohli. Vyhrožuješ naprázdno a stejně prázdněj máš i měsíc.“

„Chceš se vsadit?“

Kvůli čumilům ještě chvilku dělali scény. Janni a vyhazovač se celou dobu drželi v šachu pohledy. „Odvolej toho svýho hafana a pak na tohle můžeme – zapomenout.“ Niko se s mravenčením v zátylku otočil, zamířil nazpátek na své místo a doufal, že příhoda nebude mít pokračování. Ani jeden ze čtveřice – vyhazovač, hospodský a Pastorci – nehrál pouze pro okolí.

Když došel ke stolu obrácenému ke dveřím, Lastel neboli Bezpalec odvolal svého rváče a Janni se vracel k Nikovi, bledý a chvějící se dychtivostí: „Co kdybych jednoho z nich vyklestil, Záškodníku? Naší pověsti by to rozhodně neuškodilo.“

„Šetři se pro tu čarodějnickou děvku.“

Janni se rozzářil, obkročmo se posadil na židli a s oběma lokty na stole se začal dýkou zuřivě rýpat ve dřevě: „Máš rande?“

„Dnes v noci, za úplňku. Moc nepij.“

Nedostalo je pití, ale krřf, který šňupali, hromádečky sypané do sevřených pěstí, kde svaly na palci sloužily jako zřídlo prášku. Droga je ale udržovala v pohotovosti. Do úplňku bylo daleko a oni museli být na stráži kvůli záškodníkům a přitom vypadat, že sami škodí okolí. To bylo téměř víc, než Niko dokázal snášet. Se zemřelým druhem se při plnění průzkumných úkolů již vloudil do hezké řádky táborů, ubikací a paláců, ale to byly čistší, rychlejší akce než tenhle zdoluhavý průnik do Asyly, poslední výspy známého světa. Pokud dnešní večer bude znamenat konec a on se bude moci zase umýt a oholit a lépe ustájit své koně, obětuje Enlilovi tolik, že na něj bůh hned tak nezapomene.

O hodinu později seděli na koních a vyráželi na cestu ze Spleti. Niko uvažoval, že od té záležitosti s arcimágem Askelonem a Tempovou sestrou Cime ho v břiše netíží takový pocit neutišitelného děsu. Nisibiská čarodějnice ho možná pozná – možná o něm ví od začátku. Nisibané ho už jednou vyslyšeli. Raději nalehnout na vlastní meč než to vydržet ještě jednou teď, když ho v duchovním útočišti stále straší duch mrtvého společníka a meditace mu nedokáže nabídnout úlevu tak jako kdysi.

Přibíhal nějaký chlapec a vykřikoval jeho jméno. Jankovitý vraník zvedl vysoko rezavý nos a zavěřil, sklopil uši a čekal na rozkaz. Zabít nebo zmrzačit?

„U Vashankových šířičitých koulí, co teď?“ chtěl vědět Janni.

Jeli na koních úzkou ulicí. Měsíc právě vycházel nad střechami chatrčí, lidé bouchali okenicemi a pevně je zavírali, zajišťovali dveře závorami. Niko zachytil zpoza domovních průčelí stopy bázně a nenávisti. Dva muži na koních znamenali v těchto ulicích potíže a nezáleželo na tom, ke komu patřili.

Mladík přiklusal a lapal po dechu. „Niko! Niko! Pán je hrozně rozčilený. Díky Ilsovi, že jsem vás našel...“ Nepatrné šišlání prozradilo kleštěncovu totožnost: sluha vlastníka Alekeepa, jednoho z mála mužů, které zde Niko považoval za přátele.

„Tak co se stalo?“ Naklonil se v sedle. Hoch zvedl ruku. Vraník hbitě stočil hlavu a pokusil se ho kousnout. Chlapec ihned po čtyřech odlezl z dosahu koně a Niko zvíře uhodil mezi uši. „No tak, vrať se. Už to nebude zkoušet. Tak co mi tvůj pán vzkazuje?“

„Tamzen! Tamzen odešla bez osobního strážce, šla s –“ Mládenec vyjmenoval šest rozmařilých potomků nejbohatších asylských rodin. „Povídali, že se hned vrátí, ale nepřišli. Chybí na svém večírku. Pán je celý bez sebe. Říkal, že jestli mu nemůžete pomoci, bude muset zavolat Ďasy – palácovou stráž nebo jít do kasáren Pastorků. Ale není čas, není čas!“ kvílel křehký eunuch.

„Uklidni se, hošane. Najdeme ji. Vyříd' jejímu otci, ať stejně pošle zprávu Tempovi, neuškodí trochu vyburcovat úřady. A řekni přesně tohle: že pomůžu, pokud budu moci, on ví, že nemám větší pravomoc než kterýkoli jiný občan. Teď mi to zopakuj.“

Jakmile kleštěnec slova zopakoval a odběhl, Janni se zeptal: „Jak chceš být na dvou místech najednou, Záškodníku? Proč mu to neřekneš? To je práce pro pravidelnou posádku, ne pro nás. Nemůžeme zmeškat schůzku, ne potom, co jsem se kvůli tomu nechával ohryzávat tolika štěnicemi...“

„Seh!“ Slovo znamenalo v jazyce nisi něco jako lejno. „Tu holku i její přátele zmákneme na to tata. Jen upouštějí páru – je vedro a konec školy. Jde se. Začneme Parkem příslibů.“

Když dorazili na místo, objevil se nad palácem kulatý a nadpřirozeně veliký měsíc. Vítr odumřel. Nika pořád trápily myšlenky na kouzelnici, s níž se musí střetnout, a v uších mu bzučelo remcání Janniho: „... měli bychom se hlásit u Crita a nechat děvče, ať se s osudem popere samo – s námi bude hůř, jestli se zapleteme do sítí kouzel a nikdo nebude vědět, kde a jak se co stalo.“

„Pošleme vzkaz nebo se zastavíme u mrtvé schránky na jatkách. Přestaň si dělat starosti.“ Ale Janni si je dělat nepřestával a jeho obavy Nikovi ztěžovaly pokusy o vlastní uklidnění. Potřeboval ve svém útočišti nalézt nadsmyslové počitky a z otisků srdce, které za sebou dívka zanechala, věcí, které řekla a udělala, vyhledat její stopy. Janniho nepokoj ho rozčiloval, protože ho musel vypuzovat z mysli, a Janniho slova, hlasitá a rozvratnická, ho vylekala pokaždé, když se uklidnil natolik, že ucítil stopu energie Tamzy. Vinula se mezi tolika jinými jako rudožlutorůžová příze mezi šerosvitnými stromy.

Třináctiletá a krásná Tamzen, čistá a roztomilá, jej milovala celým srdcem. Donutila ho ke slibu, že na ni »počká“; spal s ní, což nikdy neměl v úmyslu, a spal s ní s vědomím jejího otce. Jednoho večera se musel Niko, jenž se s rukou kolem dívčina pasu procházel parkem, postavit znepokojenému muži čelem. „Takhle odplácíš příteli laskavost, Záškodníku?“ zeptal se otec. „Lepší já než někdo tady z té chátry, příteli. Udělám to správně. Je připravená a tak jako tak už dlouho nepočká,“ odpověděl, zatímco dívka přejížděla nechápavými očima z vojáka, o dvanáct let staršího, na svého otce. Niko ji musí najít.

Janni, jakoby v odpověď na citlivého ducha, k němuž se nyní Niko pokusil navrátit, zaklel a poznamenal, že se Niko s tím dítětem nikdy neměl zaplétat.

„Nejsem tvůj typ a co se týče žen, nepiju z poháru, který poskvírní jiný muž.“ Niko tak narazil na nepříjemné téma. Jejich kamarádství mělo své hranice. Druhý muž znal Nikovu potřebu lásky a doteků, ale naplnit ji nemohl. Bylo mezi nimi oslabené pouto, ne tak úplné, jak ho znali členové Svatých spolků, a Jannimu byly nepříjemné nárážky a neomalenosti ostatních Pastorků bez druhu stejně jako Nikovy neukojené touhy.

Padlo mezi ně ticho a Záškodník dostal příležitost najít dívčin červený časový stín, horkou stopu jejího ducha, která je vedla na jihozápad přes Spleť...

Jak měsíc šplhal nahoru, jeho světlo jasnělo a dodávalo tak Spleti a pak i jatkám na tvaru a dráždivém světle. Barva byla v ulicích téměř hmatatelná, tak jasně zářil. Tvář se mu zbarvila rudě jako krev, takže když na křižovatkách ležely odhalené obvyklé asylské hrůzy, vypadaly ještě hůř než ve skutečnosti. Janni viděl, jak se dvě štětky perou o zákazníka. Viděl, jak se strouhou žene černá krev hrdlořezů a neopatrných nešťastníků. Dunění kopyt jejich koní jim však vyklízelo cestu a brzy měli za sebou Spleť, jež je propustila se stejnou ochotou, s jakou oni opouštěli ji. Janni si pro sebe brblal při každém ošklivém střetnutí, které jejich přítomnost přerušila. Přál si, aby mohli zasáhnout.

Jednou si myslel, že zahlédli přepadové komando, a snažil se vyburcovat Záškodníka, ale záhadný mladý válečník jen zavrtěl hlavou a umlčel ho. Seděl v sedle svého koně příkrčeně, uvolněně a jakoby v transu sledoval nějakou stopu, kterou nemohli vidět ani Janni ani jiný smrtelník se zdravým, bohem daným strachem z magie. Jannimu se svíralo srdce nad chlapcem, který byl v jejich řemesle až příliš dobrý, který měl čarovný meč a dýku darované entecheií snů, a přece je nechal v kasárnách, protože ostře odsuzoval jejich kouzelnou moc. Ale co je tohle, když ne magie? Janni sledoval, jak Niko pozoruje noc a vede je hlouběji do ztemnělých uliček s jistotou, jakou by se mohl pochlubit snad jedině čaroděj. Mladík mu před časem nabídl, že jej naučí „ovládat“ mysl, že ho

vezme „vzhůru skrze roviny, najde mu rádce a jméno ve dvanácté rovině“.

Ale Janni nebyl znalec čarodějnictví; podobně jako lásku k chlapcům ho přenechával členům Svatých spolků a kněžím. Dostal se do téhle šlamastyky s Nikem ze zcela přízemních důvodů; mladík o deset let mladší byl naprostý génius v boji. Viděl ho v akci u Jubala a obdivoval jej dokonce i ve zmatku plenění. Nikova pověstná chrabrost v poli byla srovnatelná jedině s proslulostí Stratona. O minulosti Nika se vyprávěly legendy. Chlapci se dostalo výcviku mezi Následníky, kletbou Nisibisi, divokými partyzány, horskými komandy, která nepustila nikoho přes soutěsky Zdi čarodějů bez zaplacení desátku ve zlatě nebo za cenu života. Zapřísáhli se zbavit své hory mágů a čarodějů a jako psanci vytrvale odpovídali na čarodějnictví meči. V tažení, k němuž se schylovalo na severu, by se Nikovy dovednosti, znalost jazyků a přátelé mohli ukázat jako neocenitelní. Janni pocházel z Machadu a nijak Rankance nemiloval, ale říkalo se, že Niko slouží navzdory zášti dané krví: Rankanci vyhladili jeho město z povrchu země, otec zahynul v boji proti rozpínavému Ranke, když bylo chlapci pět. Přesto přišel na jih s výpravou Abarse a zůstal, když skupinu zdědil Tempus.

Když přešli Šindelovou ulici a zamířili k Jatečnímu kříži, pomodlil se pragmatický Janni modlitbu za bezpečí vojáka a dotkl se svého ochranného amuletu. Zákruty mezi do výšky nalepenými chatrčemi mátl, domy bránily ve výhledu. Vtom zaslechli nějaký rozruch, křik mužů a běžící nohy.

Pobídli koně a prohnali se kolem nároží. Zapomněli předstírat, že jsou nezávislí drancíři, protože uslyšeli, jak Pastorci volají manévrovací kódy. Stiskli koním boky a zastavili je tak prudce, až z železem okovaných kopyt vylétly jiskry, a odřízli tak cestu trojici, která pěšky prchala před Pastorky. Seskočili na dláždění s úmyslem podat pomocnou ruku.

Dokonce i Nikův kůň měl v hlavě zapsáno, že má pomáhat. Hnal se vedle nich, otěže táhl za sebou, hlavu držel vysoko, a nutil uprchlíka ustupovat ke zdi z cihel ze sušeného bláta. „Seh! Utíkej, Visi!“ uslyšeli. Bylo toho víc v jazyce, který Janni považoval za nisi. Zvolání opravdu bylo nisibiské.

V okamžiku, kdy Niko držel jednoho utečence za límec, zasvištěly Jannimu těsně kolem ucha dvě šipky. Zahulákal jméno a křikl na střelce, ať zastaví palbu, než skončí jako druhý uprchlík, připíchnutý dvěma střelami na zeď. Třetí kořist nyní bojovala se dvěma Pastorky ve službě, z nichž jeden zavolal na Janniho, aby podržel druhý úlovek. Byl to hlas Stratona, uvědomil si Janni, a toho chudáka připíchly za kápi a rozkrok ke zdi právě střely Stratona. Naštěstí pro viníka nepropíchny Stratonovy šipky žádný tělesný orgán, jen oblečení.

Teprve tehdy Jannimu došlo, že Niko hovoří s prvním uprchlíkem, s tím, kterého přitlačil ke zdi kuň, v jazyce nisi. Slyšel odpovědi, rychlé a tiché. Muž měl oči upřené na nebezpečného koně, chvějícího se a pokrytého světélkující pěnou. Zvíře stálo pozorně vedle svého pána a stále doufalo, že mu Niko dovolí rozšlapat oběť na krvavou kaši.

Objevili se Straton a jeho partner, táhli mezi sebou prvního nešťastníka a překypovali díky a vítěznými pocity: „...konečně máme jednoho živého. Janni, jak je na tom ten tvůj?“

Ten, kterého přidržovaly šipky z kuše, byl tichý, poddajný Asylan, myslel si Janni, dokud Straton nezapálil pochodeň. Tehdy uviděli tvář otrocka, tmavou a vychytralou jako mívají Nisibané. Poprvé promluvil druh Stratona: „To je otrok Haught, sloužil jako vějička.“ Critias přistoupil blíž, pochodeň v ruce. „Nazdar, hezoune. Mysleli jsme, že jsi utekl nebo umřel. Chceme se tě zeptat na spoustu věcí, holobrádku, a dneska večer nic lepšího na práci nemáme...“ Ve chvíli, kdy se Crit přiblížil a Janni udělal krok dozadu, vzal Janni na vědomí, že Niko a jeho vězeň ztichli.

Vtom se k překvapení přítomných otrok napřímil a zvedl hlavu. Sáhl za kazajku. Janni zamířil kuší, ale objevila se ruka se zmačkaným papírem. Haught natáhl ruku s papírem dopředu se slovy: „Osvobodila mě. Říkala, že tady to stojí. Prosím... Nic nevím, jen že mi dala svobodu...“

Crit chňapl po rozpitém pergamenu a ve světle pochodně do něho mžoural. „Má pravdu, stojí to tu.“ Přejel si rukou tvář, pak udělal krok kupředu. Otroka sebou trhl, odvrátil půvabný obličej. Crit s bručením vytáhl střely, které ho držely přišpendleného ke zdi.

Netekla žádná krev, šipky Stratona pronikly pouze oděvem. Otrok si dřepł, nezraněný, ale ochroměný hrůzou. „Přijď tedy jako svobodný muž a promluv si s námi. Neublízíme ti. chlapče. Promluv a můžeš jít.“

Vtom se do výstupu vmísil Niko. Jeho vězeň stál vedle, kůň těsně za nimi. „Nech je běžet, Crite.“

„Co? Niko, pro dnešní večer na tu hru zapomeň. Nebudou žít, takže neřeknou, že jsi nám pomohl. Potřebujeme tuhle výhodu na delší dobu –“

„Nech je jít, Crite.“ Vězeň vedle něho sykl nebo zaklel nebo zanotoval kouzlo, ale nepokusil se o útěk. Niko přistoupil blíž k veliteli své bojové jednotky a zašeptal: „Tenhle patřil ke komandu, válčil na Zdi čarodějů a padly na něho zlé časy. Prokaž mu službu. Já musím, protože mi jednou pomohl.“

„Nisiban? Máme dost důvodů, proč je chytat a drtit...“

„Ne. Nestojí na straně čarodějů. Bude nám víc platný, když zůstane na svobodě v ulicích. Nemám pravdu, Visi?“

Cizokrajně vyhlížející rváč souhlasil. V hlase šlo lehce poznat nápadný přízvuk, i když šlo jen o tři úsečné slabiky.

Niko přikývl. „Chápeš, Crite? Tohle je Vis. Visi, tohle je Crit. Budu sloužit jako spojka pro jeho hlášení. Teď běž. Ty taky, bývalý otroku, běž. Utíkejte!“

A dvojice vzala Nika za slovo. Pádili pryč, než se Crit zmohl na nějakou námitku.

Třetí zajatec se divoce kroutil v sevření Stratona. Nejspíš bývalá jestřábí maska. Podle odhadu Stratona má cenu tří jiných a žoldněř ho nepustí na žádné Nikovo přemlouvání.

Niko souhlasil, že se nebude snažit zachránit nikoho z pochopů Jubala, a tak to taky bylo... téměř. Museli setkání zkrátit. Někdo je mohl okukovat z okna nebo dveří ztracených ve stínu. Když však nasedli a chystali se k odjezdu, spatřil Janni v kápi oblečenou postavu, tyčící se v temné skvrně, která zakrývala křížovatku. Na okamžik se napřímila v plné výšce a do obličeje ji zasáhly měsíční paprsky. Janni se rozklepal. Viděl tvář s očima pekelníka. Byla moc daleko na to, aby byla příliš velká nebo hrozivá, ale střetli se

pohledem a to ho vylekalo jako ledová voda. Roztrásl se mu ruce a nohy.

„Záškodníku! Viděl jsi to?“

„Co?“ vyštěkl Niko, jenž se teď po zásahu do Critovy operace cítil poněkud v defenzívě. „Viděl co?“

„Tu – věc...“ Na místě, kde ji viděl, nebylo nic. „Nic... začínám vidět přízraky.“ Crit a Straton došli ke koním. Uslyšeli, jak se nocí vzdaluje bušení kopyt.

„Ukaž mi kde a řekni mi co.“

Janni se zhoupł v sedle a popojel dopředu. Když dorazili na místo, našli zbídačelé tělo, mladíka s vypláznutým odulým jazykem a vyvalenýma očima, jako by ho na ulici postihl nějaký záchvat, mrtvého jako Abarsis. „Ach, ne...“ Niko sesedl a tělo obrátil. „To je jeden z přátel Tamzen.“ Když si Janniho oči po záři pochodní zvykly na měsíční světlo, bylo na mrtvého v hedvábí a plátně lépe vidět. Vyzvedli tělo na Janniho koně, který frkal, že musí nést mrtvolu, ale na přímé odmítnutí si nechal zajít chuť. „Někam ho odvezeme, Záškodníku. Nemůžeme ho s sebou tahat celou noc.“ Teprve v té chvíli si Janni vzpomněl, že Critovi nenahlásili plány na večer.

Na Janniho naléhání Niko souhlasil, že pojedou kolem tajného útočiště u Jatečního kříže, utěsněného a zavřeného železnými dvířky, kde mohli Pastorci, muži pracující přímo v ulicích a příslušníci místní rankansko–ilsišské vojenské posádky, zapojení do stíhání jestřábích masek a jiných utajených akcí, nechávat své zprávy ze slamů přímo na místě dění.

Podařilo se jim tam nechat tělo, ale ne upozornit velitele jednotky. Crit odvedl jestřábí masku někam, kde jim podle jeho názoru poslouží úlovek nejlépe. V místnosti nebylo nic než kolo využívané k výsledkům a pytlíky s vápencem, které se přivazovaly na nešťastné nosy, a kyje s plachtovinou naplněnou šterkem a železnými drátky, s jejichž pomocí se obměkčila i ta nejzatvrzelejší srdce. Nechali tu pečlivě zakódovaný vzkaz a spěchali zpět do ulic. Niko vraštil čelo a i Janni spěchal. Chtěl vědět, jestli i mají naději najít Tamzen a její přátele živé a pohornadě nebo zda je najdou jednoho po druhém jako studená těla v příkopech.

Kouzelnice Roxana měla domácí hady, párek přivezený z Nisibis. Oba byli zelení a šest stop dlouzí. Přinesla si je v koších do pracovny a postavila k ohništi. Pak, mísu s vodou po boku, vyřkla slova, jež je přeměnila na muže. Kopie napodobovaly dvojici Pastorků. Dala jim šaty a poslala je pryč. Nato vzala mísu s vodou a prstem v ní kroužila tak dlouho, dokud v ní nevznikl savý vír. Mluvila nad ním a na moři u přístavu začal zuřit podobný úkaz. Uchopila šest vyřezaných lodí, které ležely na stole a měly beysibské plachty. Lodičky byly naplněné voskovými miniaturami lidí. Vložila je do nádoby s vírem a točila a točila prstem, až se vlajkové lodi flotily potopily, vír je vtáhl a vsál. Nakonec ležely na dně mísy. Voda bouřila ještě chvíli poté, co z ní vytáhla prst. Čarodějnice hleděla bez hnutí do malstromu a pak spokojeně pokývala hlavou. Kratochvíle přijde vhod; měsíc za oknem byl téměř na vrcholu své dráhy, jen pár hodin od zenitu.

Pak přišel čas převzít zprávu od Jagata a vyslat do města smrtící komanda – nebo spíš mrtvá komanda, protože nikdo, kdo v nich sloužil, neměl žít dlouho.

Tamzen bušilo srdce, v ústech měla sucho a páliło ji na plicích. Dlouho utíkali. Šestice se ztratila a všichni to věděli. Phryne plakala a její sestra se trásla a naříkala, že už nemůže běžet, že ji neunesou nohy. Tři zbývající chlapci mluvili nahlas a vyprávěli všem, jak se dostanou domů, jen když zůstanou pohromadě – dívky se nemusejí bát. Podělili se o další krk, třebaže po něm bylo všechno ještě horší, ne lepší, takže je bezzubá bába, která ťukala holí a cvakala dásněmi, vyděsila natolik, že se vydali na další běh ulicemi.

Nikdo nemluvil o osudu Mehty. Viděli jej s černě oděnou prostitutkou, viděli jej omámeného, viděli, jak ji bere za ruku. Schovali se, dokud pár neprošel kolem, pak šli za nimi – skupina si přísahala, že zůstane pohromadě, v hlavách jim strašilo uličnické dobrodružství. Všichni teď byli úředně dospělí. Nikdo jim nemohl bránit v zakázaných radostech mužů a žen – chtěli vidět, jestli Mehta děvku doopravdy položí na záda. Mysleli na to, že se hned potom zase dají dohromady a zjistí, jak si užil.

Viděli, jak padl a chrčel a zemřel. Stalo se tak hned poté, co jí vykasal sukně a vnikl do ní, hýžděmi do ní prudce narážel a tlačil ji ke zdi uličky. Viděli, jak se nad něho sklonila, a pak zvedla hlavu. Při pohledu na zářící dvojici pekelných očí se rozprchli na všechny strany. Prchali před tím, co nemohla být lidská prostitutka. To věděli.

V této chvíli už byli klidní, ale ocitli se hluboko ve čtvrti kolem jatek, poblíž jejího konce, kde začínalo náměstí Karavan. Bylo osvětlené, protože o půlnoci zde začínali obchodníci s podváděním. Náměstí není bezpečné, upozornil jeden chlapec: dělají tu z lidí otroky. Poberou děti, prodají je na sever a nikdo je už nikdy neuvidí.

„Je snad bezpečně tady?“ plácla Tamzen. Zuby jí cvakaly, ale krrf jí rozpálil krev a dostal ji do zlostného rozpoložení. Pochodovala kupředu, nečekala, jestli půjdou za ní. Půjdou. Zнала tu smečku lépe než jejich matky. Věděla s jistotou, že jediné, co se dá dělat, je dojít na náměstí a najít ulici vedoucí k domovu. Mohli by cestou narazit na Ďasy, vojáky z paláce nebo na Pastorky. Pokud by našli nějaké přátele Nika, dovezli by je domů na koni. Známost s mužem ve zbrani byla Tamzeninou největší pýchou.

Niko... Kdyby tady byl, nebála by se, ani by nemusela předstírat udatnost... Oči se jí zalily slzami. Myslela na to, co Niko řekne, až se doslechne o jejich dobrodružství. Nikdy ho nepřesvědčí, že je dospělá, když všechny pokusy ztroskotají a vypadá pak ještě víc jako dítě. Jistě, byla to dětinská chyba... a má na svědomí jednoho mrtvého. Otec jí zmaluje zadek do modra a měsíc nebude smět z pokoje. Začala se trápit – tak účinkoval krrf, i když byla natolik pod vlivem drogy, že to nevěděla – a uviděla uličku, z níž zářilo světlo pochodně. Vyšla se tím směrem. Ostatní šli za ní, slyšela je těsně za sebou. Měli spoustu peněz; mohli by si pronajmout doprovod, možná i vůz, který by je zavezl domů. Ve všech hospodách jste našli muže, kteří hledali práci. Kdyby se odvážili na náměstí Karavan a střetli se s otrokáři, už nikdy by neviděla tatínka, Nika a svůj pokojík plný vycpaných hraček a volánků.

Hostinec se jmenoval U Svinského ucha a byl špinavý a odporný. Před vchodem ji dohnal jeden z chlapců. Sotva dechu popadaje chytil Tamzen za ruku a prudkým šubnutím ji zastavil.

„Zkus na takovém místě ukázat, že máš peníze, a všem nám nato tata podržíš krk.“

Měl pravdu. Na ulici dali hlavy dohromady. Sňupli si zase krkfu, klepali se a dohadovali. Phryne začala plakat nahlas a sestra jí plesknutím ruky zacpala ústa. Zrovna ve chvíli, kdy si dvě vyděšená děvčata sedla na ulici poraženecky do dřepu a jeden hoch, jemuž ze strachu povolil močový měchýř, vyhledal zeď v koutě, objevila se před nimi žena se shrnutou kápí. Obličej jí nebyl díky nějakému klamu světla vidět. Ale hlas patřil urozené paní a ve slovech zněl soucit. „Ztratily jste se, děti? Tamhle, tamhle, všechno tam je, jen pojďte se mnou. Máme svažené víno a pečivo a svému muži řeknu, aby vám dal na cestu domů doprovod. Jestli se nepletu, tak ty jsi dcera majitele Alekeepa. Aha, tak je to; tvůj otec je přítel mého muže... určitě si na mne pamatuješ.“

Udala jméno a Tamzen, jejíž smysly plavaly v droze a srdce se plnilo ulehčením a sladkou chutí spasení, zalhala a řekla ano. Všech šest jich šlo s ženou. Obešli náměstí, až se zastavili u podivného domu se zahradou za vysokou bránou, dobře osvětleného a plného zmatené nádhery. Zezadu bylo slyšet hukot Březnice.

„Tak, tady se posad'te, miláčkové. Kdo ze sebe potřebuje smýt špínu z ulice? Kdo potřebuje nočník?“ V pokojích bylo přítmí, dobré osvětlení se ztratilo. Oči ženy utěšovaly, uklidňovaly jako sedativní lektvary pro bezesné noci. Seděli na hedvábí a vyřezávaných židlích a popíjeli nabízené nápoje. Začali se chichotat. Phryne se šla umýt, pak se osvěžily i její sestra a Tamzen. Když se vrátily, nebylo chlapce nikde vidět. Tamzen se na ně zrovna chtěla zeptat, když jim žena nabídla ovoce. Tamzen na otázku nějak zapomněla, i když měla slova na jazyku, a zapomněla, že tam vůbec nějakí chlapci byli, tak výborný byl krkf, který s nimi žena kouřila. Věděla, že by si měla na něco vzpomenout, ale zapomněla, co to vlastně mělo být...

Když Crit a Straton přijeli s jestřábí maskou, kterou zajali, k domu vampýrky Ischade u Březnice, zdálo se, že všechna světla svítí, přesto však temnotu prozařovalo jen málo svitu.

„U boha čtyřústého, Crite, pořád nechápu, proč jsi ty další nechal běžet. A pokud jde o Nika. Co –?“

„Mě se, Stratone, na jeho důvody neptej. Nevím. Pokud jde o toho, který patřil ke komandu Následníků, revolucionářů, kteří chtěli Zed' čarodějů zpátky od nisibiských mágů – na Nisibis je toho víc než jen čarodějové. Jestli k nim ten Vis patřil, pak je v dosahu nisibiských zákonů vyděděnc. Možná je to bojovník. Takže ho necháme jít, uděláme mu laskavost, možná se k nám přidá, na oplátku poslouží nám. Ale pokud jde o toho druhého – viděl jsi dokument, kterým mu Ischade darovala, svobodu – dali jsme jí ho a ona ho pustila. Jestli chceme využít ji... jestli nám vůbec pomůže najít Jubala – a ona ví, kde je, bylo tohle osvobození otroka vzkaz; říká nám, že musíme vsadit něco do hry – musíme plnit její přání, alespoň pokud jde o toho otroka. On je spíš než co jiného nástraha.“

„Ale... jdeme sem sami? Víš, co umí s mužem udělat...“

„Třeba se nám to bude líbit. Třeba je čas umřít. Nevím. Víím, že to nemůžeme nechat na místní posádce pokaždé, když nám najdou jestřábí masku, je tak zničená, že nám už nic neřekne. Nikdy nenaverbujeme, co z nich zbylo, pokud je bude armáda neustále pomalu zabíjet a na nás bude ležet vina. A taky,“ odmlčel se Crit, sesedl z koně a stáhl za sebou i svázanou jestřábí masku, kterou měl přehozenou přes sedlo jako kus masa a která teď, omotaná provazy a s roubíkem v ústech, těžce dopadla na zem, „nám zpravodajský důstojník místní posádky vyličil, jak si armáda myslí, že se Pastorcí té ženy bojí.“

„Bál by se každý, kdo má jen špetku zdravého rozumu.“ Straton si protřel oči a rovněž sesedl. Jakmile se nohama dotkl země, držel už v pohotovosti kuši s nasazenou šipkou.

„Nemyslí to tak. Víš, co si myslí; neumějí rozeznat člena Svatých spolků od obyčejného žoldáka. Myslí si, že jsme všichni sodomité, a vysmívají se nám kvůli tomu.“

„Nech je. Radši jsem živý a nepochopený než mrtvý a uznávaný.“ Straton zamrkal ve snaze probudit oči, které viděly jen rozmazaně. Bylo pozoruhodné, že Critias podnikne tuto akci sám. Očekávalo se, že se boju v poli osobně neúčastní, ale bude jim velet. Tempus na něho ovšem dohlížel, a tak byl velitel bojové jednotky skoupější na slovo a ještě netrpělivější než obyčejně. Straton věděl, že dohady s Critem nemají cenu, ale byl jedním z mála lidí, kteří se

mohli pochlubit výsadou, jež jim umožňovala vyjádřit před velitelem vlastní názor, dokonce i když spolu nesouhlasili.

Krátce vyslechli jestřábí masku. Vypytávání netrvalo dlouho, protože Straton byl právě na výslechy odborník. Zajatec byl hezký a v podstatě ho nepoškodili. Upírka byla náročná, milovala krásu; najde v něm zalíbení, s několika škrábanci bude pro stvoření jako je ona ještě přitažlivější: nejenže ho ovládne, ale bude v její moci ho ochránit před mnohem hroznější smrtí, než jakou mu poskytne ona. Při pohledu na vysokou, pružnou jestřábí masku, na mužovy šaty a ztrhanou tvář, v níž kradmo kmitaly slzami zaplavené oči, bylo zřejmé, že příjemná smrt bude vítaná. Jemu podobné lovilo v Asyly víc zájemců než jen nisibiští špioni.

Crit se zeptal: „Jsi připraven, Strate?“

„Přiznávám, že nejsem, budu se tak ale tvářit. Jestli se z toho dostaneš a já ne, vezmeš si moje koně.“

„A moji případnou tobě.“ Crit v úsměvu vycenil zuby. „Ale řekl bych, že se nic nestane. Vsadím se, že je rozumná. Nepropustila by toho otroka, kdyby své choutky nedokázala držet na uzdě. A je mazaná – mazanější než takzvaná 'výzvědná služba' Kadakitha nebo Ďasové, to vím naprosto jistě.“

A tak navzdory našeptávání zdravého rozumu otevřeli závoru na brance. Koně vedli za sebou. Přeřízli jestřábí masce pouta na nohou a vešli společně do dveří. Při pohledu na shromážděné poklady se vězni nad roubíkem rozšířily oči, panenky vypadaly ve světle pochodně obrovské. Když pak vešla sama Ischade a přivítala je, opět se stáhly do úzkých šterbin. To ale nejdřív třikrát zaklepali a pěkně dlouho čekali, dokonce se málem otočili k odchodu, přesvědčení, že vůbec není doma.

Zpod přivřených víček si je prohlédla od hlavy k patě. Straton byl pro jednu vděčný za míhání před očima; clonu, kterou nemohl žádným mrkáním zahnat. Jestřábí maska se v jejich sevření třásla a pokusila se ustoupit. Crit promluvil první:

„Dobrý večer, paní. Myslíme, že nastal čas na seznámení, setkání tváří v tvář. Přivedli jsme ti na důkaz naší dobré vůle tento dárek.“

Hovořil zdvořile, stroze jí dával najevo, že o ní všechno ví a vlastně mu ani nezáleží na tom, co s neopatrníky či nešťastníky provádí. Stratonovi vyschlo v ústech a jazyk se přilepil na patro. Nikdo nebyl chladnokrevnější, než Crit. Nebo houževnatější, pokud se akce už rozběhla.

Ischade, žena snědé tváře, ale bez narudlého odstínu Nisibanů, s olivovým nádechem, v němž byla bělost jejích zubů a očí velice zářivá, je požádala, aby vstoupili. Vezměte ho tedy dovnitř. Uvidíme, co se dá dělat.“

„Ne, ne. Necháme ho tady – na důkaz poctivosti našich úmyslů. Rádi bychom věděli, co jsi slyšela o Jubalovi nebo jeho bandě – místo pobytu a takové ty věci. Kdyby sis na něco vzpomněla, najdeš mě v ubytovně žoldnéřů.“

„Nebo ve vaší skrýši u Jatečního kříže?“

„Občas.“ Crit ztuhl. Stratona zaplavila úleva, když se dozvěděl, že nepůjdou dovnitř. Žduchnul do jestřábí masky. „Běž, chlapče, běž ke své paní.“

„Je to tedy otrok?“ zeptala se Strata. Když na něm ulpěla pohledem, stiskla mu srdce ledová ruka. Viděl řezníky, jak se tímto způsobem dívají na ovce. Napůl čekal, že natáhne ruku a štípne ho do bicepsu.

Řekl: „Bude tím, čím si budeš přát.“

Zeptala se: „A ty?“

Crit odpověděl za něj: „I trpělivost má své hranice.“

Odvětila: „Tvoje snad, moje ne. Vezměte si ho s sebou, já ho nechci. Ani se nebudu ptát, co si vy Pastorci o mně myslíte. Ale rozhodně vás nepřijdu lacino.“

Crit povolil sevření mladíka, který se začal kroutit, ale Straton ho držel. Myslel si, že Ischade je bezpochyby ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, a jestřábí maska má větší štěstí než většina mužů. Jestli je smrt bránou do nebe, je čarodějka vrátnou, jakou by bral, až přijde jeho čas.

Poznamenala, ačkoli nepromluvil nahlas, že něco takého by se dalo snadno zařídit.

Crit po těchto slovech přelétl pohledem z jednoho na druhého, pak zavrtěl hlavou. „Počkej u koní, Stratone Myslím, že jsem je zrovna zaslechl.“

A tak se Straton nikdy nedozvěděl, co přesně bylo – nebo nebylo – domluveno mezi velitelem jeho jednotky a upírkou, ale když došel ke koním, měl plné ruce práce s jejich uklidňováním. Jako by jeho kůň ucítil Nikova vraníka, kterého si sedák ošklivil víc než jiné hřebce. Když byli oba ustájení ve stejné stáji, ozýval se pokaždé příšerný hlomoz, a když se vyvážel hnůj, prkna stání se třásla, jak se ti dva snažili dostat jeden na druhého. Koně stejně jako lidé milují a nenávidí a tito dva hřebci si chtěli urvat kus z toho druhého, stejně jako Strat chtěl dostat příležitost u velitele místní posádky nebo Vashanka u Ilse Křiváků.

Brzy nato se procházkovým krokem přiblížil Crit, nezraněný, sám a tichý.

Straton se chtěl zeptat, co si domluvili, ale rozmyslel se: kyselý výraz velitele jej odradil. O hodinu později, v útulku na Jatečním kříži, když přiběhl jeden z jejich mužů a hlásil, že nastal nějaký rozruch a nikdo nemůže najít Tempa, takže musí přijít Crit, bylo už moc pozdě.

Nebylo vůbec jasné, co si měli s vodní smršť a víry v přístavu počít.

Když Straton a Crit odjeli, vymanévroval Niko s vraníkem z úkrytu. Dovedla jej sem duchovní stopa, kterou sledoval. Tamzen a ostatní byli uvnitř. Stezka se střetávala s bledě modrými stopami vlastníka domu nedyleko Sviňského ucha a už se nerozdělila. Modrá nebyla lidská barva, jediné že by ten člověk byl kouzelník, čarodějnice, prokletý nebo okouzlený. Nejen Niko, nýbrž i Janni věděli, čím dům je, ale nechtěli hádat a teprve ne vyslovit nahlas, co tu dělají Crit a Straton.

„Nemůžeme tam jen tak vtrhnout, Záškodníku. Víš, co je zač.“

„Vím.“

„Proč jsi mi nedovolil na ně zavolat? Když už před sebou máme takový oříšek, zmohli by čtyři víc než dva.“

„Ať tady dělají cokoli, nechci nic vědět. A my už jsme dneska v noci utajení porušili.“ Niko si ve stylu kavaleryisty přehodil nohu koni přes krk. Janni ubalil cigaretu a nabídl mu; vzal si ji a zapálil křesacím kamínkem z váčku na opasku. V té chvíli přijížděli od Povětrova dva muži s vozem, kola a kopyta duněla na mostě přes Březnici.

„Je tu docela provoz,“ zabručel Janni, když odtahovali koně do stínu a pozorovali muže, kteří zastavili spřežení přede dveřmi záhadného domu. Vůz byl zakryt zástěnou a závěsy. Nedalo se říci, zda je někdo uvnitř.

Muži vstoupili do domu, a když se zase objevili, měli s sebou tři menší postavy zahalené v šatech a kapucách. Naložili je do vozu a odjeli. Na konci mostu zahnuuli na vozovou cestu k jihu – tím směrem nebylo nic než bažina a pustina a na konci toho pak nic než opevněná usedlost čarodějnice Roxany.

„Myslíš – Záškodníku, nebyli to oni?“

„Ticho, proboha. Snažím se to rozpoznat.“ Mohli to být oni; v srdci neměl ani zdaleka klid a tušil, že cestující jsou pod vlivem drog a takřka v bezvědomí.

Ale od domu již necítil dívčí stopy, které tam byly předtím mezi modrými, arcičarodějnými a mučivými stopami vlastnice obydlí a otisky mužů. Aury chlapců tam stále zůstávají, pomyslel si, ale tiché, slabší, možná umírají, možná jsou mrtví. Mohl to být také ten chlapík, kterého zde nechal Crit, a ne synci z domů ve východní čtvrti.

Měsíc nad Nikovou hlavou se blížil zenitu. Janni ho se zdviženou hlavou pozoroval a vtom jej něco napadlo. Navrhl: „No, Záškodníku, stejně se tam musíme vydat. Pojedme za tím povozem. Třeba ho doženeme. Snad pak zjistíme, koho tam mají. A nesmíme ztrácet čas – ať tam dívky jsou nebo ne, musíme se věnovat čarodějnici.“

„Ano.“ Niko otěžemi otočil koně a přiměl ho k lehkému klusu za vozem. Nejel tak rychle, aby ho dohnali příliš brzy, ale natolik rychle, aby jim nezmizel z doslechu. Když se vedle něho objevil kůň Janniho, druhý žoldněř zvolal: „Všechno do sebe zapadá tak, až mi naskakuje husí kůže. Skoro to vypadá, jako kdyby čarodějnice

poslala vůz a vlákala děti do pasti, aby měla jistotu, že musíme přijet.“

Janni měl pravdu. Niko nic neříkal. Okolnosti je vrhly do bitvy a jim nezbývalo nic jiného než pokračovat. Ať se mělo stát cokoli, budoucnosti se vyhnout nemohli.

Z pustiny u bažiny se vynořil tucet jezdců a obklíčil dva Pastorky. Útočníci neměli tváře, zato zářící, čistě bílé oči. Pastorci se ze všech sil bránili zbraněmi smrtelníků, ale omotala je lana ovládaná vrhacím kouzlem, pokousaly je modré jiskry, seškvařily jim maso přes lněné chitóny. Jezdci je stáhli z koní a táhli je za sebou, až nevěděli, kde jsou nebo co se s nimi děje, a už ani necítili bolest. Poslední věc, na kterou si Niko pamatoval, než se probral přivázaný ke stromu v jakémsi hájku, byl vůz, který před nimi zastavil, a jeho kůň, jenž se po svém snažil zvítězit. Velký vraník skočil na zvíře jezdce, který táhl na provaze Nika, a Niko viděl, jak silnými čelistmi udatného zvířete pronikají modře svítící kouzelné šípky, viděl, jak jeho kůň klopýtá, tlamu otevřenou, pak padá, ale on je vlečen dál.

Nyní se snažil vzpamatovat. Byl v poutech zcela bezmocný, ale chtěl si pročistit hlavu a vůlí zahnat bolest.

Před sebou viděl postavy, hranici, v jejímž světle se ostře rýsovaly siluety. Jak se k němu pomalu vracelo vědomí a začínal si přát, aby se byl nikdy neprobudil, poznal mezi nimi Tamzen. Bojovala ve snaze osvobodit se z hrůzných objetí, s pláčem vykřikovala jeho jméno. Spatřil i ostatní dívky a Janniho, upoutaného s roztaženýma rukama a nohama k zemi. S otevřenými ústy vyl k obloze.

„Ale,“ zaslechl, „Nikodemos. Je milé, že se k nám připojíš.“

Vznášela se před ním ženská tvář, krásná, ale krása všechno jen zhoršovala. Byla to nisibiská čarodějnice a usmívala se, což bylo samo o sobě strašné znamení. Obklopila ji dvacítká pochopů, tvorů, kteří se vynořili z hájku. Dva z nich měli hadí oči a ústa bez rtů, kůži se zelenkavým nádechem.

Začala se ho potichu vyptávat na věci, které chtěla vědět. Nějaký čas jen vrtěl hlavou a zacpával si uši a snažil se opustit své tělo. Kdyby se mu podařilo uložit mysl do svého místa odpočinku,

mohl by všechno přehlížet – bolest, výkřiky, které se nesly nocí. Nevěděl by o ničem, co se tady děje, a zemřel by bez hanby z porážky. Stejně ho zabije, až s ním skončí. A tak odhodlaně počítal pozpátku, oči držel usilovně zavřené, představoval si runy, které by jej zachránily. Ale výkřiky Tamzen, štkání, jímž se dovolávala jeho pomoci, Janniho zvířecí muka ho stále rušily a jemu se nepodařilo dosáhnout tichého místa a zůstat tam: zvuky jej neustále přitahovaly nazpět.

Přesto na otázky neodpovídal, jen mlčky zíral: o plánech a smýšlení Tempa věděl jen málo a stejně by tohle všechno nemohl zastavit, i kdyby chtěl. Nevěděl toho dost. Ale když si to nakonec uvědomil, zavřel zase oči. Přišla těsně k němu a oči mu násilím otevřela. Připíchla mu víčka dřevěnými třískami, takže viděl, proč Janni tak naříká.

Privázali Pastorka nad noru divokého zvířete – jezevce, jak viděl později, když se prokousal a prohrabal na svobodu – a u vchodu do nory zapálili oheň a hlodavce vykourili. Když se v Janniho bříše začaly ukazovat obrysy zvířete, Niko se vzdal a řekl všechno, co věděl, a ještě něco přidal.

Tou dobou už byly dívky dlouho zticha. Slyšel jen hlas čarodějnice. Pamatoval si jen hrůzu z jejích očí a vzkaz, který mu přikázala předat Tempovi. Když ho zopakoval, vytáhla mu třísky z víček... temnota, kterou mu povolila, byla úplná a on našel vlhčí místo k odpočinku, než byla tichá jeskyně meditace.

V „panském domě“ Roxany vypukl zmatek. Otroci pobíhali, muži vykřikovali rozkazy a na dvoře se připravovala k odchodu karavana.

Ona sama seděla netrpělivá a rozlícená ve své pracovně mezi brokáty a nástroji svého řemesla: vodou, ohněm, zemí a vzduchem, minerály a rostlinami, u koule vymodelované z jílů z vysokých hor, do níž byly zasazeny vzácné kameny.

Postačí mávnutí rukou a všechny předměty budou naloženy do jejího vozu. Kouzlo na zničení domu by stálo ještě méně námahy – kývnutí prstu a všechno by bylo takové, jak to vypadá: vratké a

nuzné. Ale chyby z večera a všechna práce, kterou vynaložila na jejich napravení, z ní vysály všechnu sílu.

Seděla a v rohu přerývaně dýchal Niko, podepřený, ale neprobuzený: další chyba – ti zatracení hadi brali všechno moc doslovně a současně nebyli schopni splnit jednoduché příkazy.

Hadům, které vyslala ven, přičarovala podobu Pastorků. Měli děti najít v ulicích. Vypadali jako Niko a Janni a jejich přestrojení bylo dokonalé. Ale ta upírská coura, prokletá a zpropadená podřadná čarodějka, co se nezmůže na nic jiného, než na ta svá vycmrndlá kouzla, náhodou na kořist narazila a vzala ji domů. Roxana pak musela změnit všechny plány, stvořit vůz a poslat hady, aby návnadu získali zpět – stačily dívky, chlapci se dali oželet – a hadi nedokázali ženy dospělé a znalé kouzel ošálit. Ischade se raději vzdala dívčích pokladů, než aby se postavila nisibiské magii, a ve vlastním zájmu předstírala, že věří „Pastorkům“, kteří si přijeli Tamzen a její přítelkyně vyzvednout.

Kdyby dnes večer Roxana neodjížděla z města, musela by vampýrce vyprázdnit duši – nebo alespoň paměť.

Ještě jednou vyňala hady z košíků a podržela si jejich hlavy před obličejem. Jazyky vystřelily ven a oči plazů žadonily o milost, ale Roxana již dávno na milosrdenství zapomněla. A potřebovala sílu, kterou jí právě oni pomohli částečně odčerpat. Podržela je ve výšce, vyřkla čarovná slůvka a vrhla oba do plápolajícího ohniště. Plameny zahučely, hadi se pekli a kroutili ve smrtelném zápase. Když bylo dokonáno, vyndala je stříbrnými kleštěmi a snědla jejich ocasy a hlavy.

Takto posílena se obrátila k Nikovi, jenž stále skrýval mysl a duši ve svém drahocenném mentálním útočišti, v podobě, jak mu je pozměnila, když je zahlédla za pomoci kouzel. Místo pokoje a dokonalého uklidnění, jeskyně za loukou jeho mysli, v sobě skrývala ducha, přítele, jenž ho miloval. V přestrojení za něho s Nikem dlouze hovořila a získala si důvěru jeho vědomí. Byl nyní její, jak přislíbil její pán a milenec. Všechno, co se dozví on, bude okamžitě vědět i ona. Niko si nebude nic pamatovat, půjde jen za svou prací – válkou a smrtí. Skrze něho požene Roxana Tempa, kam se jí zachce, a skrze něho pozná každičkový Hádankářův úmysl.

Nisibský otrok Nikodemos se nikdy nezbavil vypáleného znamení, nevyklouzl ze svých okovů: i když její milenec osvobodil jeho tělo, byl Niko hluboko v duši svázán vodící šňůrou. Její pán za ni mohl kdykoli zatahnout. A teď si ho kolem malíčku omotala ona.

Nevzpomínal si na nic, co se přihodilo po výsledku v lesíku. Vzpomněl si jen na to, co pokládala za vhodné, a na nic víc. Ano, bude si myslet, že měl šílené noční můry. Nyní ho při jejím dotyku poléval pot.

Probrala ho poklepáním na oči a řekla mu, co je: její loutka, její nástroj. Dokonce mu prozradila, že si na jejich krátký rozhovor a návštěvu zde nevzpomene. A varovala jej před nemrtvými a zkroutila mu duši, když mu ve svých očích jako v zrcadlech ukázala, co se stalo Tamzen a jejím přítelkyním, dokonce si i uvědomil, co se tu mezi nimi přihodilo.

Pak svá potěšení odsunula stranou a dotkla se odřené a potlučené tváře. Aby ukázala jeho duchu, kdo je otrok a kdo pán, vzala si od něho ještě něco. Přiměla ho, aby s ní obcoval, vzala si sílu z jeho nateklých úst a pak se smíchem zařídila, aby na všechno zapomněl.

Nato poslala svého nevědomého služebníka pryč. Mimořádné uspokojení – nasbírané z vědomí, že jeho duch ví všechno a hluboko v něm pláče a bojuje – dodávalo celému úsilí kořenou příchut'.

Muži Jagata ho uviděli na silnici nedaleko kasáren Pastorků a svalnatými pažemi podepřeli jeho klesající váhu.

A tak směla Roxana na čas z tohoto morálně zkaženého města svobodně odejít a odebrat se na sever: možná se vrátí, ale pro tuto chvíli byla cesta do náruče jejího pána všechno, po čem toužila. Nechají za sebou pro Tempa dobře čitelnou stopu. Roxana ulehne v nádheře horských vrcholků se svým pánem a milencem. Potěší jej dary, které mu přinesla: nějakými Pastorky, Dcerou pěny a mužem, jemuž bohové darovali nesmrtelnost.

Trvalo téměř do svítání, než se podařilo uklidnit rybí tváře, které ztratily pět nejlepších lodí. „Naštěstí“ pro všechny si šlechta burské frakce užívala pohostinnosti Kadakitha. Usadila se v letním paláci na ostrohu s majákem a nebyla na palubě, když lodě přetrhly kotevní

lana a jako tvorové obdaření vlastní vůlí zamířily k malstromu, který se otevřel v ústí přístavu.

Crit byl pořád nemluvný. Neměl se vůbec ukazovat na veřejnosti; až najdou Tempa, nebude mít radost. Ale Kadakithis potřeboval nutně poradit. Mladý princ by obětoval císařské kadeře za „harmonické vztahy s našimi přáteli ze zámoří“.

Nikdo nemohl dokázat, že nešlo o přírodní katastrofu. Použití slovní obrat „zásah bohů“ bylo dost nešťastné.

Když konečně Crit a Strat skončili se snahou jen tak postávat a vypadat nedůležitě, zatímco ve skutečnosti tišili prostřednictvím posunků a kurýra Kadakithovu snahu uzavírat kompromisy (neboť jich nebylo zapotřebí, snad jen v hlavě beysibské náčelnice), opustili přístaviště.

Crit se chtěl opít namol. Připadalo mu přinejmenším odporné, že pomáhal chránit nevinnost čarodějnického bratrstva. Beztak bouří přivolal nějaký mág nebo někdo jim podobný. Bylo to zbytečné. Podle názoru Critia by měl čerstvě zvolený První čaroděj vystoupit z řady a převzít za zlovolné darebáctví bratrstva zodpovědnost. Straton předpovídal, že k tomu dojde, teprve až opadá listí z dubu.

Něco užitečného vykonali: povolali do služby Křiváky, pověřili rybáře a donutili důstojníka místní posádky poslat nějaké své muže v dlouhých člunech, beysibských malých člunech s vesly a vlečných lodích poháněných otroky, aby v mělčinách a na pobřeží pátrali po přeživších.

Ale kvůli zmatku s ranhojiči, civilisty, kteří sem přišli hledat vzrušení, majiteli lodí a Beysiby na hrázi museli povolat všechny Pastorky a vojáky z pouličních hlídek a venkovských stanovišť pro případ, že by si Beysibové vzali ztrátu příliš k srdci a obrátili svoji zlobu proti obyvatelům města.

Na každém rohu teď stála na stráži dvojice na koních, ale vzdálenější úseky silnic byly opuštěné a nechráněné. Critovi dělalo starosti, že pokud měl pachatel v úmyslu odvrátit pozornost, daří se mu výborně: jakákoli armáda mířící na jih by se k nim dostala bez varování. Naštěstí věděl, že se včera nevynořil ani náznak, že by se vojska hnula jižním směrem. Jak se svěřil Stratonovi, měl by jinak jistotu, že se děje nějaká podobná lumpárna.

Aby nebylo málo smůly, jediný bar, který našli otevřený, byl Alekeep. Majitel spolu s pěti dalšími podobně naladěnými otci lomil v koutě rukama. Jejich synové a dcery jsou celou noc venku, žádost k Tempovi v kasárnách Pastorků nebyla nic platná a kmenový stav místní posádky má na práci naléhavější záležitosti než jejich žádost o vyslání pátrací skupiny. Lidské zdroje jsou najednou k nezaplacení. Otcové posedávali v očekávání návratu vlastních lidí, a tak poslední pracovní směna Alekeepa nemohla zavřít.

Pastorci odtamtud zmizeli hned, jak považovali za moudré, a unavení podobně jako jejich koně mžourali do ustupující temnoty.

Crit kysele poznamenal, že jediné místo, kde by teď, když se město probouzí, mohl být pokoj a ticho, je tajná skrýš na jatkách. Dojeli tam a na ochranu před svítáním za sebou zavřeli železné okenice. Pomýšleli tak na hodinku spánku, ale našli zde Nikovu zašifrovanou zprávu.

„Proč nám ten staroch od výčepu neřekl, že je poslal po stopě své dcery?“ Straton vzdychl a dlaněmi si protřel oči.

„O Nikovi se tvrdí, že přeběhl do slamů, vzpomínáš?“ Crit se začal navlékat do chitónu, který ze sebe zrovna stáhl a hodil na podlahu.

„Snad nejdeme zase ven.“

„Já ano.“

„Hledat Nika? Kam?“

„Nika a Janniho. A nevím kam. Ale jestli ztracenou mládež ještě neobjevila tahle dvojice, nejde o běžnou lumpárnu dospívajících nebo o dovádění absolventů. Doufejme, že jen jejich schůzka s Roxanou měla přednost a že se jen nehodilo od ní odejít tak brzy.“ Crit vstal.

Straton ne.

„Jdeš?“ zeptal se Crit.

„Někdo by měl být na místě, kde lidé hledají úřední osoby. Měl bys být tady nebo v ubytovně, a ne se hnát za někým, kdo se možná honí za tebou.“

A tak nakonec bitvu vyhrál Straton. Odešli do ubytovny, a protože vyšlo slunce, zastavili se cestou u Marca vyzvednout Stratonovi pouzdro se šipkami.

Dveře obchodu zely dokořán, i když ještě nenastala na nich vyznačená otevírací hodina. Uvnitř se nad hrcem s čajem hrbil kovář, před sebou na kousku jemné kůže rozebraný zaměřovací mechanismus kuše. Mračil se na vnitřnosti zbraně rozložené na pultě jako na paličaté dítě.

Když vešli, vzhlédl a popřál jim lepší ráno, než jaké dosud bylo dopřáno jemu, a došel Stratonovi pro pouzdro šípek.

Za pultem visela kolekce kuší s vysokou průrazností.

Když se Marc vrátil s dřevěným pouzdrem, poukázal Straton: „Není tamhleten Nikův – nebo mě šálí zrak?“

„Držím mu ho, dokud nezaplatí,“ vysvětlil kovář s přímým pohledem.

„Zaplatíme za něj a může si ho vyzvednout u mne,“ navrhl Crit.

„Nevím, jestli by se mu...“ Marc, který byl rád, že obchod uzavře, s kývnutím hlavy ustoupil: „Tak jo, když chcete. Řeknu mu, že jí máte vy. Tak to máme čtyři soldáty, tedy tři... udělal jsem na ní pro něho spoustu práce. Mám mu vyřídit, že si vás má najít na ubytovně vašeho cechu?“

„Tam někde budeme.“

Kovář sejmul kuši ze zdi, natočil a zamířil, potom s mechanismem u ucha naprázdno vystřelil. Přes obličej mu při zvuku kuše přelétl úsměv. „Rozhodně není špatná,“ prohlásil, když ji balil do pouzdra z kůže s vycpávkami.

Straton si uvědomil, že až Marc Nikovi řekne, co udělali, půjde se Niko rovnou ohlásit Critovi.

V čase, kdy úsvit rozbil skořápku tmy, byl Tempus stejně jako Jihan uspokojen, ba i unaven. Pro muže, který usiloval o spánek stejně jako jiní muži usilují o moc nebo ženy, byl pocit malátnosti úžasný. Pro bytost, která se teprve nedávno stala ženou, šlo o vítězství. Kráčeli nazpět ke kasárnám Pastorků po břehu potoka, ve slunečním jasu celí růžoví a zlatí, spokojení, dokonce v hravé náladě. Jeho potlačovaný smích a její občasné zavýsknutí lekaly ospalé veverky a vyháněly ptáky z hnízd.

Býval morous, ale ona ho vyléčila, přesvědčila jej, že se život může dát i lepším směrem, jen když mu dá příležitost. Hovořili o

jejím otci, jemuž se neříkalo jménem, ale jehož nazývali Nositel bouří, o tajemných záležitostech jejich společných zájmů: zda má humanita nějakou podstatnou hodnotu, zda bozi mohou zemřít nebo jestli pouze odpočívají, zda se Vashanka někde skrývá a s netrpělivostí ve své božské hlavě jen čeká na štědré uctíváče a upřímné prosebníky, kteří si vyprosí jeho návrat mezi obyvatele Asylu – nebo jestli je, ať nás chrání síly dvanácté sféry, opravdu „mrtev“.

Otevřeně s ní mluvil o svém soužení. Připomínal jí, že ti, kdož ho milovali, zemřeli násilnou smrtí, a ti, které miloval on, byli nuceni jej zavrhnout. Hovořil o tom, co se stane s Pastorky a s ní, jestliže se Vashankova moc nevrátí zmírnit jeho prokletí. Vyprávěl jí o své prosbě k Enlilovi, starověkému božstvu univerzální sféry, od kterého očekává boží znamení.

Přiznala, že ulevil jejímu strachu z pána snů, jenž by se mohl pokusit ho od ní odlákat. Neboť když si pán snů Askelon přišel odvést Tempovu sestru do svého metafyzického království potěšení, nabídl jejímu bratrovi dobrodiní smrtelnosti. Nyní, když ho našla, dodala Jihan chraplavě, by nemohla snést, kdyby si zvolil smrt.

Předešlý večer strávila tak, že Tempovi dokazovala, že je hezké zůstat naživu s ní, která miluje život o to víc, že ho teprve žít začala, a nemůže tedy podlehnout obyčejné smrti nebo být ohrožena smrtelným nebezpečím kvůli jeho prokletí, síle nebo co by mohl vlastně způsobit.

Z výšky oblohy je omýval měsíc. Objala Tempa nohama a ochromila jej svými rudě žhnoucíma očima, jaké měl i její otec. Spalovala ho svým chladivým tělem. Ano, s Jihan vedle sebe spolkne pýchu a dotčenost a i při svých pochybnostech rozhodne ve prospěch asylského Kadakitha – zůstane, ačkoli ho srdce táhne na sever, přestože si myslel, když si ji bral do jejich říčního loubí, že ji zavrhne.

Když zezadu vklouzli do bytu v kasárnách, neměl už takovou jistotu. Od zástupce slyšel všechno o vírech a vodních smrštích. Zatímco muž vyprávěl, Tempus uvažoval, že je to boží znamení, i když je jeho význam nezřetelný. Pak zase litoval, že bydlí s Dcerou

pěny: všechen pocit úzkosti se k němu vrátil a on si přál, aby se byl namísto Jihan pevně držel svých rozhodnutí.

Ale když k původnímu bytu otrokáře, který si Tempus přivlastnil, dolehl rozruch od hlavní brány a vytáhl je ven pátrat po jeho zdroji, byl celkem rád, že zůstala.

Museli si společně proklestit cestu tlačenicí shromážděných Pastorků, hlučících hořkým mumláním. Nikdo jim neustoupil z cesty. Nikdo nepřišel do velitelského kvartýru se zprávou, která přišla za svítání na vrátnici.

Slyšel chraplavý šepot z úst Pastorka, příliš rozezleného, než aby si dával pozor. Muž si lámal hlavu, zda Tempus poslal dvojici Janniho do záhuby záměrně, když Záškodník odmítl Hádankářem nabídnuté partnerství.

Další Pastorek, který věděl víc, moudře odvětil, že se jedná o mygdoňanskou zprávu, dávné nisibiské varování a on že je slyšel přímo z rozbitých úst Záškodníka.

„Jak se tohle mohlo stát?“ zaúpěla Jihan a sklonili se nad pozůstatky Janniho. Tempus neodpověděl, ale zeptal se neadresně: „A Niko?“ Šel za mužem, který zamířil k nabíleným zdem kasáren. Za chůze naslouchal hlasu zadržávajícímu bolem, který Jihan vysvětloval, co se stane, když uvážete muže s roztaženými rukama a nohama nad zvířecí noru a tvora odtamtud vykouříte.

Pastorek, který ho vedl za ležícím Nikem, mu řekl, že člověk, jenž je přivedl, měl přání promluvit si s Tempem. „Ať si počká na odměnu,“ vyštěkl Tempus. Dotazoval se žoldnéře na samaritána, který dopravil oba Pastorky domů. Ale příslušníku Svatých spolků se z cizince, jenž zaklepal na bránu a postavil se rozzlobeným strážným, kteří ho málem zabili, když viděli, jaký náklad přivezl, nepodařilo dostat vůbec nic. Cizinec jen trval na svém přání počkat na Tempa.

Pastorkův velitel spolu s trojicí dalších mužů, přátel Nika, bezmocně postával a čekal, až ranhojič skončí s jehlou a střívkem, pak je všechny vyhnal ven, uzavřel okna okenicemi, dveře na závoru. S šálkem v ruce potom beze slov podal ztlučenímu, pomlácenímu mladíkovi utišující lék. Jen tak seděl a pomáhal Nikovi usrkávat. Hodnotil Pastorkova poranění a slepě odhadoval, jak chlapec přišel k

zeleným a fialovým krví podlitým odřeninám, spáleninám od provazu na zápěstích a krku a tváři jako smrt.

Poměrně brzy uslyšel od Nikodéma, stručně, ale se špatnou výslovností, jakou způsobují chybějící nebo ulomené zuby v přeražené čelisti, co se seběhlo: hluboko na území jatek, kde drogová doupata a laciné štetky slibují bezesné noci, pátrali po dceři majitele Alekeepa a našli děti u Ischade, viděli, jak je nastrkali do vozu a odváželi směrem k Roxaně. Když je sledovali, protože stejně měli povinnost sledovat za úplňku čarodějnici v jejím pelechu, překvapilo je a udeřilo na ně přepadové komando ozbrojené kouzly a přestrojené za smrtky, svázalo je a táhlo za koni. Další jasný okamžik, na který si Niko vzpomněl, byl ten, kdy ho opřeli o husté stromy, k jednomu z nich ho přivázali a nisibská kouzelnice mezitím využila stavu dětí a kouzel a nakonec Janniho mučednické, vleklé smrti k tomu, aby z něho vytáhla to málo, co věděl o úmyslech Tempa a obranné strategii, kterou mělo Ranke připravenou pro oblast nížin. „Bylo špatně, že jsem se snažil jim nic neříct?“ zeptal se Niko, nateklé oči napůl zavřené, ale naplněné bolestí. „Myslel jsem si, že nás stejně všechny zabijí. A taky jsem myslel, že vydržím... Tamzen a ostatním dívkám se pomoci nedalo... ale Janni –“ Zavrtěl hlavou. „Potom... mysleli si, že lžu, když jsem neuměl odpovědět... na otázky, které se měly týkat tebe – Potom jsem lhal, abych jim udělal radost, ale ona... čarodějnici to věděla...“

„Nevadí. Neviděl jsi tam Bezpálce?“

Škubnutí rtů mohlo znamenat „ne“ stejně jako „nevím“.

Vtom Niko sebral síly a doplnil: „Kdybych se nesnažil zachovat mlčení – Nisibané mě už dřív vyslýchali... ukryl jsem se na svém místě odpočinku... dokud Janni – Zabili ho, aby se dostali ke mně.“

Tempus viděl, jak se mu po tváři řinou průzračné slzy, a změnil téma:

„Místo odpočinku? Takže se k tobě tvoje maat vrátila?“

Zašeptal: „Jakž takž... teď se o to nestarám. Budu potřebovat všechn svůj hněv... již není čas na rovnováhu.“

Tempus prudce vydechl a postavil Nikův šálek. Podíval se na udupanou hliněnou podlahu mezi nohama. „Zítra odcházím na sever. Úkoly pro posádku a běžný chod nechám na Critovi – bude tady

velet – svolám schůzku pro ty, kteří se chtějí připojit k zúčtování. Poznal jsi v jejím doprovodu nějaké Ilsižany? Sluhu, nějakého poskoka, kohokoli?“

„Ne, všichni vypadají stejně... Někdo nás objevil, dovedl do slepé uličky. Možná někdo, koho jsme cvičili – znají moje jméno. Čarodějnice řekla, abych šel napřed a zemřel hluboko ve vnitrozemí. Každý pokus o odvetu nám vrátí se čtyřnásobnou silou.“

„Chceš tím říct, že nemám chodit?“

Niko se chtěl posadit, zaklel a padl zpět. Mezi zuby mu vytryskla krev. Tempus neudělal jediný pohyb, aby mu pomohl. Nespouštěli se z očí, až Niko poznamenal: „Bude to vypadat, že tě z Asylu vyhnali, že jsi tady zklamal...“

„Jen ať to tak vypadá; klidně to může být pravda.“

„Tak počkej, dokud nebudu moci odjet s tebou –“

„Však ty víš co a jak. Nechám tu pro tebe pokyny.“ Vstal a rychle odešel, než ve svém rozpoložení ukáže svoji lepší stránku a chlapec si jí všimne.

Samaritán, jenž jim přivezl raněného a mrtvého, čekal na Tempa před jeho bytem. Jmenoval se Vis, a i když vypadal jako Nisiban, prohlašoval, že má vzkaz od Jubala. Jakmile Tempus viděl barvu jeho pleti a slyšel přízvuk, málem ho nechal uvěznit. Zvažoval, zda jej nemá předat Stratonovi, před nímž lidé všeho druhu odhalovali své duše, ale ovládl hněv a poslal mladého muže pryč s kapsou plnou soldátů a pokynem oznámit zprávu Critiovi. Od nynějška bude za Pastorky odpovědný Crit; jestli si Jubal a Crit něco domluví, bude to už jen na nich. Odměna byla za přivezení obětí, mrtvé a živé, laskavost, která přišla lacino.

Potom šel Tempus vyhledat Jihan. Když ji našel, požádal ji, aby mu pokud možno zařídila spojení s pánem snů Askelonem.

„Aby ses mohl potrestat smrtelností? Tohle není tvoje chyba.“

„Milý, i když nesprávný názor. Smrtelnost zlomí kouzlo. Pomůžeš mi?“

„Nepomůžu, ne teď, když jsi na tom takhle,“ odvětila a v ostrém ranním světle vraštila samým soustředěním čelo. „Ale pojedu s tebou na sever. Snad jindy, až budeš klidnější...“

Vynadal jí, že se chová jako ženská, a vyrazil naplánovat úkoly oddílům a načrtnout rozvrhy tak, aby každý muž mohl splácet dluh vůči Kadakithovi a být v dobrém vztahu k cechu žoldnéřů, až a jestli se k němu připojí v Tyse, na samém úpatí Zdi čarodějů.

Načrtnout rezignaci a doklad o povýšení Critia do jeho pozice a odeslat je Kadakithovi netrvalo o nic déle než vysvětlit své jednání rankanským představitelům žoldáckého cechu: jeho úkol zde (hodnocení Kadakitlia pro rankanskou frakci toužící po změně císaře) skončil. Mohl čestně tvrdit, že ani město ani jeho občané ani slabý princ nestojí za námahu, kterou by jejich povznesení stálo. Navíc byl ochoten hodit do kotle znechucení, které v něm vřelo, Vashanku i dítě, jemuž byl spolu s bohem napůl otcem a jehož zájmy ho zde měly držet. Stejně nemá děti rád a k tomuto se i Vashanka obrátil zády.

Ještě měl před sebou spoustu práce. Vyhledal Crita ve společenské místnosti žoldnéřské ubytovny a vyprávěl mu všechno, co se zběhlo. Kdyby Crit nové místo přímo odmítl, musel by Tempus zůstat, ale Critias se jen cynicky usmál a řekl, že se k Tempoví přidá i se svými nejlepšími vojáky, hned jak situace zde dovolí. Zanechal v rukou Critia případ Bezpalce. Oba věděli, že Straton poměrně rychle určí stupeň hostinského spoluviny.

Když pak Tempus naposledy odcházel z přitemnělé a uklidňující společenské místnosti, zeptal se Crit, jestli se našla těla některých dětí – tři dívky a chlapci se stále pohřešovali, mrtvola jednoho mladíka se objevila na jatečním kříži.

„Ne,“ odpověděl Tempus. Již na věc nemyslel. „Život s tebou, Critie.“

„I s tebou, Hádankáři. A přeji věčnou slávu.“

Venku čekala Jihan na jednom tróském koni, v ruce držela otěže druhého.

Vypravili se nejdříve na jihozápad zjistit, zda by nenašli čarodějnici a její pomocníky doma, avšak panský dům a jeho pozemky byly pusté, dvůr křížem krážem rozrytý koly těžce naložených vozů.

Sledovat stopu karavany byla hračka.

Tempus na tróském koni ujížděl na sever bez jediného pohledu zpátky, Jihan se pohupovala v sedle po jeho pravici. Tehdy podlehl poslednímu impulsu: strhl si pochybný amulet Boha bouří z krku a hodil jím do slatinné mokřiny. Na místě, kam jel, nemělo jméno Vashanky žádný význam. Uctívala se tam jiná jména a bozi ovládající počasí dostávali jiné atributy.

Když věděl s jistotou, že talisman zahodil a bůh mu s ošklivým smíchem nezvonil v uchu (neboť všichni bozi jsou šprýmaři a bohové války ti nejhorší), uvolnil se v sedle. Znamení pro tento riskantní podnik byla příznivá: dokončili přípravy za poloviční čas, než předpokládal, takže se mohli vydat na cestu, ještě dokud byl den mladý.

Poté, co Tempus odešel, seděl Crit dlouho u svého oblíbeného stolu ve společenské místnosti. Správně měl Po Tempovi nastoupit Straton nebo nějaká dvojice Svatých spolků, někdo... kdokoli, jen ne on. Po chvíli vytáhl měšec a vysypal jeho obsah na stůl z fošen: tři kovové postavičky, háček na ryby z orlího drápu a kulaté ulity, jediná hrací kostka, staré válečné vyznamenání, získané v Azechuru, když Svatým spolkům ještě velel Kněz zabiják.

Sebral poklady do hrsti a vrhl je po stole, tak jako když se člověk chce vsadit: malý zlatý Bůh bouře dopadl pod olověnou figurku bojovníka a postavil ji do vzpřímené polohy; rybářský háček obemkl kostku, jež se zastavila jednou tečkou nahoře – válečnické jméno Strata bylo jednička. Třetí postavička, stříbrný jezdec na koni, dosedl všemi čtyřmi přesně na válečnou hvězdu – Abarsis mu ji pověsil na krk tak dávno, že se stužka rozpadla.

Cítil spokojenost s osudovými znameními, která mu ukázali jeho osobní proroci. Posbíral je a uložil. Vyhovovalo by mu, kdyby ho Tempus požádal, aby jej doprovázel, a ne aby mu předal životy padesáti mužů a chtěl slyšet jen ano nebo ne. Bral si takovou práci příliš k srdci; těžce na něho doléhala, hůře než závaží velitele bojové jednotky. A to teprve začal. Ale proto si ho Tempus zvolil – byl svědomitý, úzkostlivě se vyhýbal chybám.

Vzdychl, vstal a odešel z ubytovny. Bezcílně projížděl zapáchajícími ulicemi. Prokleté město bylo pekelnou propastí,

nežitem, bolavou ranou, která se nezahojí. Nechtěl svoji jednotku svěřit nějakému podřízenému, ačkoli nedokázal odhadnout, jak bude vykonávat svoji současnou práci a současně se snažit nazout do Tempových sandálů. Nebude to moc úspěšná motanice.

Jeho kůň si sám vybíral, kudy pojede, a vezl jej kolem Oplzlého jednorožce, kde bude Straton brzy „probírat citlivé záležitosti“ s Bezpalcem.

Správně by měl jít do paláce, navštívit Kadakitha, „zalíbit se“ (jak pravil Straton) Vashankovu knězi Molinu, ukázat se bratrstvu čarodějů... zavrtil hlavou a odplivl si koni přes plec. Nesnášel politiku.

Stále ho pátilo, co mu Tempus řekl o neštěstí Nika a smrti Janniho. Vzpomínal na cizího bojovníka, jehož jej Niko přiměl pustit na svobodu – na Vise. Vise, který přijel za Tempem a přivezl spolu s raněným a zabitým i vzkaz od Jubala. Zpráva spolu s informacemi, které Straton dostal z jestřábí masky, odevzdané Ischade, plus vlastní pokyny vampýrky mu umožnily triangulovat polohu Jubala, jako když se námořník orientuje podle hvězd. Vis měl ale přijít za ním. Čekal na něho. Kdyby bylo jeho tušení správné, mohl přimět Jubala a jeho jestřábí masky pracovat pro Kadakitha bez toho, že by se o tom někdo z nich dozvěděl – nebo se k tomu musel přiznat. Tak by to bylo nejlepší.

Mohl by pak svobodně vyrazit s tlupou k severu – takové bylo jejich přání a očekávání. Bude je teď mrzet, že Tempus odešel. Jen tajemnost Tempa je zde držela tak dlouho. Pokud Crit nesplní jejich očekávání a neukojí choutky nastávající válkou, setká se buď se vzpourou, nebo s prázdnými kasárnami. Ti muži se nehodí na hlídání dětí, nejsou policií do slamů ani palácovými pretoriany. Sbírají hrdinské činy, ne soldáty. Začal si rýsovat plán, načrtávat scénář, odpovídat na otázky, které mu budou pokládány později, v hlavě si nacvičoval odpovědi.

Kůň se dal ke slamům, protože ho nikdo nevedl – jako stájová krysa si vybíral nejrychlejší, nejpřímější cestu domů. Když Crit přestal klopit pohled k zemi, zvedl oči a rozhlédl se, byl takřka za oblastí jatek, poblíž mostu přes Březnici a domu vampýrky, nyní tichého a v denním světle nelákavého. Spí ve dne? Myslel si, že

takovou upírkou není. Když jeden z mužů vyslaných do ulic našel ztuhlé tělo chlapce opřené o zadní dveře tajné skříše, nenašli žádné známky ztráty krve, žádná kousnutí. Ale co tedy s oběťmi prováděla? Přišel mu na mysl Straton, způsob, jakým se na upírku díval, výměna slov mezi nimi, kterou zaslechl a částečně jí porozuměl. Nesmí ty dva pouštět k sobě, dokonce i když bude Ischade spíše ochotná ke spolupráci, než aby se stavěla proti nim. Pobídl koně.

Přešel most a vydal se na jihozápad. Středu Povětrova se vyhnul. Když měl na dohled kasárna Pastorků, pořád nevěděl, jestli má naději jim úspěšně velet. S humornou zatrpklostí si v duchu omílal: „Život s vámi. Většina z vás mne zná jen z doslechu, ale teď stojím před vámi a žádám vás, abyste si na mne vsadili život, samozřejmě ne hned, avšak během příštích měsíců...“

Někdo to stejně udělat musí. A nebude mít potíže s dvojicemi Svatých spolků, které ho znají ze starých časů, kdy měl po pravém boku svého partnera. Později vyšla až bolestně najevo jeho zranitelnost a on přestal milovat hledače smrti – nebo něco jiného, co ho mohlo zklamat.

Usoudil, že není ani trochu důležité, jestli vyhraje nebo prohraje, jestli mu dovolí je vést nebo zda na pozici a povinnosti rezignuje a pojede za Tempem na sever. Stejně by to udělal, kdyby jej ten prohnáný starý voják neuvázal slibem a odpovědností zde.

Přinesl Nikovu kuši. První věc, kterou udělal – hned jak zašel do stáje dohlédnout na svého koně a zkontrolovat Nikovu březí kobylu – bylo, že vyhledal zraněného vojáka.

Mladý důstojník na něho mžoural nateklýma očima lemovanýma modřinami, všiml si kuše a kývl, rozvázal pouzdro a pohlídl dřevěné křivky zbraně, kterou mu Critias položil na postel. Když zaklepal a vešel, bylo u Nika šest lidí – tři páry, které přišly do Ranke s Nikem a jeho partnerem při akci Svatých spolků. Odešli, ale nejprve Crita potichu upozornili, že nesmí raněného unavovat – právě ho přinesli zpátky.

„Předal mi velení,“ oznámil Crit, i když si myslel, že bude mluvit o jestřábích maskách a přepadových komandech a Nisibisi – čarodějnici a chlapíkovi, jenž se jmenuje Vis.

„Gilgameš seděl u Enkida sedm dní, dokud mu z nosu nevypadl červ.“ Taková byla nejstarší legenda, kterou si vyprávěli všichni vojáci, ještě z dob Enlila, kdy světu vládli Pán bouří a Enki (Pán země) a voják a jeho přítel se toulali bez cíle.

Crit pokrčil rameny a rukou si prohrábl nadýchané vlasy. „Enkidu byl na rozdíl od tebe mrtvý. Tempus jel pouze napřed a připravuje nám cestu.“

Niko trochu nadzdvihl hlavu a opřel si ji o nabílenou zeď, až před sebou viděl Crita jasně a nerozmazaně: „Šel za božím znamením. Ten pohled znám.“

„Nebo za znamením čarodějnice.“ Crit mhouřil oči, ačkoli světla bylo dost. Tři okna byla široká a do pokoje pronikaly paprsky odpoledního slunce. „Nechybí ti něco – myslím krom toho, co je jasné na první pohled?“

„V moc krátké době jsem přišel o dva partnery. Dám se dohromady.“

Doufejme, pomyslel si Crit, ale mlčel. Pozoroval Nikovy bezvýrazné oči. „Zašel jsem za tvou klisnou.“

„Díky. I za kuši. Katafalk pro Janniho je přichystaný na ráno. Pomůžeš mi? Řekneš pár slov?“

Crit vstal. Velitel, jímž teď byl, dosud neuměl vystupovat na veřejnosti. Jenže když to dělat nebude, nikdy si muže neudrží. „S radostí. Život s tebou, Pastorku.“

„I s tebou, veliteli.“

A bylo to. Prošel první zkouškou; Niko a Tempus měli mezi sebou zvláštní vztah.

Onoho večera si svolal Pastorky za kasárna a dal příkaz k uspořádání hostiny, která se bude konat na cvičišti, v jakémsi prkenném amfiteátru. Ještě předtím se k nim přidal Straton. Pokud šlo o stolování či zjednanou pomoc, Strat se nijak neostýchal.

Třeba to vyjde. Třeba společně dokáží nahradit polovinu Tempa. Přinejmenším takový úspěch jejich počínání potřebovalo, ač si Crit nikdy nebude hledat nového partnera...

Přednesl svoji řeč, když už měli za sebou nějaké to víno a pečené vepřové a jehněčí. Postavil se a zpříma jim oznámil, že Tempus odešel a předal je pod jeho velení. Rozhostilo se ticho, v

němž slyšel tlukot vlastního srdce. Cítil se klidněji, když ho obklíčili horalé v Tyse nebo když stál po smrti svého druhu sám proti rankanské švadroně.

„Teď máte vy mne a já vás. S upřímným přesvědčením vám říkám, že čím rychleji se vyhrabeme tady z té žumpy na čistý vzduch války ve vysokých horách, tím budu raději.“

Jak mu pochodně šlehaly těsně před obličejem, sotva jim ve tmě viděl do tváří. To bylo ale jedno; vidět museli oni jeho, ne on je. Crit slyšel chraplavé vrčení z padesáti hrdel, jež se změnilo na souhlas, pak na povzbudivé volání a nakonec ve smích, a Strat, jenž stál kousek stranou, mu dal vojenské znamení: výborně.

Zdvihl ruku a oni utichli; takové gesto síly si nikdy dříve nezkusil: „Ale jediná cesta, jak odejít se ctí, je dokončit službu.“ Zabručeli. Pokračoval: „Hádankář tu nechal dost náročných úkolů – podle pravidel cechu, samé riskantní vojenské akce; pošlu seznam – tak si odpracujeme dluh vůči Pokakymu asi za měsíc.“

Někdo odmítal. Jiný zase volal: „Necháme ho domluvit, pak si řekneme svoje.“

„Pokud někdo dezertuje, nic pro mne neznamená. Ale pro nás, čestnou elitu, je to poskvrna. Tak si to myslím, třebaže sám jsem nažhavený na odchod, a zde je, co slibuji. Všichni půjdeme nebo zůstaneme. Hlasujte. Počkám. Ale Tempus nechce mít po své pravici na Zdi čarodějů nikoho, kdo se nevypořádal s cechem v dobrém.“

Straton dohlížel na počítání, při kterém se drželi pravidel, za jejichž prosazování pokládali životy. Když hlasování skončilo, musel Crit čestně přiznat, že je s jejich volbou spokojen. „Nyní vás rozdělím do jednotek a každá jednotka si podle libosti vybere člověka, žoldnéře, který k nám zatím nepatří, jedince, který má tolik cviku, aby udržel meč a zahřál vám postel, a bude mu říkat „bratře“ – tak dlouho, než ho připravíte pro své místo. Tehdy opustíme město stále střežené „Pastorky“. Vykonali jsme zde mnoho práce a pro zachování míru dnes postačí pouhé naše jméno. Cech dává za rekruty provize; dáme je dohromady a peníze použijeme na nábor těch lidí. Ubytují se zde a my pojedeme po jednotkách postupně na sever, při příštím úplňku se sejdem v Tyse a překvapíme Hádankáře.“

Tak jim přednesl plán a oni souhlasili.

Nekromantka

C. J. Cherryh

Dnešní noci vál vítr od severu, z chladných dalek, a přinášel do ulic Povětrova i k řece Bílé Březnici, kterou jste mohli překročit po jediném mostě, nezvyklou svěžest deště a čistoty. Pastorci konečně učinili jediný možný krok a stavěli na něj stráž. V současných nejistých dobách se vůbec nic nedařilo. Ještě nedávno byli v Asylu vládci a spokojili se s pozorováním a shromažďováním informací. Nyní (když ztratíte možnost používat rafinované zbraně, zkusíte zaťatou pěst) se rozhodli kontrolovat veškerý pohyb mezi Povětrovem a Spleť.

Dnešní noci zemřela již druhá stráž. Přibili ji ke sloupu vedle strážnice. Kde skončil první strážce, nikdo nevěděl. V okolí, všude tam, kde byli lidé ochotni naslouchat, se povídalo, že navzdory rachocení blížící se bouřky provoz na mostě houstne. Zprávy se dostaly ke všem, kdož před jedním, dvěma dny uvízli na jednom či druhém břehu Březnice, a lidé se teď v poryvech větru vydávali na most přes Bílou Březnici. Někteří se zachvěli, když mýjeli strážce, který je pozoroval dosud otevřenýma očima, jiní se mrtvému vysmáli, jak výstředně vypadá, ústa otevřená, jako by se chystal promluvit.

Pro zasvěcené bylo umístění mrtvolý znamením. Povětrov věděl své a neklevetil, dokonce ani ne v bezpečí krčmy U Matky Becho, ubohého stavení s otevřenými dveřmi, usazeného nedaleko od mostu přes Březnici. Jen jednou někdo prohodil, že se ochrana mostu setkala s neúspěchem již potřetí za tento týden, a od všech stolů se ozval neradostný smích.

Zpráva si našla cestu i do Spleti na druhém břehu a vzbudila zamyšlené pohledy a poněkud menší veselí. Jistí lidé odešli z Oplzlého jednorožce, aby novinky přeli dali dál; jisté osoby si poručily další pití; a pokud se snad o významu řetězce vražd přece klepalo, dělo se tak velmi tiše a hovor provázely ustarané pohledy. Lidé, kteří z Jednorožce odešli, mizeli s dovedností ve Spleti narozených plíživců, předstírajíce neznalost cíle své cesty. Třáslí se před pohledy pouličních žebráků, před odrbanci a starci. Chud'asové se opět vrátili na stanoviště, jež předtím nakrátko opustili, když byla na svém místě mostní stráž.

Zpráva ještě nedospěla k podivným lodím houpajícím se ve větru v asylském přístavu nebo k třpytivému přepychu Kadakitha, jenž se té noci bavil v paláci. Musel by rozumět více věcem, aby pochopil, že se jeho bezpečný život zachvívá v základech. Netrvalo dlouho a zpráva dorazila na asylské velitelství Pastorků. Jeden muž se usadil stranou, zachvácen vlnou pochybností. Jmenoval se Dolon. Critias jej pověřil velením, když potichu, dvojice po dvojici, odešli do válek na severu zkušené Pastorci. „Máš všechno, co potřebuješ,“ řekl mu tehdy Critias. Teď tu Dolon, který měl na starosti úplně všechno, seděl, poslouchal první ťukání deště o zed' a uvažoval, zda by bylo morální poslat nějakou dvojici na most, aby ještě před rozedněním přivezla alespoň to jedno tělo.

Ještě víc starostí mu dělala chybějící mrtvola, která asi patřila Stilchovi. Možná se dostal do řeky, možná utekl nebo jej odnesli živého a určili nějakému horšímu a pomalejšímu osudu. Když umíral, mohl ze sebe vysypat všechna tajemství. Dům u řeky vyhořel, zbyla jen prázdná skořápka, jenže vypálení hlavního stanu žebráků a přeměna několika Povětrovanů na mrtvoly problém nevyřešila, jen ho rozptýlila na větší plochu.

Uslyšel kroky před domem. Někdo se brodil deštěm a pak zaklepal na hlavní vchod. Uslyšel, jak se dveře se zasténáním otevřely, slyšel nezřetelné tiché hlasy, když jeho strážci pouštěli kohosi dovnitř. Pak se děj přesunul k jeho dveřím, ozvalo se druhé, hlasitější klepání.

„Mor–am, pane.“ Dveře se otevřely a strážce vpustil muže, pro něhož si Dolon poslal. Byly to spíš než člověk jen jeho žalostné

zbytky. Kdysi byl pohledný... alespoň se tak říkalo. Tmavě hnědé oči mladíka zůstaly nedotčeny jizvami po spáleninách, vroubily je tmavé řasy. Vypadaly vystrašeně. Ano, byly dlouho uvyklé hrůzám.

Velitel ukázal posunkem na židli a bývalá jestřábí maska k ní dokulhala a posadila se. Temné oči si ho upřeně prohlížely. Nos byl zlomený, jeho hřbet napříč zjizvený. Jemná ústa zůstala nepoškozená, ale občas sebou nezvladatelně šubala. Tik snad způsobil strach – uprostřed současných Pastorků byla situace Mor–ama nezáviděníhodná.

„Našeho člověka,“ začal ihned Dolon hlubokým, měkkým hlasem, „našli dnes v noci přibitého k mostu přes Březnici. Jak je možné, že to pokračuje? Mám hádat?“

Tik se prohloubil, rozšířil k levému oku, lemovanému jizvou. I ruce se třásly, dokud nenašly jedna druhou a nespojily se v uklidňujícím gestu. „Pastorek?“ zeptal se Mor–am chraplavým, tenkým hlasem zbytečně: i hlas mu zničil oheň.

Dolon kývl a čekal. Požadoval víc.

„Budou pokračovat,“ mluvil Mor–am dál. Pokrčil rameny, jako by se omlouval za lidi, kteří ho nadosmrti poznamenali a udělali z něho to, co je. „Most, víš – oni – musejí přicházet a odcházet –“

„Takže teď máme s jestřábími maskami společný zájem.“

„To je t–totéž. Jestřábí a Pastorci. Pro ně.“

Dolon o jeho slovech chvíli přemýšlel, neurazil se, ale předstíral zachmuřený výraz. „Určitě,“ podotkl, „jsme totéž v záležitostech, které se tě týkají. Nemám pravdu?“

„N–neberu p–peníze od J–Jubala.“

„Bereš si život,“ zašeptal Dolon, lokty na stole, „od nás. Každý den, který žiješ.“

„V–vy nejste praví P–Pastorci.“

Nyní bylo zakabonění skutečné a z mužovy zničené tváře ihned zmizel kratičkový ironický úsměv.

„Nerad ztrácím lidi,“ oznámil Dolon. „A připadá mi – jestřábí masko, že pro tebe možná ještě budeme mít nějaké využití.“ Nechal slova chvíli viset ve vzduchu, vychutnával si úzkost, kterou svými slovy vyvolal, nechá jestřábí masku, aby se zapotila. „Víš,“ pokračoval, „mluvíme tady o tvém životě. Existuje žena, jestřábí

masko, existuje jedna žena – víme o ní. Ty možná také. Nebo ji poznáš. Najal si ji Jubal. Jen proto, aby ji udržel mimo hru. Dneska asi i z jiných důvodů. Ale jestřábí maska jako jsi ty – snad bys jí mohl vyprávět totéž co mně... O společných zájmech. Tak je to. Víš, kdo tě hledá? Jsem si jistý, že víš. Jsem si jistý, že víš, co tito nepřátelé dokáží. Co bychom mohli dělat; kdo ví?“

Tik z tváře vůbec nemizel, tepal jako puls. Na čele se Moramovi leskl pot.

„Tak dobře,“ rozhodl Dolon, „chci, abys zašel na známé místo a předal vzkaz. Budou tě sledovat – jen proto, aby ses tam dostal celý a živý. Můžeš se spolehnout. Promluvíš s tou ženou a povíš jí, jak se stalo, že k ní Pastorci vypravili jako posla jestřábí masku, povíš jí o svém pronásledování – no, řekni jí, co chceš. Nebo lži. Vyjde to nastejno. Hlavně jí předej tenhle papír.“

„Co je na něm.“

„Zvědavost, jestřábí masko? Je to nabídka zaměstnání. Důvěřuj nám, jestřábí masko. Jmenuje se Ischade. Vyřídí jí: chceme krále žebraků. A co víc, ztratili jsme dnes v noci na mostě jednoho muže. Snad je naživu. A chceme ho zpátky. Ty jsi jiná záležitost... ale radil bych ti, aby ses k nám vrátil. Radil bych ti, aby ses jí nedíval do očí, pokud se jejímu pohledu dokážeš vyhnout. Přátelská rada, jestřábí masko. A mluvím čistou pravdu.“

Mor-am dočista zbělal. Takže už možná o té ženě neco zaslechl. Po části obličeje nepokryté jizvami se mu pot jen lil. Tik z nějakého důvodu ustal.

Vítr chytal Haughta při běhu za plášť, déšť mu smáčel obličej, ale on si ho nevšímal, nohama rozstříkoval kaluže. Blížil se ke dveřím pod schody jednoho domu ve Spleti.

Zaklepal smluvené znamení, zevnitř uslyšel pohyb a závora se prudce zvedla. Dveře se otevřely dovnitř, do světla a tepla, k Morii, která ho vtáhla dovnitř a strhla z něho rozmáčenou pláštěnku. Obemkl ji prokřehlými rukama, držel ji v těsném objetí. Pořád se třásl, pořád nemohl popadnout dech.

„Dostali nějakého Pastorka,“ řekl. „U mostu. Jako předtím. Mradhon přijde – jinudy.“

„Koho?“ Moria jej divoce chytila za paže. „Koho dostali?“

„Jeho ne. Tvého bratra ne. To vím.“ Málem začal jektat zuby, ale nebylo to z chladu. Vzpomněl si na pobíhání v uličce, na kroky za sebou. Ztratil se jim. Alespoň tomu věřil. Vymanil se Morii z objetí a přešel k ohni, k mrňavému krbu z pokroucených, špatně poskládaných cihel. Otočil se na Moriu postávající u dveří. Bolely jej všechny jizvy. „Málem nás dostali.“

„Kdo?“

„Žebráci.“

Jakmile zaslechla, že se někdo rychle blíží a rozstříkuje kolem sebe dešťovou vodu, objala si tělo rukama a vrhla pohled ke dveřím. Následovalo zaklepání, správné, a ona podruhé přiskočila ke dveřím, otevřela Mradhonu Visovi, jenž vešel promočený na kůži a na levém boku pocákaný blátem.

Moria na okamžik zkameněla, pak zabouchla dveře a zasunula závoru. Mradhon zadupal a pod ním se rozlila kaluž bláta. Shodil ze sebe plášť, ukázal zmáčenou tmavými vousy zarostlou tvář, oči stále rozrušené pronásledováním.

„Proklouz sem,“ oznámil, když popadl dech. „Venku je patrola. Jsou tam hlídači – Máš to?“

Haught sáhl do kabátce a vytáhl malý kožený měšec. S gestem obnovené sebedůvěry jím hodil po Mradhonu Visovi. Alespoň něco se jim povedlo.

Nyní se Morii zalesklo v očích. Když jí Mradhon vytřásl zářivý proud mincí do dlaně, tři, čtyři, pět poctivých stříbrňáků, hrstku měďáků, vrátila se k nim naděje.

Ale stíny přišly zase zpátky, když k nim zvedla oči, k jednomu, pak k druhému. „Kde jste to vlastně vzali?“

„Ukradli,“ připustil Haught.

„Komu?“ Morii zasvítily oči vzteky. „Jste tuplovaní pitomci, u Shalpy. Odkud jste je ukradli?“

Haught pokrčil rameny. „Vzali jsme je ještě většímu pitomci.“

Potěžkala peníze a měšec, zamračila se. „Kupec z ciziny v tuto dobu ve Spleti? Ne, to není pravděpodobné, vůbec ne. Co to na mě šijete? Kde jste to ulovili? Jakému zloději ta kořist patří?“ Ani jeden

z nich neodpověděl. Hodila poklad na stůl. Mezi měďáky dopadly čtyři stříbrné.

„Dlouhoprstákovi,“ vysvětlil Mradhon. „Dělení rovným dílem.“

„Aha, a o malér se rozdělíte taky?“ Zvedla chybějící peníz a pustila si ho za živůtek. Z tmavých očí jí metaly blesky. „Rozdělíte se, až na vás někdo ukáže? Já nepochybně ano.“ Poodešla. Cestou sebrala ze stolu pohár vína a upila z něho. Poslední dobou hodně pije, tahle Moria. Až moc.

„Někdo to dělat musí,“ namítl Haught.

„Pitomče,“ zopakovala Moria. „Povídám ti, že se leckomus nebude líbit, když se mu v teritoriu budou potloukat amatéři. Tím méně tací, kteří okradou přímo jeho. Zabili jste ho?“

„Ne,“ odpověděl Mradhon. „Udělali jsme to tak, jak jsi říkala.“

„Co se děje s žebráky? Všimli jste si?“

„Jeden byl poblíž,“ oznámil Haught. „Pak – byli tři. Všichni pohromadě.“

„Výborně,“ řekla Moria s železnou trpělivostí. „To je výborné. Za nic nestojíte. Můj bratr a já –“

Ale o takových věcech Moria nemluvila často. Znovu si nalila a posadila se ke stolu na jedinou židli.

„Máme peníze,“ odporoval Haught ve snaze ji povzbudit.

„A platíme,“ dodal Mradhon. „Posluž si a nech si to stříbro, couro. Já o něj nestojím. Ale víc nedostaneš, dokud zase k něčemu nebudeš.“

„Nevykládej mi tu, kdo za co stojí. Jen co okradete nesprávného člověka, podřízne vám krk.“

„Pak pro boha živého něco dělej. Chceš o tenhle úkryt přijít? Chceš nás vyhnat na ulici? Tohle chceš?“

„Koho zabili na mostě?“

„Nevím.“

„Ale žebráci vás donutili utíkat. Nebo snad ne?“

Mradhon pokrčil rameny.

„Co víc potřebujeme?“ zeptala se. „Nejdřív to byli Pastorcí. Teď přibyla chamrad' matky Becho. Zloději a žebráci, u Shipri, čenichají tady žebráci.“

„Jubala,“ navrhl Mradhon. „Potřebujeme Jubala. Dokud nevyklopíš peníze od Jubala –“

„Zase si pro nás pošle.“ Ústa jí ztvrdla. „Dříve nebo později. Prostě budeme dál prohlížet mrtvé schránky– Trvá to dlouho, to je všechno: začínat znovu je nová práce. Ale nespojí se s námi, pokud nám přivedete na stopu lidí. Pokud budete péct vlastní kšefty. Držte se stranou od průšvihů. Slyšíte mě? Nejste prostředníci pro zloděje. Nemáte na to. Chcete snad prožít zbytek života s levou rukou?“

„Co kdybys zůstala střízlivá a udělala to sama,“ navrhl Mradhon.

Pohár bouchl o stůl. Moria vstala, víno se rozběhlo po poškrábané desce a přelilo se přes okraj.

Ale Haught se s bývalou chladnokrevností vrhl Mradhonovi do cesty. Něco se v něm přitom zaseklo; střeva se v něm zauzčila. Býval otrokem, jeho nervy nezapomněly. Staré reflexy. „Takhle s ní nemluv.“

Mradhon na něho civěl, severan jako byl on sám, širokoplecí, zatvrzelý. Někdy mu byl přítelem. Před chvilkou, když ne teď. A co víc, podle způsobu, jakým si ho Mradhon prohlížel, jej podezíral z lítosti. Takový výraz byl horší než rána.

Mradhon Vis se otočil a odkráčel přes pokoj, nic mu nenechal.

Pak položil svoji ruku na Moriinu, ale škubnutím se mu vytrhla, neměla náladu na žertování. Tak tam zůstal stát.

„Necákej kolem sebe bláto,“ okřikla Moria Mradhonova záda. „Nebo si to uklidíš.“

Mradhon se posadil na jedinou postel, na přikrývky, začal si stahovat boty, nedbaje na tvořící se kaluže, na to, že jim postel nasakuje vodou a pokrývka špiní blátem.

„Vypadni odtamtud,“ požádal jej Haught. Chystal se hnát spor do krajnosti.

Ale Mradhon nedělal nic, jen ho nespouštěl z očí. Pojď a něco si začni, říkal jeho pohled. Haught stál, ani se nehnul.

„Poslechni,“ navrhl Mradhon. „Udržovat ji v lihu stojí peníze. A dokud nepřijde s nějakou hotovostí od Jubala, co máme lepšího? Nebo snad –“ druhá bota se přidala k té první na zemi. „Možná

bychom se měli po poslovi poohlédnout sami. Nebo se přidáme k Pastorkům. Začínají mít nedostatek lidí.“

„Ne!“ zaječela Moria.

„Pastorci platí. Proboha, vždyť s nimi jednal Jubal.“

„No, teď nejedná. Sám žádné obchody neuzavřeš. Ne.“

„Tak kdy zase půjdeš ven? Kdy hodláš navázat spojení, ha? Jubal může být klidně mrtvý. Nebo ho nezajímáš. Třeba je stejně jako my na mizině. Co?“

„Najdu ho.“

„Víš, co si začínám myslet? Jubal je v koncích. Alespoň žebráci si to zřejmě myslí. Myslí si, že nestačí útočit jen na jestřábí masky. Nyní útočí na Pastorky. Nic, co by nezvládli. Dělají si, co chtějí. Rozumíš tomu? Tenhle Jubal – věřím, že na něm něco bude, když si to s nimi může rozdat. V den, kdy přitluče k tomu mostu žebráka, uvěřím, že Jubal má svou cenu. Zatím – zatím máme střechu nad hlavou. Závoru na dveřích. A máme peníze. Nepatříme ke smečce matky Becho. A neúčastněnost stojí peníze.“

„Nikdy nebudeme stát mimo,“ povzdychl si Haught. Vzpomněl si na žebráky, otrhané postavy vylézající ze stínů jako pavouci ze svých sítí. Nad hlavami se jim křižovaly blesky, jež by mohly těmto žebravým svědkům odhalit jejich tváře.

Z Haughtových mokrých šatů prosakoval mrazivý chlad. Byla mu taková zima, že se už ani netřásl. Kýchl, utřel si nos do rukávu a šel si zdrceně sednout k ohni. Potichu zkusil trochu věštit ze skleněné koule. Co kdyby něco viděl. Kdysi měl takové schopnosti, ale opustily ho společně se štěstěnou. Spolu se svobodou.

Moria se přiblížila ke krbu. „Zítra půjdu ven,“

„Nechod,“ odmítl Haught. Tušil nejasné nebezpečí. Třeba za jeho předtuchu může křišťálová koule. Třeba se nic neděje, ale cítil hluboké znepokojení, stejnou paniku jakou cítil, když viděl pohyb žebráků ve tmě. „Nenech si do toho od něj mluvit. Není to bezpečné. Na nějaký čas máme dost. Jen ať si nás Jubal najde.“

„Já ho najdu,“ rozhodla se. „Přinesu peníze.“ Ale taková slova říkala často. Šla a znovu zvedla pohár, utřela hadrem rozbryndané víno. Hlasitě popotáhla. Haught se k ní otočil zády a upřeně hleděl do ohně na poskakující plameny. Žhnuly takřka bolestně, ale zasáhly

chlad v jeho kostech až do morku. Je snazší pohlédnout do budoucnosti než lpět na minulosti, vzpomínat na Zeď čarodějů, Carrone nebo otroctví.

Kdysi ho prodal otrokář Jubal, který teď měl být jejich nadějí. Ale raději na onu událost nevzpomínal. Chůze po ulici, přinejmenším za tmy, pohled do očí svobodnému muži, stovky činností, které bral svobodný člověk jako samozřejmost, mu napínaly nervy k prasknutí. Mradhon Vis přinesl změnu. A Moria. Jestliže se v myšlenkách obraceli k Jubalovi, musí dělat totéž. Ale v ohni, v uhlících spatřil nějaké pokroucené obrysy. Vyrasila na něj odtud tvář, a ty oči –

Přiblížil se Mradhon. Oklepal si boty, rozložil šaty na kameny, sám zabalený do přikrývky.

„Na co si tu hraješ?“ zeptal se Mradhon.

Pokrčil rameny.

„Nevidím do budoucnosti. Vždyť víš.“

Na rameno mu sklouzla ruka a stiskla ho na znamení jakési omluvy.

„Neměl bys s ní takhle mluvit,“ zopakoval Haught.

Ruka mu zmáčkla rameno podruhé. Navzdory horku se zachvěl.

„Bojíš se?“ chtěl vědět Mradhon. Haught pochopil otázku jako výzvu a v srdci mu zůstal chlad. Báł se. Dosud neměl jiného přítele než Mradhona Vise. Nedůvěra tížila, ne hořce, ale měl ve zvyku dokazovat svoji cenu – každému. Naučil se být užitečný a když užitečný být přestal, nechápal, co jiného by po něm měl kdo chtít. Moria ho potřebovala. Byla první ženou, která ho skutečně potřebovala. Totéž někdy platilo o tomto muži – na chvíli; ale jeho křik – hrubá slova – jím trhala a připomínala mu, kým je, třebaže měl listinu, která tvrdila něco jiného. Pokud by jej někdo vyzval, asi by ze strachu bojoval. Nic jiného. Ale nikdy s Mradhonem Visem.

„Já s ní tak mluvím,“ namítl Mradhon a rozhodně nešeptal, „když je to pro její dobro. Visí na tom svém bratrovi –“

„Sklapni,“ požádala ho Moria zezadu.

„Mor-am je mrtvý,“ řekl Mradhon. „Nebo skoro mrtvý. Zapomeň na bratra, slyšíš? Myslím na tvoje dobro.“

„Moje dobro.“ Tiše, nenávistně se zasmála. „Takže zase můžu krást. O to tady běží. Protože Jubal zná mě, ne vás.“ Zaskřípěla židle.

Haught se rozhlédl. Dvě štíhlé nohy ve vysokých botách popošly k nim, Moria si dřepala a položila Mradhonovi ruku na paži. „Nenávidíš mě. Nenávidíš mě, vid’? Nenávidíš ženy. Kdo za to může, Visi? Kdo ti to udělal?“

„Dejte mi pokoj,“ zavrčel Haught na oba. Popadl Mradhona za paži, která ztvrdla na kámen. „Morio, nech ho být.“

„Ne,“ odmítl Mradhon. Moria z nějakého důvodu ruku odtáhla a vypadala střízlivě.

„Běž do postele,“ pobídl ji Haught. „Jen běž.“ Ucítil vedle sebe násilí, cítil ho silněji než jindy. Dokázal násilí zklidnit, vtáhnout do sebe, pokud nebylo jiné cesty. Nebál se, díval se na to s odevzdanou trpělivostí. Ale Moria byla tak malá a nenávisť Mradhona tak silná.

Otálela, oba si je prohlížela. „Vy půjdete,“ řekla tichým, výhružným hlasem, „také.“

Mradhon neřekl nic, jen dál zíral do ohně. Běž, naznačil Haught rty a kývl směrem k posteli. A tak Moria šla. Zastavila se jen u stolu, kde na jeden zátah dopila víno.

„Násoska,“ zabručel si Mradhon pod vousy.

„Prostě to na ni občas přijde,“ bránil ji Haught. „Samota – bouřka...“

Na dveře bušil déšť. Vítr něco překotil a z uličky bylo slyšet hopsání převaleného předmětu. Zarachotily dveře. Dvakrát. A bylo ticho.

Mradhon Vis pohlédl tím směrem, dlouze, pronikavě. Na čele mu vyrazil pot.

„Nic než vítr,“ uklidnil jej Haught.

Venku v dálce rachotily hromy a šindele domečku u řeky se třepetaly, jako by ožily. Zaskřípala branka a vyrušila z poklidu strážné kouzlo, které se zachvělo jako vlákno pavučiny. Pavouk v pelechu hedvábné postele se zavrtěl, otevřel oči, protáhl malátné ruce a nohy.

Návštěvníkovi chvíli trvalo, než došel ke dveřím: četla jeho váhavost, strach ve zvuku nerovnoměrných kroků. Ušima všechno zaznamenávala. Přirozený sluch by rámusem deště nepronikl. Vklouzla do volného hávu, černého jako inkoust. Zatoužila po světle

a vzňal se oheň v krbu na polenech, která vlastně neexistovala a nikdy se nespálila; vzplály svíčky, jež voněly neznámým, pižmem a něčím sladkým a hrozivým.

Když návštěvník zkusil odsunout závoru, zrychlil se jí tep. Odvolala strážné kouzlo, jež pečetilo dveře, a ty se otevřely dovnitř. Poryv větru rozkomíhal plamen svíček. Uprostřed závanu se objevil muž zahalený v plášti, schoulený, páchnoucí strachem. Znovu povolala kouzlo a dveře se zavřely, překonaly vítr, zabouchly se, až se vyplašený návštěvník otočil do směru, z něhož přišel.

Nezkusil utéct. Zase se obrátil a odhodil kápi z obličeje, ihned osvětleného ohněm. Oči měl rozšířené, zdivočelé.

„Proč přicházíš?“ zeptala se. Upoutal ji, navzdory životu, který už dlouho postrádal pestrost. S dveřmi se jen předváděla, nebylo to podstatné. Střídala přetvářku jako šaty, ale nyní od ní upustila. Muž ví, musí vědět, že je ve smrtelném nebezpečí. „Kdo tě poslal?“ Vypadal jako člověk, který neplánuje, ale vykonává plány jiných.

„Patřím k j–jest–jestřábím maskám. M–mor–am.“ Zaškubal mu obličej, ústa se zkroutila. Celá hlava přikývla ve snaze promluvit. „V–vzkaz.“ Vylovil papír a roztřesenou rukou jí ho podal.

„Tak.“ Když jste se na něho podívali zprava, nebyl bez půvabu. Obešla ho, aby na něj viděla z této strany, ale nespouštěl z ní oči, a dívat se jí z očí do očí byla i chyba. Usmála se na něho, měla správnou náladu. Mor–am. Jméno podráždilo paměť, probudilo zájem. Mor–am. Podvědomí nastražilo uši, jméno ho zaujalo – že by ten člověk zase dělal Jubalovi poslíčka? Pravděpodobné jako mrazík v létě. Naklonila hlavu a posuzovala ho. Ztroskotanec. „Čí vzkaz?“ chtěla vědět.

„V–vezmi si ho.“ Papír se mu třepetal v ruce.

Převzala ho, prohmatala.

„Co v něm stojí?“ zeptala se, ale stále držela Mor–amovy oči v pasti svého pohledu.

„Pastorci – m–mají dalšího m–mrtvého. P–poslali mě.“

„Vážně?“

„B–běžné problémy. M–Moruth. Žebráci. Z–zabíjejí nás i je.“

„Pastorci,“ zopakovala. „Víš, jak se jmenuju, Mor-ame? Ischade.“ Nepřestala ho obcházet, viděla jeho rostoucí děs. „Už jsi to jméno někdy slyšel?“

Zuřivě zakroutil hlavou, bylo slyšet cvaknutí čelistí.

„Ale ty jsi známější než já – v jistých kruzích. Jubal po tobě posílá vzkazy. A nosíš zprávy pro Pastorky – co mi vzkazují?“

„Cokoli, na co se mě budeš ptát.“

„Mor-am.“ Zastavila se před ním, nespouštěla z něho oči. Rukou, která dosud spočívala na jeho rameni, mu přejela po tváři, zklidnila šubání, cukání svalů, prudký dech. Pomaličku objela obrysy těla, až se napřímil v plné výšce a stažené svaly v obličeji se uvolnily. Znovu se dala do pohybu. Následoval ji, otáčel se a ona splétala kouzla naléhání, dokud nestála před velkým bronzovým zrcadlem zakrytým nedbale přehozeným hedvábím. Občas v zrcadle sprádala čáry. Nyní opět zakouzila a ukázala mu jeho samého. Celou dobu se na něho usmívala. „Tak mi něco povídej,“ navrhla.

„Co jsi udělala?“ zeptal se. I hlas byl změněný. Do očí, do hlasu se vkradly slzy. „Co jsi to udělala?“

„Sebrala jsem bolest. Jen malé kouzlo. To je pro mne maličkost.“ Opět se pohnula, takže ji musel pomalu, jako ve snu následovat. „Řekni mi – co víš. Řekni mi, kdo jsi. Všechno. Jubal to bude chtít slyšet.“

„Chytili mě, chytili mě Pastorci, donutili mě –“

Vycítila lež a vrátila mu bolest. Sledovala, jak se tělo kroutí do obvyklé podoby.

„Ze mě – se s-stal – zrádce,“ přiznával, plakal, štkal zrádce. „P-p-prodal jsem je, prodal jsem ostatní jestřábí masky – Pastorkům. Moje sestra a já – museli jsme žít, když Jubal všechno prohrál. Chci říct – jak jsme měli přežít? – Nevěděli jsme jak. Museli jsme. Musel jsem. Sestra – nic nevěděla.“ Dovolila bolesti odejít a spolu se slzami stále přicházela slova. Oči uhnuly od ní k zrcadlu. „Ach, bohové –“

„Pokračuj,“ vybídla jej, tichoučce, neboť věděla, že tentokrát mluví pravdu. „Co chtějí Pastorci? Co chceš ty? Co jste připraveni zaplatit?“

„Najdi Morutha. Jeho chtějí. Krále žebráků. A měla bys přivést toho muže – jejich člověka, o kterém si myslí, že ho mají žebráci – přivést ho v pořádku.“

„Nejde o maličkost.“

„Zaplatí – určitě – zaplatí.“

Rozbalila zprávu, podržela na světle a pečlivě ji pročetla. Mluvílo se v ní o tom. Nabízela zlato. Slibovala – nedotknutelnost – při tom slově se neradostně usmála. „No ne, mluví se tu o tobě,“ řekla. „Stojí tady, že bych tě mohla zase půjčit Jubalovi. Myslíš, že bude mít radost?“

„Ne,“ odpověděl. Ve vzduchu visel strach, silný strach: cítila ho. Rozezněl jí nervy.

„Ale když vyřizuješ vzkazy pro darebáky,“ poznamenala, „měl bys takové vtípky očekávat.“ Opatrně zprávu sbalila, několikrát ji přeložila, dokud nebyla úplně mrňavá, a potom rozmarně otevřela ruku.

Papírek zmizel.

Pozoroval kouzelnický trik, lacinou komedii z bazarů. Ráda ho mátl. Znenadání rozjasnila všechny ohně, až svíčky zářily jako slunce. Trhl sebou a vypadal, jako kdyby se chystal pláchnout ke dveřím.

Nebylo by to k ničemu. Neutekl. Stál klidně. Sebral poslední trosky důstojnosti, tělo napjaté, tik v obličeji mu zesiloval, protože nechala kouzlo opadnout.

Takže to je muž. Alespoň zbytek z něho. Zbytek z toho, co téměř bývalo mužem. Byl ještě mladý. Začala kolem něho rázovat, obešla ho zezadu ke zjizvené levé straně. Otočil se na druhou stranu, aby na ni viděl. Tik byl stále zřetelnější.

„A co když nedokážu splnit, co po mně chtějí? Zatím jsem jim zrovna nepomohla. Přišel jsi se vzkazem. Máš na srdci něco – něco osobnějšího?“

„B–bolest.“

„Ach. Tohle. Ano, mohu ti od ní na čas ulevit. Když se ke mně vrátíš. Když dodržíš dohodu.“ Přikročila blíže k němu, vzala zhyzděnou tvář do dlaní. „Na druhou stranu Jubalovi by ses líbil takový, jakého tě udělali žebráci. Kousek po kousku by tě stáhnul z

kůže. Tvoje sestra –“ Přejela svými rty po jeho, pohlédla mu zblízka do očí. „Nějakou dobu ji kvůli tobě sledují. Kvůli tomu, co jsi udělal.“

„Kde je? Ils aby to spral, kde?“

„Na místě, které znáš. Podívej se na mě, pořád se dívej, přesně tak. Tak to má být. Žádná bolest, vůbec žádná. Chápeš – Mor–ame, co musíš udělat?“

„Pastorci –“

„Vím. Někdo dům sleduje.“ Dlouze ho políbila, rukama ho objala kolem krku, usmála se mu do očí. „Příteli, v dnešní době je jestřábí maska jako svíce ve větru; jestřábí maska pronásleduje jiné jestřábí masky – nemá na světě jinou možnost. Nákaza se donesla až k tvé sestře. Jde jí o život, rozumíš? Je velmi křehký. Mohli by ji dostat Pastorci. Jestřábí masky ji využívají jen k tomu, aby se domluvily s Pastorky. Zrovna teď s nimi masky nemluví vůbec. S těmito ne. Ne s hlupáky, kteří odmrštili každé spojení, které předtím uzavřeli lepší muži. I Moruth – žebrák Moruth ví, jak se jmenuješ. A jak se jmenuje ona. Moruth pamatuje na oheň, na tebe i na ni a lze jen odhadovat, na koho svede vinu – jako kdyby někdy na někoho potřeboval svěst zodpovědnost. Co zaplatíš, když ti pomůžu? Čím můžeš platit, Mor–ame?“

„Co chceš?“

„Cokoli. Kdykoli. To se mění. Záleží na tobě. Ale nikdy nezapomeň, slyšíš? Říkají, že jsem upírka. Ne tak docela – ale nejsou daleko od pravdy. A řeknou ti to. Odradí tě, Mor–ame? Nebo je něco horšího?“

Při jejích slovech zesrdnatěl a políbil ji na rty.

„Ach, opatrně,“ upozornila jej. „Velmi opatrně. Přijdou doby, kdy tě požádám, abys odešel, a ty se nebudeš smět ptát proč. Kvůli svému životu, Mor–ame, kvůli své duši, ať je, jaká je.“ Další polibek, letmý, něžnější než ostatní. „Uděláme spolu Pastorkům laskavost. Projdeme se – jen tak. Dnes večer. Potřebuji rozptýlení.“

„Na ulici mě zabijí.“

Pustila ho a usmála se. „Se mnou ne, příteli. Ne, dokud jsi se mnou.“ Odvrátila se, popadla plášť a znovu se ohlédla. „Všichni

říkají, že jsem šílená. Povídá se, že jsem zvíře. Nedokážu se ovládat. Tak to není. Věříš mi?“

Rozesmála se, když neodpovídal. „Pokud jde o toho jejich muže – běž ven. Pověz Dolonovu špiónovi, aby si dneska v noci hleděl vlastních záležitostí. Řekni mu – řekni mu možná.“ Ztlumila světla, odkouzčila dveře. Ozval se hukot větru a deště. Mor–amovi se leknutím zkroutil obličej. Vyběhl splnit příkaz. Stále kulhal, ale ne tolik jako předtím. Odvolala kouzlo: až najde špeha, bude kulhat doopravdy, bude z něj opět starý Mor–am. Před Pastorky bude přesvědčivě trpět bolestí. I to ji pobavilo.

Zavřela dveře, prošla záhadným domkem, který někdy vypadal, jako by měl jen jednu místnost a ostatní skrýval za nepořádkem – drobnosti, knihy, závěsy, poházené oblečení, kousky hedvábí či brokáty, které ji na chvíli zaujaly a pak zas její zájem ztratily, neboť niky nenosila žádné ozdoby, jen je vlastnila pro radost z toho pocitu; a pláště, mužské pláště – ty byly dalším potěšením– Bosýma nohama pošlapala drahé hedvábí rozprostřené na stářím vyhlazených prknech, přešla tlustý koberec z jemňoulinkých hedvábných vláken, ručně splétaných, barvených v nejvzácnějších opalizujících barvách – získala je jako platidlo, původ už zapoměla. Kdyby její poklady snad někdo vyplenil, ani by jí to nevadilo, ani by jí lup nechyběl – anebo by jí na nich záleželo hodně, to podle nálady. Materiální pohodlí pro ni znamenalo málo. Jen uspokojení – když měla takovou potřebu.

A v poslední době – v poslední době se ta potřeba vrátila k životu, ale v jiné podobě.

Někdo ji potupil. Zpočátku o urážce neuvažovala, protože se nedokázala oprostit od své netečnosti, ale nedala jí pokoj. Přemýšlela stejně, jako myslí člověk na pohanu ještě dlouho po chvíli, kdy k ní dojde, převracela ji ze strany na stranu ve snaze objevit motiv, a neobjevila zlou vůli, hněv, jen bezstarostnost, dokonce humor. Zkoumala pachatelku, čarodějnici, severskou polobohyni nebo co vlastně byla zač. Urážka mezi nimi ležela již hezkou chvíli, ohlodávala laissez-faire, heslo, na němž byl založen její klid – a proto, bez svých obvyklých lenivých zvyků, měla častěji hlad a její lačnost vedla k tragediím.

Došlo k tomu, protože byla líná, protože musela platit za moc a nikdy se jí platit nechtělo. Tahle čarodějka vraždila děti, trhala jí je z rukou; a vinu svalovala na ni. Tahle čarodějka se jí pletla do cesty. Lhostejně jí pošpinila práh. S profesionální lhostejností upírala oči na vzdálenější cíle. Když to Ischade uvážila, rozzlobila se. Vztek ji nahlodával a rostl. Měla by za ten objev, napadlo Ischade, nisibiské čarodějnici poděkovat. Zjistila, že má i jiné záliby. Jednu velikou, jež dokázala ztišit měsícem ovládaný hlad, který ji tak dlouho neopouštěl.

Jak dobře rozuměla událostem, k nimž docházelo v ulicích. Když se rozhodla, chodila po mostě, všude po Asylu, zahalená do černého, zakrytá víc než jen svými hávy. Svět se kymácel. Vpadl sem mořský národ a zmocnil se vlády. Bojovali spolu Zeď čarodějů a Pastorci, každý s vlastními ambicemi. Jubal měl své plány – kdoví jaké. Mladé horké hlavy na všech stranách nedaly spát mečům. Na okrajové části města útočila přepadová komanda. O Březnici usiloval žebrácký král Moruth. Celou tu dobu seděl princ v paláci a pletichařil se zloději, s útočníky, se všemi, moudřejší blázen než mnozí jiní. Kněží mhouřili oči, bozi umírali v té či oné sféře – a Ranke, srdce císařství, nebylo v menším zmatku. Každý šlechtic intrikoval a každý kněz konspiroval. Slyšela déšť na střeše, slyšela hromy rachotící na stěnách světa a slyšela vykonavatele své vůle, jak se vrací po pěšině. Obula se, hodila přes sebe plášť, a jakmile se přiblížil deštěm zmáčený Mor-am, otevřela dveře.

„Vezmi si suchý kabát,“ nabídla mu a popadla jeden kvalitní, tmavý, podobný jejímu. „Člověče, vždyť si uženeš smrt.“

Nerozesmála ho, ale sňala z něho bolest, odhodila jeho plášť a něžněji než matka upravila na čerstvě napřimených ramenou lepší kabát. Dívala se mu zblízka do očí.

„Odešel?“ zeptala se.

„Budou tě chtít napálit.“

„Jak jinak.“ Zavřela hlavní vchod, otevřela zadní dveře, ani se nerozhlédla. „Pojď se mnou,“ vybídla jej a nasadila si kapucu. Široká křídla pláštěnky vlála ve větru, který vzdouval nahodile rozvěšené řvavé závěsy v domě jako mnohobarevný požár. Poryv větru bojoval se svícemi a ohněm v krbu, ale nepodařilo se mu je uhasit. Po

stěnách běhaly bláznivé stíny, dokud mrknutím nezhasla světla, protože je už nepotřebovala.

Něco zachřestilo. Mradhon Vis otevřel jedno oko. Tmu prosvětloval jen skomírající oheň v pokřiveném krbu. Vedle něho leželi nehybně Moria a Haught, ztraceni ve spánku, propletená těla pod otřepanou dekou. Ale on ten zvuk slyšel a s ním se dostavil rozechvělý pocit. Jako by někdo otevřel dveře pokoje do zimy. Srdce mu bilo ve slepé hrůze, jaká se dostavuje pouze ve snech nebo při příležitostech, které mají neskutečné rysy podobné snům. Neměl ani tušení, zda rachocení měly na svědomí skutečně dveře – vítr, napadlo jej, vítr něco žene před sebou. Proč ale pak ten noční děs, lepivý pot, přesvědčení, že se něco stane?

Vtom uviděl, že v místnosti stojí muž. Ne – stojí – ale je, jako by byl součástí stínů. Světlo odněkud (ne z krbu) dopadalo na zlaté kudrnaté vlasy a ozařovalo zmatený výraz. Muž byl mladý, košili měl rozepnutou, na šňůrce kolem krku visel amulet, kůže se mu leskla, jako by ho rozpálilo víno a letní teplo. Jednou v noci viděl Mradhon stejný obrázek. Pod tenoučkou dekou z něho zatím kapal ledový pot.

Sjekso. Ale ten člověk byl mrtvý, zemřel v uličce nedaleko odtud. V nějakém neoznačeném hrobě si na něm pochutnávají červi.

Mradhon se díval. Zjevení se zavlnilo jako odraz na větrem zčeřené vodní hladině. Všechno se odehrávalo ve tmě. Ústa se pohnula a něco neslyšně vyslovila – a znenadání, se záluďnou rychlostí zjevení plulo k posteli, blíž, ještě blíž, až vzduch zmrtvěl chladem. Mradhon zaječel odporem, ohnal se po něm rukou, ale ta jen projela ledovým vzduchem. Spolunocležníci se probudili, zavrtěli se ve svém hnízdečku –

„Mradhone!“ Haught ho popadl za ruku a držel.

„Dveře,“ zvolala vedle nich Moria. Prudce se postavila. „Ó bohové, ty dveře –“

Mradhon se obrátil a spatřil, jak se závora zvedá, aniž by za ni vzaly něčí ruce, viděl, jak se kýve – s bouchnutím spadla. Hrabal se k postranici lůžka, ke sloupku postele, kde mu visel meč. Ucítil prudký závan deštěm nasáklého vzduchu. I Haught a Moria se sáпали po

zbraních. Bleskurychle se obrátil zády ke zdi, ale vůbec nikdo tam nebyl, jen venku vrhaly blesky zlověstný lesk na zaplavovanou dlažbu a dveře bouchaly ve větru.

Strach mu ochromil kosti. Rozklepal se. Instinkt velel jeho ruce nahmatat plášť, nohám dojít ke dveřím. Držel meč a omotal si plášť kolem těla jako ručník. Nečekaně vyskočil do uličky plovoucí v dešti, bosý, důvěřující koutkům očí, a okamžitě se stočil na tu stranu, která vypadala jinak než obvykle. V dešti stála vysoká postava zahalená v plášti.

V té chvíli byl pro kohokoli snadnou kořistí, neboť ona figura v plášti, její výška, její postoj probouzely vzpomínky. Blízko sebe cítil něčí přítomnost, za zády mu stál Haught nebo Moria, možná oba, ale stejně se nemohl ani pohnout. Postava patřila do říše duchů, čarodějnictví nočních můr, které ho zmáčeného studeným potem budily ze snu. Zablesklo se a v kápi se mu ukázala bledá tvář.

„Pro Ilse, pojd' dovnitř!“ ozval se hlas Morie. Něčí ruka si ho přitahovala za obnažené rameno. Ale pokoj se mohl stát pastí, protože neměl jiné dveře. Někde v nejutajenějších děsivých snech nějak věděl, vždycky věděl, že Ischade vždycky ví, jak si ho najít. Stačí, když chce.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Přijď k mostu,“ nařídila mu čarodějka. „Sejdeme se tam.“

Kdysi už do těch očí hleděl. Nemohl na ně zapomenout. Stál v dešti, který do něho bušil, nohy v ledové vodě ani necítil, ramena mu tuhla pod tíží záplavy, jež na něho padala z okapu. „Proč?“ chtěl vědět. „Proč, čarodějko?“

Postava byla opět bezvýrazná, osvětlení se ztratilo. „Máš zase práci, Mradhone Visi. Přiveď i ostatní. Haughta – ach, ano, zná mě docela dobře. Koneckonců, to já ho osvobodila. Bude snad vděčný, ne? Pokud jde o Moriu – opravdu to musí být Moria – mám dárek; něco, co hodně postrádá. Sejdeme se pod mostem.“

„Bohové tě zatrat'!“

„Nesnaž se čachrovat s kletbami se mnou, Mradhone Visi. Na takové výměně nemůžeš vydělat.“

A s těmi slovy se k němu kouzelnice obrátila zády a odešla, splynula s nocí. Mradhon tam stál, prokřehlý a otupělý, v ruce držel meč. Z dálky ucítil dotek, nějaká ruka ho brala za paži.

„Pro Ilse svatého,“ dělala se Moria, „pojď dovnitř. Tak už pojď.“

Nechal se přesvědčit, šel dovnitř a Moria s prasknutím zavřela dveře, upevnila závoru, přešla k ohni a přiložila klacek, takže žluté světlo vyskočilo do výšky a vrhlo na zdi prchavé stíny. Dovedli ho k ohni, posadili, obložili dekou. Konečně se mohl rozklepat. Vrátila se mu síla.

„Podejte mi šaty,“ požádal je.

„Nemusíme nikam chodit,“ namítla Moria, která se choulila vedle něho. Otočila hlavu k Haughtovi, jenž přicházel s vyžádaným oblečením. „Nemusíme nikam chodit.“

Ale Haught věděl své. Mradhon si vzal podávané šaty a začal si je oblékat, zatímco Haught si začal natahovat svoje.

„Ať nás Ils ochraňuje,“ vydechla Moria a přitáhla si pokrývku těsně k tělu. V očích měla zraněný výraz, vlasy jí padaly v mokrých pramenech do tváře. „Co se s váma děje? Copak jste se oba pominuli?“

Mradhon si zapnul opasek a natáhl boty. Nedostala z něho odpověď, která by dávala smysl. V nějaké jeho části žila panika a nenávist, ale byla to nenávist vzdálená a chladná a svým způsobem udržovala klid a mír. Neptal se Haughta po jeho důvodech, neptal se ani, zda Haught vůbec ví, co dělá nebo proč. Nechtěl to vědět. Přišel na způsob, jak vytáhne ruku z ohně: bolela moc na to, aby ji nevyndal.

Moria je sprážila několika spalujícími nadávkami a začala se také oblékat. Volala na ně, aby počkali, kletbami v povětrovském žargonu na ně přivolávala impotenci. Používala výrazy, které se nevyskytovaly ani ve vojenském slovníku.

„Počkej tady,“ přikázal jí, „hlupáčku. Chceš si zachránit krk? Drž se od toho dál.“

Řekl to, protože někde hluboko uvnitř chápal rozdíl mezi touto ženou a tou druhou, který dosud nebral na vědomí. Moria se svým

ostrým nožem byla na jeho a Haughtově straně. Oni sami jsou hlupáci a ve třech mají lepší vyhlídky.

„Chcípni,“ navrhla Moria. Sebral zablácený plášť a zamířil ke dveřím. Když jej Haught v uličce předběhl, slyšel Mradhon, jak za nimi Moria supí a nepřestává nadávat.

Nijak jí nepomohl, nedal najevo, že ji slyší. Děšť již polevil, ustálil se na vytrvalém mrholení, skapával z okapů, řinul se říčkou prostředkem vydlážděné uličky, která splachovala špínu ke stokám a tak i k zátocce, kam připluly cizí lodi, šílenství se vršilo na dalších šílenostech, jaké tvořil život zde, na místě, kde se toulali Ischadini oblíbenci.

Kdyby dokázal milovat, napadlo jej, kdyby dokázal mít něco rád, Moriu, Haughta, kdyby mu byl přítelem někdo jiný než on sám, možná by z té lásky udělal čarovný prostředek proti síle, která ho teď přitahovala. Ale láska se ho stranila. Byla zde jen Ischadina chladná tvář, chladné záměry, chladné potřeby: nedokázal dokonce ani litovat, že jsou s ním Moria a Haught: cítil se teď v bezpečí jen proto, že si je pozvala společně a nepřivolala si jen jeho samotného, jeho samotného do toho domu. A cítil zahanbení.

Moria mu kráčela po levici, Haught po pravé straně, a tak šli ulicí pod okapy Jednorožce. Minuli jeho světla, falešné bezpečí zavřených okenic, které se nevyptávalo, co se venku plíží ulicemi.

„Kam?“ zeptal se Dolon za stolem promáčeného zvěda, který stál před ním a na podlahu z něho kapala voda. „Kam se tedy poděl?“

„Nevím,“ přiznal rádoby Pastorek: Erato, jeho parter, byl dosud venku. Stál tam s rukama před sebou, hlavu skloněnou. „On – řekl jen, že má vyřídit vzkaz, že má od ní zprávu. Povídal, že její odpověď zní možná. Rozumím tomu tak, že si není jistá, jestli může vůbec něco udělat.“

„Rozumíš tomu tak. Ty tomu rozumíš. A kam tedy šli? Kde je člověk, který ti má stát po levém boku? Kde je Stilcho? Kde je náš informátor?“

„Já –“ Pastorek upřel nevidomý pohled do ztracena. Obličej se mu stáhl, jako by mu zrovna něco vysálo rozum.

„Proč jsi něco neudělal?“

„Nevím,“ přiznal Pastorek tenoučkým, zmateným hlasem. „Nevím.“

Dolon si muže upřeně prohlížel a pocítil, jak ho v týle mrazí.

„Využívá nás,“ prohlásil. „Něco se děje. Probud' se, člověče. Slyšíš mě? Vezmi tak deset chlapů a vydejte se do ulic. Okamžitě. Chci hlídku na most – ne stráž, hlídku. Chci, abyste našli tu ženu. Chci, aby někdo sledoval Mor–ama. Chytře, rozumíš? Žádné plácání do vody. Chci zpátky Stilcha. Nezajímá mě, co je k tomu zapotřebí.“

Pastorek odešel patřičně rychlým krokem. Dolon si opřel hlavu do dlaní a zíral na mapu, která ukazovala Splet', uličky vedoucí k mostu. Mapa nebyla jediným předmětem na jeho stole. Přepadová komanda. Vražda ve vilové čtvrti. Ozbrojené frakce. Žebráci v ulicích. A každý kontakt nějak vyschl, zmrzl na kost.

Viděl, jak se mu město vymyká z rukou. Přivolal další muže, vydal příkazy, poslal je, aby upotřebili sílu na místech, kde by mohla někomu rozvázat jazyk. „Ukažte jim, kdo tady velí,“ nařídil.

Na břehu Březnice ustupovaly ulice před otevřenou hladinou, před volnou plochou, která v záplavě Březnice vzduté deštěm odrážela zřídka povětrovská světla. Černá voda obvykle liknavého proudu vystoupala vysoko po pilířích mostu a odhrzávala kamenem obložené břehy, pokoušejíc se v zátočinách prolomit svá pouta a vzít s sebou domy. Dnes v noci to byla jiná, hlučnější řeka plná násilí, měnící tvary. Mradhon Vis se v bezzvučné temnotě ohlušujícího hluku obezřele pohyboval po břehu. Šel v čele, protože z nich tří byl nejlehkomyslnější a možná se taky nejvíc bál.

A tak se objevili na místě, kam měli namířeno, mezi podpěrami mostu na straně ke Spleti, v nejhlubší temnotě. Ale zde se jako oheň v bažině třpytila hvězda a nad ní se vznášela bledá tvář rámovaná kápí.

Ucítil, že mu jeden z jeho průvodců varovně položil ruku na paži. Nezastavil se, sledoval, kudy kráčí po zrádné půdě. Když od té tváře odvrátil oči a pak se zase zadíval zpátky, pocítil, jak na něho při pohledu na stvoření, jež bylo středem všeho jeho strachu, padá podivný pokoj. Už žádný útek. Žádné vytáčky. V prohře je jisté bezpečí. Zastavil nad vodním přívalem a uklidnil se.

„Co je to za práci?“ zeptal se, jako by nikdy neexistovala žádná mezihra.

Světlo v natažené ruce kouzelnice trhavě zjasnělo. „Mor–ame,“ zavolala. Zpoza pilířů vystoupil stín a postavil se k ní. Na poničenou, přesto však důvěrně známou tvář dopadlo světlo.

„Ach, bohové,“ zaslechl Mradhon vedle sebe. Moria se vrhla vpřed, ale chytil ji za napjatou, strnulou ruku. Kroutila se jako kočka, ale nepouštěl ji.

„Morio,“ vyslovilo její jméno dvojče, které už dvojčetem nebylo, „ve jménu Ilse, poslouchej –“

Přestala se prát. Snad to bylo obličejem, který se tak moc, tak strašlivě změnil. Snad za to mohl Haught, který se vrhl do cesty její ruce s nožem a udělal ze sebe bez ohledu na svůj život zed'. Haught byl blázen. A vítězil tam, kde to nikdo jiný nedokázal. Moria se nehýbala, i když dosud těžce oddechovala, zatímco Mor–am stál klidně po boku Ischade.

„Podíváme se, jakou cenu má láska,“ řekla Ischade a usmála se úsměvem, v němž vůbec žádná láska nebyla. „A věrnost, pochopitelně.“ Přikročila po nakloněných kamenech blíž. „Mluvím teď o věrnosti Mor–ama – k němu samému, k jeho vlastním zájmům. Však on ví.“

„Nevím,“ odporoval Mor–am s větší vážností, než jakou kdy Mradhon od paličatého, protřelého prodavače přátel slyšel. Na chvíličku vypadala tvář pokrouceně, tělo zesláble, ale pak se zase narovnal – snad šlo o světelný klam, ale v tentýž okamžik mu ruka Morii v jeho sevření ochabla a klesla.

„Budete si žít dobře,“ slíbila Ischade tichým hlasem, důvěrným tónem, který přesto přehlušil zvuky řeky. „Dokážu ocenit – loajalitu.“

„Čím?“ zeptal se Mradhon.

Věnovala Mradhonovi dlouhý, upřený pohled, hadí a v této chvíli pobavený.

„Zlatem. Kvalitním vínem. Vaším životem a pohodlím. Pojd'te za mnou – přes most. Potřebuji čtyři statečné duše.“

„Proč? Co pro tebe máme udělat?“

„Proč? Abyste si zachránili životy,“ vysvětlila, „možná. Běžte k vypálenému domu. Jsem si jistá, že ho znáte. Sejdeme se tam.“

Světlo se dalo do pohybu, stín se rozvlnil a v pološeru mezi podpěrami a břehem obloženým plochými kameny je jeden stín opustil. Druhý se chtěl vydat stejnou cestou. „Hlídky –“ začal mluvit Mor–am do tmy, ale už byla pryč.

Opuštěný se zastavil, jeho hlas spolkló hučení řeky. Spěšně se obrátil. Stál jim tváří v tvář.

„Morio – měl jsem své důvody.“

„Kde jsi byl?“ Moria pořád držela v ruce nůž. Mradhon si to uvědomil a chytil ji za rukáv.

„Nedělej to,“ řekl Mradhon. Bozi vědí, že to nebylo z lásky k Mor–amovi. Spíše cítil hluboký neklid, v němž si přál nic nevyrušit, nic nedělat.

„O co tady běží?“ chtěla vědět Moria. „Odpověz mi, Mor–ame.“

„Pastorci – Oni – si ji najali. Poslali – Morio, u Ilse, zavřeli mě, posloužil jsem jim při obchodování s – s ní.“

„Jakou máš cenu?“ zajímala se Moria.

„Pracuje pro Jubala.“

Slova visela ve vzduchu, slábla nedůvěrou.

„Opravdu,“ potvrzoval Mor–am.

„A ty děláš pro ni.“

„Musím.“ Mor–am se otočil. V plášti neměl žádný tvar. Začal se ztrácet mezi pilíři.

„Mor–ame –“ Moria vykročila kupředu, ale zastavilo ji Mradhonovo sevření.

„Nech ho běžet,“ navrhl Mradhon. V hlavě se mu mihla vzdálená mlhavá představa nějakého neuváženého činu. Přestal by poslouchat zdravý rozum a našel by si cestu do bezpečí. Třeba k Pastorkům. Poslední dobou to však neznamenaló dlouhý život.

Haught byl už na cestě – neměl tušení proč, jestli ze zoufalství nebo zda je očarován. „Počkej,“ křikl na Haughta. Ztrácel kontrolu nad během událostí. Ztratil ji však už ve chvíli, kdy sem tenkrát přišel, opilý do nemoty jako Moria, když měla svůj nejhorší den. Dovolil, aby ho vytáhla po kamenném obkladu mezi pilíře. Nejdřív

šli za Haughtem, ale na otevřeném prostranství, kde je mohl kdokoli špehovat, se pak k němu připojili.

Stála tam prázdná strážnice, sloup byl holý.

„Sundali ho,“ oznámil Haught.

„Někdo určitě,“ zamumlal Mradhon a rozhlédl se. Cítil se nahý, vystavený pohledům okolí. Děšť se rozstříkoval na prkenném povrchu přechodu přes řeku, ztemnělý oblouk mostu vedl tmou do Povětrova, k Ischade. Na druhém konci se jako pouhá představa mihla vzdálená, osamělá postava a ztratila se v Povětrově, mezi jeho domy se zavřenými okenicemi. Stáli na místě, které nikam nepatřilo, ani ke Spleti v Asylu, ani k Povětrovu.

A nebylo kde se skrýt.

Haught vyrazil přes most. Mradhon za ním, Morii po boku. Nedokázal v té chvíli myslet na nic jiného než na dobu, po kterou bude takto odhalený, na čas potřebný k překonám délky mostu. Jejich směrem někdo přicházel, vlekla se k nim otrhaná postava. Přitáhl si plášť k tělu, pevně sevřel meč. Žebrák ho minul. Ani se nerozhlédl, když kolem něho zjev procházel, ale Moria předstírala jako nějaká dorota opilost a zhoupla se mu na paži.

„Jen žebrák,“ řekla nahlas. Visela na něm a hlasitou řečí ho vyděsila. Haught se napůl otočil, znovu se obrátil a pokračoval v chůzi, jako by byl vážený občan, jehož se drží pochybné existence – ale žádný počestný občan nechodil přes most.

„Žebrák,“ kvičela Moria a opírala se Mradhonovi o paži. Škulb s ní a zasakroval. Znal takové povahy, ten zlovolný humor. Míval podobné lidi vedle sebe v poli, vojáky, kteří byli stejně postiženi. Všichni byli hrdinové. Všichni zemřeli. Brzy. „Vzchop se,“ nařídil. Znal ji, znal jejího bratra, věděl, že oba hrají stejnou hru. Zkroutil jí ruku. „Vidiš bratra? Vidiš, jaká zvířata dostala jeho?“

Ztichla. Zkročil ji. Kráčela vedle něho, Haughtovi za zády, kolem vysokých pilířů na konci mostu, v nichž byly vidět otvory po hřebech z dob, kdy byly lovnou zvěří jestřábí masky, ne Pastorcí.

Po pravici měli změřt' zčernalých trámů, stržených cihel – vypálenou kostru domu. Haught k ní zamířil, vešel do stínů Povětrova a oni šli bez možnosti volby za ním.

Znepokojený Erato vklouzl zpátky do šera. Tep mu letěl dvojnásobnou rychlostí, neboť jej před chvílí minul jakýsi stín. Cítil nablízku něčí přítomnost, což bylo sice v pořádku, ale ničemu teď nevěřil. Zblízka bedlivě zkoumal postavu, srdce mu stále uhánělo o závod, až se ujistil (předstíraje neochvějný klid), že muž po jeho levici k němu patří a nepředstavuje žádnou další hrozbu, není vlkodlakem či nočňátkem. Stopování čarodějnic nepatří k jeho oblíbeným zábavám. „Jsou na druhé straně,“ upozornil jej partner.

„Jsou na druhé straně. Nejsme jediní, kdo je na tahu. Vrať se po břehu zpátky. Ať se mužstvo připraví na svá místa. Pošli zprávu na základnu.“ Erato se vracel uličkou a mířil k domu u řeky.

Nějak to páchlo podrazem. Partner odklusal a za běhu si přidržoval plášť těsně u těla, aby jeho látkou umlčel řinčení zbroje. Dávali si pozor na léčky, a tak se raději od pozemku domu drželi dál.

Tak tady má hlídat. Zde. Byl si tím jist.

Posadil se tedy do trhliny, která dělila Povětrov od Asylu, chudé od bohatých. Rozdělení nemohl překlenout žádný most. Pozoroval, jak se bouřkové mraky ztrácejí ve tmě nad mořským horizontem. Ještě nedávno byl tenhle Erato pěkně nafoukaný. Dobře ho platili, měl pěkné zbraně stejně jako dnes, byl přesvědčený o vlastních schopnostech, o pověsti, která mu bude držet problémy dál od těla. A někde v Povětrově byl ten podvod odhalen. Teď se tam neodvažovali, netroufali si chodit po ulicích jindy než ve dne – skutečně již před časem přišli o noční přístup ke své základně v Povětrově, ve staré usedlosti otrokáře, a stále více se spoléhali na městské vojenské velení. A nepřátelé to věděli.

Bude čekat dlouho, v zimě. Pohled na most, řeku Povětrov podlamuje morálku. Uvědomil si to, když nyní seděl ve stejné poloze jako strážci mostu, zcela sám venku a daleko od ostatních. V ulicích se probouzely a zanikaly hlasy, chřestily v tenké křovinaté čáře, která lemovala říční břeh. Probouzel se v něm divoký strach. Chtěl by vědět, zda jsou ostatní na místě, zda zvuky nemaskují vraždu, pronikání mlázím, podříznutý krk nebo něco horšího, násilný únos kamarádů, jako když zmizel Stilcho.

Chtěl zavolat do tmy, zeptat se ostatních, zda jsou v bezpečí. Ale to by bylo bláznovství. Poblíž opět zaslechl zašustění.

Plazí se tam nějaká havěť. Tady u řeky rostly obrovské krysy. Alespoň si to říkal. Žije tu něco, co se vykrmuje na odpadcích, které odnášela voda ve stokách a kanálech, na vybraných pamlscích odpravených z bohatých domů, které lákají krysy a hady. Strach stále narůstal, takže vytáhl meč z pochvy. Dřepěl tam se zády přimáčkнутými ke kamení a očima bez přestání pátral ve tmě před sebou.

Nikde nic, jen spršky deště, neustávající kapání z okapů stavení, která ještě okapy měla. Vedle nich spálená kostra, trámy, hromady stržených cihel.

Někdo se pohnul a ozvalo se tupé žuchnutí. Mradhon se prudce obrátil a nedaleko, na rohu, spatřil na pozadí zdi postavu.

„Pojď,“ přikázala Ischade.

„Kde je bratr?“ chtěla vědět Moria.

Ale čarodějnice už zmizela za rohem.

Mradhon zaklel pod vousy. Pocit strachu stále rostl. Šel, za ním Haught a s nimi i Moria. Neměli možnost návratu, ne nyní, nemohli se postavit proti běhu událostí. Ten žebrák na mostě – někdo je sleduje. Tělo zmizelo. Jsou zde pravděpodobně ti neohrabaní Pastorci. Zašel za roh, pak dolů uličkou, kde už jednou číhal v záloze, kde jejich trojice musela, než se Pastorci rozhodli udělat z místa hořící hranici, používat zaťaté pěsti.

Znal to místo. Znal ho, protože tu dříve žil. Žili zde. Znal místní zákony, věděl, že tady platí jiné právo než Kadakithovo, zákony Molina Světlohoše, vlády Ranke. Zdejší zákony se psaly U Matky Becho. Vycházely z obchodu s neřestí, z věcí, které se Za mostem draze prodávaly a o kterých si většina mužů nikdy nemyslela, že je prodá. Rozhodně to nikdy neměli v plánu. Vzpomínal na jeho pach, puch, který lpěl na oděvech; zápach piva vařeného matkou Becho.

Haught se zarazil, protože se zastavila i čarodějka, čekala na ně na cestě v podobě vysokého tmavého stínu. Připojil se k ní další duch.

„Teď si zasloužíte svůj plat,“ oznámila Ischade, když došli až k ní. Obklopovala je temnota, domy se jim skláněly nad hlavou. Mohl je zaslechnout nějaký posluchač, možná opravdu poslouchal, ale

zdálo se, že Ischade to nevadí. „Musím si s vámi o něčem promluvit. O muži, kterého chtějí jistí lidé za každou cenu nazpátek. Mor–am o všem ví. Jedná se o toho druhého Pastorka. Jmenuje se Stilcho.“

„Moruth,“ poznamenal Mradhon.

„Ach ano, má ho Moruth. Skutečně si myslím, že je tomu tak. Ale kvůli mně bude mít Moruth rozum.“

„Počkej,“ zarazil ji Mradhon, protože se měla k odchodu. Tentokrát počkala, podívala se na něho. Ve tmě jí nebylo vidět do obličeje. Za tu chvíli otázka odumřela. Proč?

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Co bychom měli udělat – co ty nedokážeš?“

„No přece slitovat se,“ vysvětlila Ischade. „Ten muž potřebuje zachránit. To je vaše práce.“

A zase zmizela, stala se stínem na cestě.

„Jdeme k Becho,“ oznámil Mor–am, celý ochraptělý. Udržoval si od nich bezpečnou vzdálenost. „Pojďte za mnou.“

Ale oni ty ulice znali, všechny cesty vedly k tomu místu, do středu spáleniště.

„Ani špetička štěstí,“ řekl muž ve dveřích k veliteli. „Všichni jsou zalezlí. Teď v noci –“

Za nimi se něco pohnulo. Vchodové dveře se otevřely a vpustily průvan, který rozfoukal papíry. Dolon se úderem ruky pokusil zabránit jejich pádu. „Někoho sežeňte,“ požádal. „Je mi jedno –“

Za mužem se objevil jeden z pobočníků a dal mu znamení pokývnutím hlavy. „Cože?“ otázal se Dolon.

„Erato posílá vzkaz,“ oznámil pobočník, „že ta žena šla do Povětrova. Informátora vzala s sebou.“

Dolon vstal. „Kdo to tvrdí? Přiveď mi ho.“

„S tvým dovolením,“ odušil muž a pokusil se o hezký odchod.

„Zůstaň tady.“ Dolon obešel stůl a střetl se s člověkem, který zrovna vstoupil. Partner Erata. „Kde je teď Erato?“

„Hlídá na břehu. Usoudil, že se čarodějka vrátí domů – dříve nebo později se s něčím objeví.“

Dolon se zhluboka nadechl. První úleva po mnoha hodinách. Něco jde tak, jak má. Někdo je na svém místě a využívá výhod situace. „Výborně,“ oddychl si. „Hned se tam vrať – Tassi.“

„Pane,“ řekl muž.

„Vezmi si dalších deset mužů. Chci je mít na břehu té řeky. Chci mít všechny přístupy z obou směrů pod dohledem. Hlavně žádná překvapení. Půjdeš tam a zablokuješ ulice. Až se čarodějnice objeví, chci se s ní vyrovnat. Chci jména, místa, těla – je mi jedno, jak je z ní dostaneš. Když bude spolupracovat, dobře. Když ne – skončila. Mrtvá. Jasně?“

Chvilé váhání.

„Pane,“ ozval se druh Erata.

„Jasně?“

„Ano, pane.“

„Říká se, že na takové, jako je ona, platí oheň. Vezměte si, co potřebujete.“

„Je –“

Zbrunátněl v obličeji. Dech se mu zrychlil. „– nespolehlivá. Asi vždycky byla. Napravíte to. Slyšíš? Vezmete si, co potřebujete, pak ji vyřídíte. Chci, aby se Stilcho vrátil bez velkého rozruchu, rozumíš? Především se musí vrátit, ale jestli je postradatelný, zbavte se ho. Znáte pravidlo. A teď běž!“

Nastal úprk ze dveří, rachocení v předpokoji, nerozumná nešťastná nadávka. Dolon stál a lapal po dechu, Critiův seznam spolehlivých lidí byl sám o sobě problém; nestálí informátoři; muži pracující pro dvě strany. Čarodějnice, pro všechno na světě, bývalý otrokář, soudce, kterého se snažili chytit.

Spočetl si, že přišel čas seznam proškrtat. Critias říkal, že záleží na něm. Critiovi trvalo moc dlouho, než předal moc, v tom to vězí. Vloudila se nejistota. Bylo třeba opět ujistit oportunisty.

Pak už všechno poběží jako po másle.

Bylo to nedaleko krčmy U Matky Becho. Mradhon Vis věděl své a příchod k ní mu rozehrál všechny nervy v těle. Tygoth bude střežit svoji uličku, chodit sem a tam klepat holí do zdi. Všichni Povětrované budou vědět, že majetek matky Becho je v bezpečí.

Lůza, která přežila opilost, leží popadaná na ulicích. Snad jen bozi vědí, kdo zdědil jeho pokoj v uličce. Nechtěl to vědět. Chtěl odtud zmizet, celou duší chtěl vypadnout. Ocítl se někde, kde si nikdy nepřál být, šel za Mor–amem labyrintem uliček, Haughta za zády – a Moria mezi nimi. čas od času se ohlédl, když měl pocit, že je za ním moc ticha, ale pořád ho sledovali.

A teď se Mor–am zastavil. Naznačil ticho a vyčkával před ulicí plnou natlačených skloněných domů.

Tak to je žebrácké království. Mradhon popadl do hrsti Mor–amův plášť, zatahal za něj a naznačil tak návrat.

Ne, trval na svém Mor–am. Ukázal před sebe, kde se znenadání mezi otrhanými, těžkopádnými přístřešky ubírala postava tmavší než noc. Ischade se zastavila a kývla na ně.

Mor–am šel za ní, pak Mradhon, jenž se rozhodl podstoupit vše, čeho se odvážili i ostatní. Přál si, aby se podnik obešel bez jejich nanicovaté pomoci. Držel se meče a doufal, že jich pár zabije, jestli dojde na zabíjení, ale Ischade zpomalila. Kráčela ulicí kradmých pohledů, slídilů v bludišti prken, plachtoviny, prostě čehokoli, co dokázalo odolat větru a dešti.

Útočil na ně zápach, puch lidských výkalů a mrtvých a hniјících zbytků. Za zády slyšel kroky, ale neodvažoval se otočit. Modlil se k ilsížským bohům, aby věděl, kdo to je. Nespouštěl oči z Mor–ama a ze stínu tenkého jako proutek, který patřil Ischade. Pohybovala se před nimi uličkou bídy.

A nikdo se k nim nepřiblížil, nikdo nezaútočil. Jeden dům uličku uzavíral, polorozpadlé, prkny zatlučené stavení. Prasklinami kolem dveří pronikalo světlo.

Ozval se nějaký zvuk. Mor–am se rozklepal. Zaslechl nárek, znetvořený lidský hlas. Jiné hlasy. Smích. Úplně se zastavil, ale Mradhon ho postrčil, rozhýbal, ne snad proto, že chtěl jít, ale protože nenastala vhodná chvíle na zastávku, ne zde, ne bez možnosti úniku. V bitvách přicházely chvíle, okamžiky marnosti, kdy nebylo možné zastavit, a taková chvíle právě nadešla. Dění se zdánlivě zpomalilo, právě když se začali doopravdy pohybovat, když se dveře otevřely do ulice, aniž se jich kdo dotkl, když světlo vylétlo do tmy a tmavé

postavy uvnitř domu vyskakovaly na nohy. Žádná však nebyla temnější než Ischade, která se ocitla ve vchodu.

A po krátkém křiku nastalo ticho. Zoufalé ticho, jako by se všichni zastavili, prostě zastavili. Mor-am se zarazil, ani se nepohnul.

Ale Mradhon vystoupil na jediný schod a postavil se za Ischade.

„Dej mi ho,“ pronesla Ischade potichoučku, jako kdyby všechno spalo a musely se tišit hlasy. „Mradhone Visi –“ Ani se nerozhlédla a nějak o něm věděla. Naskočila mu husí kůže. Tak na něho působilo, když ho zavolala jménem – tady. „Toho muže, kterého mají. Zvedni ho. Udělej pro něho, co bude v tvých silách. Mor-am zná cestu.“

Sjel pohledem za ni, k trosce na podlaze, k tomu, co otrhaný, příšerný hlouček zanechal z člověka. Už viděl mrtvá těla, různá na pohled. Toto vypadalo hůř než většina z nich a možná dosud žilo, což jej sklíčilo víc než smrt. Jenže podobné úvahy byly marné. Vstoupil mezi žebráckou hordu, mezi orvané muže a ženy. Bohové! Bylo tam i dítě, divoké, se ztuhlým úsměvem vyceněných krysích zoubků. Sklonil se nad zdánlivou mrtvolou a zdvihl ji. Vůbec nemyslel na polámané kosti, pouze zápasil s váhou končetin. Hlava se zhoupla dozadu. Měla jen jedno oko. Všude byla krev.

Haught mu šel naproti, minul Ischade, chopil se druhé paže nejspíše živoucí bytosti a spojenými silami ji vlekli ke dveřím. Moria na ně čekala. Mor-am se opíral o zeď.

„Mor-ame,“ přikázala Ischade a opět ani nepohnula hlavou. „Vzpomeň si.“ A tišeji: „Odneste ho pryč. Mám tady s těmi ještě nějaké vyřizování.“

Noční můra nezmizela. Obklopovalo jej ticho, na moři stanů v uličce ležela mrazivá mlčenlivá příkrývka. Nebyl to pohled jejích očí, co vyvolalo tento klid, ne, uvědomoval si Mradhon, ale jakési rafinovanější kouzlo. Nebo i strach. Asi ji znali. Možná jí tady v Povětrově rozuměli více než za řekou, věděli, co je zač a co znamená její váhavost.

„Jde se,“ navrhl Mradhon. S námahou si na rameni nadhodil bezvládnou paži. „Dočerta,“ zavrčel na Moriu, „běž –“ Mor-am se dal do běhu uličkou mezi stany a přístřešky, prchal do tmy.

Vydrží to, myslel si, jen dokud bude Ischade po ruce, jen dokud Ischade vyjednává s Moruthem, který je někde v té místnosti. Jakým majetkem vládne žebrácký král, žasl v prudkém rozrušení, supěl mezi stany a snažil se s Haughtem odtáhnout krvácející zničené tělo kolem zátarasů, krabic, smetí a navršného odpadu dvora krále žebráků. Toužil znát obličej, mít jasnou představu, ale na nikoho se pořádně nepodíval, na nikoho, ani na muže, kterého nesl. Měl nočních můr po krk a tuhle si nes s sebou, vynesl ji z ulice, za roh. Otočil hlavu, podíval se vedle sebe.

„Morio, hlupáčku,“ vydechl prudce, „běž napřed, běž před nás, necourej se.“

„Kde je bratr?“ ptala se, hlas na hranici paniky. Držela nůž; zahlédl jeho matný lesk. „Kam šel?“

„Vrátil se do té ulice,“ hádal Haught mezi nádechy. Lopotili se dál, táhli mrtvou váhu toutéž cestou, kterou přišli. Po Mor-amovi ani stopa. Nic.

Cesta ulicemi byla dlouhá, dlouhý, dlouhý úprk. Zvuky jejich kroků a přerývaného dechu připomínaly pohyb armády. Moria utíkala před nimi, zajišťovala rohy.

Vtom jim zmizela z dohledu a už se neukázala. Haught začal táhnout kupředu s dvojnásobnou rychlostí. Mradhon se mu stavěl na odpor.

Pak se Moria jako plochý stín zase objevila, vyskočila zpoza rohu, ruku nahoře, jako by v ní držela nůž, a sem tam se kolem ní belhal jiný stín, stál jim v cestě – Mor-am se vrátil.

„L–l–lod’,“ vykotal. Hlas měl drsný a chraplavý. „Ř–říká – t–tady. U v–všech bohů, p–pojd’te se mnou.“

„Řeka stoupá,“ sykl Mradhon, z ramene mu viselo těžké tělo, za sebou cítil pronásledování. „Řeka stoupá k mostnici, slyšíte? Ten proud nezvládne žádná loď.“

„Ř–říká. P–pojd’te.“

Mor-am kolébavě vyrazil, jednu nohu táhl za sebou. Moria stála na místě, přikovaná ke zdi. Chyba, říkal tichoučký hlásek v těle Mradhona Vise. Dvojče Morie mu nahánělo husí kůži. A jiný hlas říkal ona. Řeka. Ischade.

„Jdeme,“ rozhodl se. Haught si nadhodil svoji část nakladu a zamířili za Mor-amem.

Moria zaklela, když ji předběhli, a šla také, klusala s nimi temnotou, pod kapajícími okapy. Znovu se chopila vedení. Sloužila jim v klikatém středu ulice jako oči.

Nyní je obklopovaly zvuky, mnoho zvuků.

„Za námi,“ lapal po dechu Haught. Mradhon by nedal krk za to, že ví, odkud se ozývají, ale zdálo se, že přicházejí zezadu. Vydal se ze všech sil a běžel, táhl závaží na své straně, protože Haught klopýtl a opět se vzpamatoval, a v tomto okamžiku zase v ohybu ulic zmizela Moria.

Vrávorali poslední uličkou a po svahu k řece, vzdouvající se k výlevům z povětrovských ulic, kolem nízké zdi a opět dolů. „Tudy,“ ukázala Moria, jež se ve zvucích řeky, ležící pod svahem jako černý jícen, zase vynořila z tmavého křoví. Mradhon pokračoval v chůzi, kvůli Haughtovi přiměl nohy k rovnoměrnému pohybu. Jejich bezvědomý náklad krvácel a měděnou pachut' krve cítil i Mradhon v ústech. Pálilo ho na plicích, neviděl nic než Moriu po pravici, jak mu říká, kudy se dát, běž, běž, dolů k řece, k zaplavené temnotě, k zvířené vodě, která po tobě chňapne a jediné přešlápnutí bude osudné. Trhl hlavou nahoru, pot se mu dostával do očí, nasál vzduch, kolísal na nepevném kamenitém břehu a málem na deštěm kluzké skále upadl na kolena.

Byl tam člun. Viděl, jak se s ním Mor-am pere, pak se k němu rozběhla Moria. Připomínal černou škebli v křoví, nebylo poznat, že se jedná o loď. On ale věděl, že je to člun. Rozpoznal rozblácenou kluznou plochu: byly zde uvázané čluny z Povětrova, jenže za slušného počasí, když byla řeka mírnější. Ovšem tato loďka narazila na vodu a jela klidně, držela se blízko břehu, jako kdyby s ní neškubaly žádné proudy, jako kdyby se ona a řeka řídily dvěma naprosto odlišnými pravidly.

„N-naložte ho,“ vybídl je Mor-am a popošel k okraji. Mradhon vzal všechnu ochablou váhu na sebe a sešel po kolena do vody, aby se dostal k lodi. Shodil tělo do člunu, až se zapotácel. Loďka se divoce rozhoupala. Chňapl po kraji a chvíli nečinně stál ve snaze ji

ustálit. Haught se svezl na blátivý břeh a se skloněnou hlavou namáhavě lapal po dechu.

„Ř–řekla počkejte,“ oznámil Mor–am.

Mradhon stál, dosud se opíral o bok lodi, nohy mu dřevěněly a pot se mu lil po tváři do očí. Vzepři se příkazům – ne. V nenadálé mezeře mezi mraky, která jim poskytla trochu světla hvězd, viděl zhroucenou Morii, hlavu a paže mezi koleny. Kousek výše na břehu si všiml postavy v kápi, která patřila Mor–amovi. Držel v ruce provaz. Když pohledem přelétl řeku, pozoroval světla Asylu, jichž bylo v tuto hodinu jen málo, viděl most, logický, rozumný přechod.

Muž, kterého nesli celou dalekou cestu, nevydával žádné zvuky, vůbec se nepohnul – zemřel, myslel si Mradhon. Sebrali Moruthovi jen mrtvolu. A všichni byli okradeni.

Vysoko v křovinách zachřestily kamínky. Hlavy se zvedly, otočily. Byla zde, scházela dolů, klouzala po kamenech jako padající živá tma, jen tu a tam se ozval šramot. „Tak,“ vydechla, když k nim dorazila. Natáhla ruku a letmo se dotkla Mor–ama. „Vykoupil ses.“

Neodpověděl, ale dokulhal k okraji vody. Haught a Moria se postavili.

„Nastupte,“ vybídla je Ischade. „Pobere nás všechny,“

Mradhon se vydrápál na palubu a překročil tělo. Pohnulo se, zaúpělo a Mradhonovi při nečekaném projevu života naskočila husí kůže. Milosrdenstvím by bylo, pomyslel si nad tím pohybem pod nohama, zasadit mu ránu mečem: už viděl smrti, jaké teď čelí tento Pastorek. Zranění se nezahojí, zející oční jamka byla příliš blízko mozku – bude to zlé, uvažoval, zatímco se loď houpala při nastupování ostatních. Natáhl se přes bok, nabral do dlaně vodu a podal ji Pastorkovi ke rtům. Ucítil jeho reakci.

Když se Ischade blížila na své místo, zavadila mu šaty o obličej. Klekla si tak blízko, že pocítil znepokojení. Sklopila hlavu, sklonila se, položila ruce na zraněnou tvář. Ozval se náhlý výkřik, údy pod nimi sebou trhaly... „Proboha!“ zakřičel Mradhon. Zvedal se mu žaludek. Vrhł se na Ischade, vrazil jí do zad, ale ztuhl, jakmile zvedla tvář a on uviděl v jejím bazilišcím pohledu rozkaz.

„Bolest je život,“ upozornila jej.

A loď se dala do pohybu, pomalu, jako sen. Kolem nich kroužil vítr a pod nimi bouřila řeka. Jeho společníci byli neurčitými postavami noci kolem Ischade. Raněný muž se vrtěl a sténal. Hrozilo, že nestabilita lodi jeho rány ještě zhorší. Mradhon se natáhl dolů a jemně ho přidržoval. I čarodějka se ho dotkla a potyčky byly kratší a kratší. Žalostné sténání vzbuzovalo soucit.

„Bude žít,“ tvrdila. „Stilcho. Volám tě. Vrat’ se.“

Pastorek vykřikl, jednou, ostře, záda se mu ohnula jako luk, ale řeka zvuk pohltila.

V povodni plul člun. Erato ho spatřil. Nejprve ho napadlo, že rozbourená Březnice přinesla neupoutaný skif nějakého říčního rybáře.

Ale loďka klouzala po hladině, pohybovala se jako mrak před větrem napříč proudem, v přímém směru, jakého se nedokáže držet žádná loď na žádné řece. Erato v úkrytu se zavrtěl, v zátylku se mu zjezily vlasy. Vyškrábal se křovinami výš a vyrušil jednoho ze svých lidí. „Předej zprávu,“ přikázal. „Něco se blíží.“

„Kde?“

„Po řece.“

Odpovědí byl upřený pohled, ticho ve tmě.

„Sežeň ostatní,“ sykl Erato a šťouchl do muže. „Přistanou. Posloucháš mě? Ať se to dostane ke všem. Vzadu za domem: tam mají namířeno.“

Muž odešel.

Erato se plížil po břehu ve stejné výši, k ostružinám, které sloužily jako přirozená ochrana. Dům, který střežili – neodvážili se nějakých drzostí, nezkusili nízkou železnou branku, živé ploty. Zkus myslet, přikázal si. On tady velel. Bylo na něm používat při jednání s čarodějnicí rozum. A na řece nepochybně byla čarodějnice: na pohybu člunu nebylo nic, co by se dalo vysvětlit zdravým rozumem. Erato se tiše pohyboval, shromažďoval muže a člun se blížil.

Příd’ zaskřípěla o kámen a skřípot neustával. Posouvala se na břeh. Pastorek, který se opíral o okraj lodi, nanovo zasténal.

„Přines ho,“ požádala Ischade. Mradhon vzhlédl. Čarodějka vystoupila na břeh, na přístaviště, z něhož se zvedaly schody k ostružiníkům. Podepřel si Pastorka rukou, a když vstával, přijal pomoc Haughta. Pastorek se nyní snažil stát na vlastních nohou, již nebyl pouhou mrtvou vahou. Když prošel Mor-am a těsně za Ischade vystoupil, člun se rozhoupal. Šli za ním, překročili příď, aby se dostali na pevný kamenný podklad, byť omývaný vodou. Moria se držela Haughtovi po boku a Ischade stála a upřeně hleděla do tmy vedle nich.

Stáli tam muži; ozbrojení a opancéřovaní. Bylo jich vidět asi půl tuctu. Pastorci.

Nejbližší o několik kroků postoupil. „Překvapujete nás,“ řekl. „Zvládli jste to.“

„Ano,“ souhlasila Ischade. „Ted’ odejděte. Mějte rozum.“

„Náš muž –“

„Ne váš,“ opravila jej.

„Je jich víc,“ zamumlal k ní Mradhon. Výš po svahu viděl světlo pochodní, pouhé červené mrkání v porostu. „Předej mi ho, ženo.“ Stále držel Pastorka. Muž stál téměř sám mezi ním a Haughtem, stál, ale asi neměl žádnou sílu mluvit sám za sebe. Nebo k tomu neměl vůli – zdálo se, že stejným nedostatkem iniciativy trpí i zbytek Pastorků, kteří stáli ve tmě proti nim.

„Odejděte,“ požádala Ischade a prošla kolem k železné brance, která vzadu za domem uzavírala ostružinový plot. Tam se obrátila a podívala se na ně. Zvedla ruku.

Pojď. Mradhon to slovo pocítil jako zachvění nervů. Muž, kterého nesli, udělal samostatný krok, zakolísal, ale oni ho stále podpírali a vedli nahoru po schodech k brance, kterou jim Ischade podržela otevřenou, do zahrady zarostlé býlím a křovím. Zadní dveře domu se znenadání otevřely, za nimi zela tma. Šli k nim, po zadním schodišti – a za sebou uslyšeli spěšné kročeje, svižné tempo Morie a chromou nohu Mor-ama. Železná branka se skřípavě zavřela.

„Vezměte ho dovnitř,“ sykla jim Ischade za zády. V té chvíli neměli jinou volbu.

Světlo zakolísalo, jak se v krbu rozhořival oheň, svíčky vzplály okamžitě. Mradhon se zděšeně rozhlédl. Bylo zde příliš mnoho oken,

dům byl pro obranu velice otevřený. Pastorek na něm visel. Hledal vhodné místo a s pomocí Haughta složil muže na oranžově povlečenou postel. V hlavě si převracel příšernost všeho dění – a ke všemu ještě ta okna. Rozhlédl se. U okna, poblíž zdi se změtí polic, spatřil Moriu – zavřenými okenicemi viděl záři plamenů.

„Vylezte!“ křičel slabý hlas, „nebo uhoříte.“

„Ploty,“ pochopil Haught. Tvář Ischade byla vyrovnaná, nevzrušená. Zdvihla ruku a mávla jí, jako by o nic nešlo. Světla v celé místnosti, bílé jako za dne, zjasněla.

„Ploty,“ zopakoval Mor–am. „Shoří.“

„Jsou blízko.“ Moria se nenápadně podívala a vrátila se do bezpečí pevné zdi. „Přibližují se.“

Ischade si jich nevšímal. Přinesla mísu, namočila hadřík a velmi, velmi něžně položila mokrou látku na potlučený obličej Pastorka. Urovnala mu vlasy.

„Stilcho,“ oslovila muže. „Teď klidně lež. Dovnitř nepřijdou.“

„Nebude zapotřebí,“ procedil Mradhon mezi zuby. „Ženská, jim je jedno, jestli se tu uškvaří s námi. Jestli umíš nějaké triky, měla bys je teď vyzkoušet. Na nic nečekej.“

„Varujeme vás,“ ozval se hlas zvenku. „Vyjděte nebo uhoříte!“

Ischade se napřímila.

Za okenicemi se vzpínal, plál oheň. Nepřestával zářit, jasný jako slunce. Ozývaly se výkřiky, hukot větru. Mradhon se prudce obrátil, uviděl plápolání ohně v každém okně a uprostřed nich stojící Ischade, černou a nehybnou, oči –

Odvrátil pohled, zadíval se do bledé tváře Haughta. Výkřiky venku neustávaly. Kolem domu burácela výheň požáru. Když venku přešla její barva z červené na bílou a zpátky na rudou, křik ustal.

Nastalo ticho. Zář ohně pohasla. Dokonce i světlo svíček a ohně v krbu zesláblo. Obrátil se na Ischade, všiml si, jak se nadechla. Její tvář – nikdy ji neviděl rozzlobenou. Až teď.

Došla však ke stolu, v klidu si nalila vína, hustého silného červeného. Vytáhla další poháry, dva, čtyři, šestý. Naplnila ale jen jeden. „Poslužte si,“ vybídla je. „Najezte se, jestli máte chuť. Pijte. Nic se vám nestane, za to ručím.“

Nikdo se ani nehnul. Ani jeden.

Ischade vypila svoji číši do dna a potichu se zhluboka nadechla.

„Ještě zbývá kousek noci,“ poznamenala. „Tak hodina nebo o kousek víc do svítání. Posad'te se. Sedněte si, kam chcete.“

A odložila pohár. Svlékla si plášť, přehodila ho přes židli, sehnula se a stáhla si jednu botu, pak druhou, nato se narovнала a bosá stála v nepořádku, který pokrýval podlahu v místnosti. Sňala prsteny a hodila je na stůl, pak zvedla oči, protože nikdo z nich se ještě ani nepohnul.

„Poslužte si,“ zopakovala. Za bezstarostností jejích očí se skrývalo něco velice temného.

Mradhon udělal krok dozadu.

„Já bych,“ upozornila, „dveře nezkoušela. Teď ne.“

Přešla doprostřed pokoje, jehož podlaha byla poházena hedvábnými kousky. „Stilcho,“ řekla a muž, který byl téměř mrtev, se pohnul, snažil se posadit.

„Nedělej to,“ požádala Moria přiškrceným, tichým hlasem – jistě ne z lásky k Pastorkům. Mradhon cítil stejný tísnivý knedlík v krku.

Ischade vztáhla ruce. Pastorek se zvedl, zakolísal, šel k ní. Uchopila jej za ruce. Sedla si na zem, jeho táhla s sebou. Opatrně si klekl.

„Ne,“ nechtěl věřit Haught. Měl tenoučký hlas ztracence. „Ne. Nedělej to.“

Ale Ischade mu nevěnovala ani pohled. Začala mluvit, šeptem, jako by s mužem měla nějaká společná tajemství, rty se mu začaly pohybovat, nehlasně opakoval její slova.

Mradhon popadl Haughta za ruku, protože Haught stál nejbližší, táhl ho dozadu, až se Haught zastavil zády o zeď. Přiblížila se Moria. V jejich koutě, tom nejvzdálenějším možném, je vyhledal Mor-am.

„Co dělá?“ zeptal se Mradhon, pokusil se zeptat, ale pokoj zvuk pohltil a neozvalo se vůbec nic.

Snila, snila v hlubokém spánku. Dotýkal se jí muž – Stilcho. Byl hluboko v území snů, tak hluboko, kam ještě bylo možno dojít a vrátit se nazpátek. Teď si to přál: jeho mysl chtěla odlétnout dolů do tmavých chodeb a jasu – Sjekso, zpívala stále dokola: tak mohla

nejsnáze zavolat některého ze svých mnoha duchů. Sjekso. Nyní získala jeho pozornost. Sjekso. To je Stilcho. Běž za ním. Přijď ke mně nahoru.

Přímo na okraji světla byl mladý neotesanec. Snažil se o svoji starou nenucenost, ale trásl se. Pamatoval si chlad uličky, zuřivost jejího hněvu.

Vyslovila další jména a zavolala je. Poslala je hluboko, hluboko do hlubin, vzpomínala na ně – na všechny své muže, většinou násilníky, ale bylo mezi nimi i pár šlechticů, několik mužů posedlých nenávistí. Jeden býval lupičem, který se svých obětí zbavoval v přístavu, ale nejprve jim rozřezal obličej. Další býval Ďasem: jmenoval se Rynner. Měl v oblibě jisté hrátky s prostitutkami – jeho velitel se o nich nikdy nedozvěděl. Byli předmětem nenávisti, syrové nenávisti: existovaly duše, které by jim rády něco oplatily. Byl tam chlapec se slzami na tváři; Jeden z Moruthových žebráků; jeden patřil ke dvoru Kadakitha, výřečný, s medovými vlasy a tím nejčernějším, nejkrutějším srdcem. Objevovali se stále další, vířili poblíž, skutečný mrak.

Prostřednictvím Stilchových úst promlouvala jazykem, který Stilcho neznal a z živých jen málokdo. „Do úsvitu, do úsvitu, do úsvitu –“

Sen se roztahoval do šířky a v jedné zmatené chvíli mu přestala vládnout. Snažila se je přivolat, ale bylo to nebezpečné. Do úsvitu, říkala.

Bylo jich tolik, že u bran nastala tlačenice – Asylum, šeptalo se od úst k ústům, Asylum je otevřené – někteří přišli prostě proto, že toužili po domově, manželkách a manželích, dětech, někteří v rozčilení, mnoho, mnoho ve vzteku – město vzbuzovalo vztek v lidech, které lapilo do pasti.

Bohatá vdova se v posteli otočila od otroka, kterého si držela právě pro takové příležitosti, a zírala do káravých očí mrtvého manžela: mramorovými sály vysoko na kopci se rozléhal jekot.

Jeden soudce se probudil, protože cítil nějaký chlad, a kolem dokola viděl všechny duchy, kteří měli důvod si ho pamatovat. Nevykřikl. Připojil se k nim, neboť mu na místě selhalo srdce.

Ve Spleti zněly hlásky dětí, běžících vzrušeně ulicemi – Mami, táti! Tady jsem! Jedno takové putovalo samo mezi pěknými domy kupců, až na jedny dveře zaklepalo. Jsem doma – mami, pusť mě dovnitř!

Jistý zloděj se zavrhl ze spánku, protřel si oči, protřel si je podruhé. „Bago,“ vydechl. Věděl, že sní, a přece cítil, jak od starého muže vane chlad. „Bago?“ Starý muž mu vynadal, stejně jako kdysi, a zkoprnělý Hanse Stínolez se posadil na posteli. V nohách mu seděl jeho starý učitel a upřeně ho pozoroval.

Venku v ulicích se šustivě pohybovalo shromáždění mrtvých. Jeden bušil na dveře, ale výsledkem bylo jen slabé chřestění: Kde jsou moje peníze? kvílel. Bezpalče, kde mám peníze?

Kóje U Oplzlého jednorozce se plnily, bzučely šepotem. Několik jinak nezdočných zákazníků se úprkem rozběhlo ke dveřím.

Bratře, řekl ve vilové čtvrti duch tloušťíkovi v posteli a ženě vedle něho – stojíš ti za to, Theo?

Výkřiků přibývalo, prodlužovaly se, odrážely v ulicích, slabé volání, které strhával vítr a nesl vzduchem.

Beysibka ucítila nepatrný pohyb hada, s nímž se dělila o lůžko, otevřela zvláštní tmavé oči a v údivu hleděla na bledou postavu v noční košili, která stála u ní v pokoji: Uchvatitelko, osočila ji figura. Zmiz z mojí postele. Vypadni z mého domu. Nemáš tady žádná práva.

Něco podobného jí nikdo nikdy neřekl. Zmateně zamrkala. Slyšela křik, jako kdyby někdo město drancoval.

Na druhé straně řeky spěchal Moruth, chvátal ulicemi plnými nesmyslného jakotu, v šílenství oné noční hodiny se hnal do nového, bezpečnějšího útočiště.

Zastavil se, cesta před ním se uzavřela. Stály tam čtyři jestřábí masky a daly se do pohybu směrem k němu. Otočil se. Za ním stáli Pastorcí ozbrojení meči.

Ve strážnici se probral Ďas, oči kalné od pití. Vzhlédl zájmem člověka, který slyší kroky vracejícího se přítele, známý rytmus, důvěrně známý a milovaný, rozpoznatelný mezi tisícem jiných. A pak si vzpomněl, že je to nemožné, a srdce mu pokleslo. Ale Zalbar se nicméně podíval. Vstal, až s třeskotem převrátil židli.

Stál před ním Raskuli, nezměnný, hlavu pevně na ramenou. Nezdržím se dlouho, oznámil.

O něco výše, v paláci, křičel Kadakithis, volal strážné. Probudil se a našel v pokoji cizince, hordu duchů, některé s provazem kolem krku, vojáky v zaprášeném obnošeném brnění. A dědečka, který do Asylu nepatřil a na hlavě nesl stínovou korunu.

Styď se, řekl mu dědeček.

V kasárnách pod hradbami se v posteli posadil Walegrin – slyšel chřestění železek, jasné a významné. Sáhł pod polštář pro nůž. Ale zvuk byl slabý a vytratil se. Hned nato uslyšel výkřiky za hradbami, vyskočil z postele, nůž v ruce, a zprudka otevřel okno dokořán.

Bývalý otrokář Jubal se probral, když zaslechl šumění moře – ne, nebylo to moře, nýbrž zástup otroků kolem jeho postele. Byli zjizvení, některým chyběly končetiny, jiní si u těla přidržovali vnitřnosti. Chrlič na ně nadávky, ale současně cítil zimu.

Je to tvoje chyba, vyčítal mu Kurd. Od jeho ducha ostatní prchali, uvolnili mu místo, až tam zůstal jen sinalý stařec, návštěvník s vpadlými očima. Měli bychom si sednout a popovídat, navrhl Kurd.

Pane? zeptal se bezkrevný, ztracený duch, když zastavil opilce, jenž se potácel kolem Jednorožce a zacpával si uši. Pane? Co je tohle za ulici? Musím se dostat domů. Žena mě určitě zabije.

V ulici bohů vyjekla kněžka. Probudila se a na prsou jí ležel maličký duch, celý mokrý, pokrytý odkapávajícími říčními trávami, miminko s tmavými a žalujícíma očima.

Nádvořím kasáren Pastorků zvonil klapot kopyt, chřestění brnění, dech studeného větru.

Na velitelství ve městě vydával Dolon příkazy, vysílal muže na různá místa – tu se zastavil, jako by ho polili studenou vodou. Uvědomil si, že přišli další muži, kůži měli zčernalou a z údů jim visely kusy masa.

Prohráli jsme, přiznal Erato.

Hlupáku! Vynořila se mezi nimi jiná postava. Brnění zářilo, vzhled připomínal bronz a zlato. Muž ráznými kroky připochoďoval od hradeb, ostatní se rozprchli. Vzduch náhle zavoněl prachem a horkem. Ach, hlupáku, co jsi to udělal?

A Dolon se ztratil. Poznal legendu, když ji spatřil.
Zjevení vybledlo a na jeho místě zůstal jen chlad.

Ischade se zavrtěla. V dlouho nehybných končetinách cítila bolest. Zřítela se na ni těžká váha, Stilcho se zhroutil. Bez přemýšlení udělala ještě poslední věc. Držela Pastorka v náručí: „Vrať se,“ přikázala. Věděla, že svítá.

Ne, odmítal s plácem člověk, jenž již téměř byl duchem, ale donutila ho k poslušnosti. Tělo se opět zahřálo. Sténalo bolestí.

„Pomozte mi,“ požádala a pohlédla na ostatní, kteří seděli natěsnáni v koutě.

Přišel Haught. I Mor-am byl příliš vyděšený. Ale Haught o ni zavadil rukama a tentokrát byl jeho dotek docela jiný, připomínal plápolající oheň. Vytáhl Stilcha nahoru. Teď pomohl Mor-am a Vis, poslední Moria.

Ischade se namáhavě zvedla, poodešla k oknu a otevřela okenici. Chtěla být k hostům šetrná. Existovaly jisté věci, s nimiž by se snad v noci vyrovnali, ale za dne to vypadalo bezcitně, a ona se dnes ráno cítila čistá, jako znovuzrozená. Na nedotknutém živém plotě přistál pták. Byla to vrána černá. S třepetáním neviditelných křídel seskočila mimo dohled.

Mradhon Vis rázoval v ranním tichu ulicí – svobodně vdechoval vzduch, který i při svém zápachu měl podstatně lepší vlastnosti než vzduch v domě u řeky.

„Pojď,“ prosil Haughta – dokonce i Moriu. Mor-ama nepožádal. Ani Pastorka: kdyby mohl, byl by ho odtamtud dostal. Ale nejspíš by nesl jen mrtvolu, ještě než by dorazil na ulici.

„Ne,“ odmítla Moria a tvářila se zahanbeně. Haught neodpověděl, ale v očích měl peklo, bylo mu zle. „Nedotýkej se jí,“ doporučil mu pak Mradhon, vzal ho za ramena a zatřásl jím. Jenže Haught se odvrátil, hlavu skloněnou, a přejel rukou přes uhaslou svíci. Sama od sebe se objevila trocha kouře. Zmizela. Tak Mradhon poznal, jaký vliv má Ischade na Haughta. A odešel. Vyšel ze dveří a nikdo se ho nesnažil zastavit.

Když bude chtít, najde si ho. Nepochyboval o tom. Existoval dlouhý seznam lidí, kteří by měli zájem na jeho nalezení – ale šel městem, ulicí kolem mostu za denního světla. Na ulici teprve začínal ruch, byť již byla pokročilá doba. Potkával chodce, lidi s nešťastnými, uštvanými pohledy.

„Visi,“ oslovil jej někdo. Uslyšel spěšné kroky. Otočil se a uviděl muže z místní vojenské posádky. Srdce se v něm zastavilo. „Vis, je to tak?“

Napadlo jej sáhnout po meči, jenže denní světlo a ulice nebyly – dokonce ani v Asylu – pro takové šílenství nejlepším místem. Snažil se o nenucený postoj a s netrpělivou pozorností muži přikývl.

„Mám pro tebe vzkaz,“ oznámil mu voják. „Chce s tebou mluvit kapitán. Nevadí?“

Alianční umění

Robert Lynn Asprin

Na předprsni okna malého zlatnictví hřadoval velký černý pták a nakláněl hlavu, aby nemrkajícím okem dobře viděl na přicházející trojici. Vypadal, jako když tuší, že se zde rozvine drama.

„Tady to je, Bantu, přesně jak jsem říkal. Víím jistě, že minulý týden tu nebyl.“

Vůdce skupinky odměřeně přikývl. Nespouštěl oči z malého symbolu vyškrábaného na sloupku ochranné plachty. Šlo o jednoduchý vzorec: vodorovná čára vlevo zakřivená dolů, na pravém konci bylo vespod kolečko. Znak nepatřil k runám ani písmenům žádné známé abecedy, a přece z něho zasvěcenci dokázali vyčíst potřebné informace.

„Minulý týden zde ještě nebyl,“ souhlasil Bantu a sevřel čelisti, „a příští týden tady už taky nebude. Pojd’me.“

Trojice byla tak soustředěná na svůj úkol, že si ani nevšimla loudy na druhé straně ulice, jenž je sledoval stejně důkladně, jako oni symbol. Když se ztratili v obchodě, zavřel pozorovatel oči a posuzoval podrobnosti scény, které byl právě svědkem.

Tři mladíci... peníze jim nechybějí, soudě podle střihu a zánovního vzhledu šatů... jenom meče a dýky... žádný pancíř... žádná obezřelost, jaká bývá znát na válečnících...

Pozorovatel, spokojený s přehledným uložením údajů v hlavě, otevřel oči, obrátil se a bez okolků vyrazil ulicí. Náhle si uvědomil, jak ho při plnění povinností tlačí čas.

V obchodě byl pár ve středním věku, ale mladíci ho přehlíželi stejně dokonale jako vystavenou nabídku zboží. Vydali se přímo za majitelem obchodu.

„Mohu... smím snad pánům něčím posloužit?“ vyptával se oslovený váhavě.

„Rádi bychom se dozvěděli víc o znamení vyškrábaném venku na sloupku,“ prohlásil Bantu stroze.

„Znamení?“ zamračil se obchodník. „Na mých sloupcích žádné značky nejsou. Možná děti...“

„Ušetři nás nevinnosti, nehraješ ji moc dobře, hlupáku,“ vypálil na něho mládenec a pyšně vykročil blíž. „Příště nám budeš vykládat, že ani nepoznáš značku Jubala.“

Obchodník při zmínce o bývalém králi podsvětí zbledl a střílel pohledem po ostatních zákaznících. Dvojice se od rozruchu odtáhla a snažila se vypadat, jako by si nebyla vědoma ničeho mimořádného.

„Pověz nám, co ten znak znamená,“ požádal Bantu. „Patříš k jeho hrdlořezům nebo jsi jen slídlil? Je zboží, které prodáváš, kradené nebo jen pašované? Kolik krve muselo být prolito, aby ses k němu dostal?“

Zbylí zákazníci mezi sebou prohodili několik potichu pronesených slov a začali ustupovat ke dveřím.

„Prosím,“ žadonil kupec, „já...“

„Ten černý hajzlík si už jednou musel přestat vyskakovat,“ vztekal se mládenec. „Snad si nemyslíš, že počestní občané budou jen postávat a sledovat, jak zase spřádá svoje sítě? To znamení...“

Dveře obchodu se prudce, s prásknutím otevřely a odřízly zákazníkům ústupovou cestu. Do omezeného prostoru se nacpal tucet postav s tasenými a přichystanými meči.

Než se Bantu stačil otočit, přitlačili nově příchozí jeho kamarády hrubě ke zdem obchodu a drželi je tam přišpendlené odhalenými hroty zbraní, které jim přitlačili k hrdlům. Mladík chtěl sáhnout po vlastní zbrani, ale raději se rozmyslel a ruka zase jílec meče opustila.

Muži oplývali chladnou, nenucenou sebedůvěrou lidí, kteří si vydělávají na živobytí mečem. Jejich pohyby měly téměř vojenskou přesnost, ovšem žádný voják nikdy nepracoval s takovou tichou promyšleností. Jestliže byl Bantu v terorizování obchodníků třída, pak v hodnocení nastalé situace byl ještě o třídu lepší; vůbec

nepochyboval o výsledku střetnutí, pokud by snad on nebo jeho přátelé nějak odporovali.

Pomenší snědý muž udělal krok dopředu, spíše dopředu klouzl. Nenuceně se před obchodníkem opřel, ale nespouštěl oči z Banta. „Neobtěžují tě tito chlapci, občane?“

„Ne, tito... muži se jen vyptávají na znak na sloupku venku. Zřejmě si... mysleli, že je to značka Jubala.“

„Jubala?“ zopakoval tmavý muž a v předstíraném údivu zvedl obočí. „Tys to neslyšel, mládenče? Černý ďábel Asylu je mrtvý. Každý to alespoň tvrdí. Naštěstí pro každého, i pro tebe.“

V následující vteřině se v ruce muže blýskal nůž. Když se přiblížil k Bantovi, odrazil se záblesk dýky v zúžených očích.

„...protože kdyby byl naživu, kdyby tento obchod byl pod jeho ochranou a kdyby tě on nebo jeho muži nachytali, jak se pleteš mezi něho a platící zákazníky, pak by musel tebe a tvé přátele pro výstrahu potrestat!“

Muž stál těsně před Bantem a ten jen napínal krk, jak mu před ním chlapík šermoval nožem a půvabně ho využíval jako ukazovátko na zdůraznění pronášené řeči.

„Možná bych ti měl uříznout uši, abych tě uchránil poslušání rušivých řečí... nebo ti vyříznu jazyk, abys je nemohl opakovat... Lepší bude nos... ano, useknu ti nos, abys ho nestrkal do záležitostí jiných lidí...“

V tomto okamžiku se Bantu cítil na omdlení. Něco takového se nesmí stát. Ne za denního světla, ne na východě města. Takové věci se snad stávají ve Spleti, ale tady ne! Ne jemu!

„Prosím, pane,“ vložil se obchodník. „Jestli se v mém obchodě něco semele...“

„Ovšem,“ pokračoval snědý muž, jako by neslyšel, „to všechno jsou pouhé dohady. Jubal je mrtev, takže není třeba nic dělat... nebo říkat. Nemám pravdu?“

Prudce se otočil a pouhým trhnutím hlavou odvolal své lidi ke dveřím.

„Ano. Jubal zemřel,“ potvrdil, „a s ním i jeho jestřábí masky. Za takové situace se nikdo nemusí zabývat hloupými značkami vydrápanými na průčelích obchodů. Pevně věřím, že jsme vás

nevyrušili při uzavírání obchodu, vážení občané, neboť jsem si jist, že jste sem všichni přišli zakoupit něco z kvalitního zboží tohoto muže... a všichni si něco před odchodem koupíte.“

Jubal, ne tak docela mrtvý bývalý zločinecký král Asylu, pochodoval mezi stěnami malé místnosti jako zvíře v kleci. Postup, který po přepadení usedlosti vyhojil strašlivá zranění, mu přidal na fyzickém věku. Duševně byl ovšem stále čilý a tato čilost se proti omezením v pohybu bouřila. Přesto šlo jen o malou cenu za obnovení ztracené moci.

„Takže spojenectví je konečně uzavřeno?“ chtěl vědět. „Budeme Pastorky varovat a chránit pokaždé, když budeme mít příležitost, a oni na oplátku upustí od pronásledování zbylých jestřábích masek?“

„Jak jsi nařídil,“ potvrdil pobočník.

Jubal si všiml tónu hlasu a přestal rázovat.

„Tobě se ta smlouva pořád nelíbí, vid', Salimane?“

„Tempus a ti jeho zmetkové přepadli náš majetek, tobě způsobili téměř smrtelná zranění, připravili nás o moc a od té doby tráví čas pobíjením našich starých kamarádů. Nemám proti spojenectví s nimi víc námitek, než bych měl... proti držení vzteklého psa, který mě pokoušel ne jednou, ale hned několikrát.“

„Jenže ty sám ses rozhodl nepodnikat proti němu nic z pomsty!“

„Vyhnout se střetu je jedna věc. Prosit o pomoc nepřítele je věc druhá. Uzavření spojenectví byl tvůj nápad, Jubale, ne můj.“

Jubal se pomalu usmál a Saliman na okamžik zahlédl záblesk starého krále zločinu, toho, jenž kdysi vládl Asylu.

„Spojenectví je v současné době nejlepším řešením, starouši,“ zabručel bývalý gladiátor. „K zúčtování stejně nakonec dojde. Není zatím lepší studovat nepřítele uvnitř jeho vlastních řad?“

„Tempus je mnohem mazanější,“ namítl pobočník. „Opravdu si myslíš, že nám bude důvěřovat natolik, že se přestane mít na pozoru?“

„Ovšemže ne,“ odpověděl Jubal. „Ale Tempus se přesunul na sever bojovat na Zdi čarodějů. Necítím mnoho respektu před lidmi, kteří zde zůstali. Jenže se opravdu snaží vypátrat staré jestřábí masky. Zlobí mě to a sotva si dnes můžeme něco takového dovolit.“

„Obnova pokračuje dobře. Odpor je minimální a...“

„Já tady nemluvím o obnově a ty to dobře víš!“ skočil mu Jubal vztekle do řeči. „Rozčilují mě Beysibové.“

„Ale nikomu jinému ve městě nevadí.“

„Jsou to pitomci! Ani jeden z nich si nevidí dál než na špičku nosu. Kupci nerozumějí moci. Moc moci rozumí. Znáám tenhle rybí národ líp než většina ostatních, protože znám sám sebe. Nepřišli do Asylu pomáhat městu. Ano, uspořádají pro nás představení, jak jejich příjezd obyvatelům prospívá, jenže nakonec stejně dojdeme na osudové rozcestí. Nastane situace, kdy si budou muset zvolit mezi tím, co je dobré pro jejich nové sousedy a co je dobré pro Beysiby. Není pochyb, co si vyberou. Když jim dovolíme, aby příliš nabrali na síle, Asylum prohraje, jakmile se Beysibové obrátí proti městu.“

„Ani teď nejsou zrovna slabí,“ poukázal Saliman a zamyšleně si okusoval ret.

„Přesně tak,“ zavrčel Jubal, „a proto mi dělají starosti. Musíme... město musí získat sílu prostřednictvím spolupráce s rybím lidem a současně musí zabránit všude, kde je to možné, narůstání jejich sil. Na takovou roli je Asylum naštěstí velmi dobře připravené.“

„Jsou tací, kteří by si spletli tvé zanícení pro obranu města s osobními zájmy,“ naznačil Saliman obezřele. „Beysibové představují pro tvoje snahy o obnovu mocenské základny skutečnou hrozbu.“

„Jak jinak,“ usmál se pán jestřábů. „Stejně jako dobyvatelé i já pracuji jen pro vlastní prospěch... Dělá to tak každý, i když jen málokdo něco takového přizná. Rozdíl spočívá ve skutečnosti, že můj úspěch je spojen s pokračováním Asylu a víme o tom. Jejich ne.“

„Tvůj úspěch samozřejmě nepříjde sám od sebe,“ připomněl mu pobočník.

„Ano, ano. Já vím. Obchodní záležitosti. Omluv moji roztěkanost, Salimane, ale víš, že když jsem teď zestárl, detaily mne unavují.“

„Unavovaly tě, ještě než jsi začal stárnout,“ dočkal se suché odpovědi.

„...a to je důvod, proč máš pro mě takovou cenu. Konec fňukání. Tak tedy, máš něco neodkladného, co se vyřešit musí?“

„Vzpomínáš na obchod, který použil symbol naší ochrany a nezaplatil za služby?“

„Obchod s artefakty? Ano, vzpomínám. Nikdy mě nenapadlo, že Synab bude mít takový druh odvahy.“

Přes veškeré brblání a odpor proti detailům měl Jubal spolehlivou paměť na peníze a lidi.

„Nuže?“ pokračoval otrokář. „Co je s ním? Vyšetřování už skončilo nebo obchod dosud stojí?“

„Obojí,“ usmál se Saliman. „Synab tvrdí, že je nevinný, že nikoho neurazil. Trvá na tom, že nám za ochranu zaplatil.“

„A tys mu uvěřil? Obvykle tě tak snadno neošálí.“

„Uvěřil jsem mu, ale jen proto, že jsme vystopovali člověka, který jednal naším jménem.“

„Pytlák?“ Jubal se zamračil. „Jako kdybychom neměli už tak dost potíží. Jediné, co nám schází, je, aby si od nás každý mizerný darebák v Asylu půjčoval pověst pro vlastní vyděračství. Chci, abyste provinilce co nejdříve chytili a přivedli mi ho.“

„Čeká venku,“ usmál se pobočník. „Napadlo mě, že ho budeš chtít vidět.“

„Výborně, Salimane. Tvoje výkonnost je den ode dne vyšší. Dej mi jen chvilku, abych si stačil nasadit tu nešťastnou masku, a pak ho přived’.“

Jubal chtěl zachovat zdání, a tak si vždycky před zpovídáním podřízených a outsiderů nasazoval zakázanou modrou jestřábí masku, ba i oblékal plášť s kápí. Ne snad proto, aby se nerozšířila informace o tom, že mu uteklo mládí, nebo proto, aby využil strachu vyvolaného vůdcem bez obličeje. Ve snaze zesílit pozdější efekt bývalý král zločinu zhasil všechny svíce až na jedinou a na stůl před sebe položil meč. Teprve pak dal znamení, že mohou zajatci sejmout pásku přes oči.

Vězněm byl nemytý rošťák, jemuž nemohlo být víc než dvanáct, třináct let. Jemu podobných bylo v Asylu tolik jako krys. Sužovali kupce a obtěžovali zákazníky arogantním civěním a troufalými výpady. V tomhle ale nebyl žádný vzdor. Stál tu zastrašený a

ponížený chlapec, mrkal ve snaze pročistit si oči, rozechvělý a přece nehybný v otrhaném kabátě se snažil uniknout pozornosti dravce.

„Víš, kdo jsem, hochu?“

„J... Jubal, pane.“

„Hlasitěji! Když ses představoval Synabovi jako můj vyjednávač, šlo ti to jméno z pusy lehce.“

„Já... všichni říkali, že jsi mrtvý, pane. Myslel jsem, že symboly jsou nový vyděračský trik, a neviděl jsem nic špatného na tom, že z toho vytěžím něco pro sebe.“

„I kdybych byl mrtvý, je používání mého jména nebezpečné. Copak ses nebál strážných? Nebo Pastorků? Víš, oni jestřábí masky loví.“

„Pastorci,“ ušklíbl se chlapec. „Jsou na nic. Včera mě jeden přistihl s rukou v jeho měšci. Srazil jsem ho a zmizel, ještě než se stačil vzpamatovat aspoň natolik, že tasil meč.“

„Každého lze překvapit, hochu. Pamatuj si to. Ti muži jsou zocelení veteráni, kteří si zaslouží svoji pověst i plat.“

„Nebojím se jich,“ namítl chlapec vzdorovitě.

„Mě ano?“

„A... Ano, pane,“ dostalo se mu odpovědi. Mládenec si vzpomněl na svoji kritickou situaci.

„...ale ne natolik, abys nevystupoval jako můj vyjednávač,“ dokončil za něho Jubal. „Jen tak mimochodem, kolik jsi ze Synaba dostal?“

„Nevím, pane.“

Bývalý zločinecký král zvedl v předstíraném překvapení obočí.

„Vážně!“ trval na svém uličník. „Namísto pevné částky jsem požadoval podíl na týdenních tržbách. Řekl jsem mu, že budeme... budeš sledovat jeho obchod a poznáš, jestli se snažil v počtech švindlovat.“

„Zajímavé,“ zamumlal Jubal. „Jak jsi na ten systém přišel?“

„No, hned jak jsem poznal, že je dost vystrašený, aby zaplatil, došlo mi, že vlastně nevím, kolik požadovat. Kdybych si řekl o moc málo, dostal by podezření, ale kdybych vyslovil příliš vysokou částku, buď by ve snaze platit zruinoval obchod, nebo by prostě odmítl... a pak bych musel uskutečnit svoje hrozby.“

„Tak o jaký díl jsi požádal?“

„O jednu pětinu. Ale pochop, ve spojení platby s tržbou poplatků poroste, pokud mu půjdou obchody, nebo se upraví, jestli přijdou zlé časy.“

Pán jestřábů chvíli uvažoval.

„Jak se jmenuješ, hochu?“

„Cidin, pane.“

„Nuže, Cidine, kdybys byl na mém místě, kdybys někoho nachytil, jak používá tvoje jméno bez tvého souhlasu, co bys mu udělal?“

„Já... já bych ho zabil, pane,“ připustil chlapec. „Víš, pro výstrahu, aby ostatní lidé neudělali totéž.“

„Přesně tak,“ přikývl Jubal a vstal. „Jsem rád, že chápeš, co budeme muset udělat.“

Cidin se obemknul rukama, když bývalý král zločinu sáhl po meči na stole, pak zamrkal úžasem, když se zbraň vrátila do pochvy, namísto aby vedla smrtící útok.

„...naštěstí pro nás oba tady nic takového nehrozí. Máš svolení používat moje jméno a pracovat jako můj vyjednavatel. Dvě třetiny toho, co vybereš, samozřejmě zaplatíš mně za možnost to jméno používat. Souhlas?“

„Ano, pane.“

„Možná tě napadne povolat si na pomoc přítele... jestli jsou stejně rychlí v myšlení jako v běhu.“

„Pokusím se, pane.“

„Teď tu chvíli počkej, než přivedu svého pobočníka. Chci, abys mu řekl totéž co mně o podílech namísto pevné platby. Takový nápad stojí za prozkoumáním.“

Vyrazil ke dveřím, potom se zarazil a zamýšleným pohledem si chlapce zkoumavě prohlížel.

„Nevypadáš jako jestřábí maska... ale třeba právě takové naše obnova potřebuje. Myslím, že dny vychloubačných ozbrojenců jsou v Asylu sečteny.“

„Už si dospěl k rozhodnutí ohledně Mor-ama a Morie?“

Jubal zavrtěl hlavou.

„Není kam spěchat,“ řekl. „Mor-am je náš, kdykoli se nám zachce. Nechci ho likvidovat, dokud se nerozhodnu, co s Moriou. Ti dva si kdysi byli blízcí a jsem přesvědčený, že své city k bratrovi dosud nezměnila.“

„Říká se, že si vypěstovala zálibu k vínu. Když budeme čekat moc dlouho, nebude už asi mít cenu ji zase rekrutovat.“

„Další důvod počkat. Buď je dost silná, aby vydržela sama, bez bratra či vína, nebo není. Nemáme prostor pro zaměstnance, kteří potřebují péči.“

„Byli to dobří lidé,“ namítl tiše Saliman.

„Ano, byli. Ale sotva si dneska můžeme dovolit být velkorysí. Ale co ten druhý? Je nějaké nebezpečí, že by 1 objevili naše špehy v silách Walegrina?“

„Žádné, o kterém bychom věděli. Samozřejmě mají oproti nám výhodu.“

„Co to má znamenat?“

„Jen že jsou zproštěni povinnosti asistovat Pastorkům, kdykoli nastanou potíže. Už jsem ti povídal, že je nanic jen tak utíkat na pomoc žoldněřům pokaždé, když je někdo zmáčkne. Nikdo ve městě je nemá rád, snad jen štetky, a když se někdo z našich postaví v potyčce na jejich stranu, narůstá podezření.“

„Dodržují závazek nepronásledovat staré jestřábí masky?“

„Ano,“ připustil nabručeně Saliman. „Sice lov předstírají, ale od uzavření spojenecké smlouvy jsou znatelně neúspěšní.“

„Pak budeme ctít naši stranu dohody. Pokud naše síly přitahují nechtěnou pozornost, upozorni je, aby se při asistenci chovali nenápadněji. Existují způsoby pomoci při kterých se člověk nemusí v bitce otevřeně postavit na něčí stranu.“

„Snažili jsme se, ale Pastorci se v bitvě zachovali jako nemehla. Zrovna ty jsi požadoval, abychom je za každou cenu udrželi naživu.“

„Tak to dělejte dál!“ Jubal měl pojednou hádky dost. „Salimane, obávám se, že nechut' k alianci zkreslila tvé zprávy. Ti ‚nemotorní‘ Pastorci vyhnali z usedlosti veškeré naše síly. Těžko uvěřit, že by najednou nedokázali přežít v obyčejné pouliční potyčce.“

Hádek zvedl hlavu a pozorně si prohlížel věznitele. Pak se s omezenou cílevědomostí charakteristickou pro plazy vrátil k průzkumu hranic sklenice.

„Tak tohle je ten strašlivý beynit,“ zabroukal Jubal, bradu opřenou o ruce, jak studoval vzorek živočicha. „Tajná zbraň Beysibů.“

„Ne zas tak tajná,“ odpověděl pobočník. „Vyprávěl jsem ti o tělech, na kterých se našly známky uštknutí. Rybí lidé se až tak moc s použitím tajných zbraní neskrývají.“

„Nebudeme podezírat oběť z vlastních triků, Salimane. Nikdy nám nevadilo nechat někde ležet pár mrtvol navíc, jen abychom zmátli nepřitele. Myslím, že není bezpečné považovat každé hadí kousnutí za dílo Beysibů. Je jisté, že ten had nebude nikomu chybět?“

„Jedna jejich žena za to zaplatila životem, ale to nen podstatné. Její život není jediný, který jsme v poslední době ztratili. Zdá se, že jsou mimořádně paličatí a o dmítají se přizpůsobit podmínkám asylského nočního života. Nevím, odkud přišli, ale asi tam byli zvyklí chodit po ulicích jednotlivě.“

„Jeich bezstarostnost nám možná přinese potřebnou výhodu,“ poznamenal Jubal. Zaťukal ze strany na sklenici a přiměl tak hada zvednout zase hlavu. „Jestli odhalíme tajemství jedu, budeme mít náskok, pokud se budeme někdy muset rybímu lidu postavit.“

Napřímil se a přistrčil sklenici přes stůl k pobočníkovi.

„Odnes to k někomu opravdu zkušenému v práci s jedy a vezmi si dost peněz na testovací otroky. Do měsíce chci na tenhle jed protilátky. Velká škoda, že se Tempus Kurdovi pomstil. Mohli jsme využít služeb vivisektora.“

„Tempus tedy ví, jak nám ztížit život,“ souhlasil suše Saliman.

„To mi něco připomíná. Jak jsme na tom s Pastorky? V poslední době jsi nic neříkal, takže předpokládám, že situace se stabilizovala.“

„Ne, nestabilizovala. Nařídil jsi mi ovšem zcela jednoznačně, že nechceš na alianční dohodu slyšet už žádné další stížnosti.“

„Žádné další stížnosti, ale to neznamenal, že odmítám všechny zprávy.“

„Ale znamenalo. Nedostávám nic jiného než stížnosti na ty parchanty. Nevyhrabou se sami ani z té nejjednodušší potyčky.“

„No jo, Salimane,“ vzdychl si Jubal. „Asi jsem tvá hlášení bral na lehkou váhu. Nuže, můžeš mi předložit stručné nestranné informace o tom, co se vlastně děje?“

Pobočník byl chvilku zticha, aby si před sdělením utřídil myšlenky. „Pastorci, tak jak jsme je znali při jejich příchodu do města, byli zocelení válečníci, schopní nejenom přežít, ale i triumfovat ve většině situací včetně ozbrojeného konfliktu. Obyvatelé Asylu se jich báli, ale uznávali je. Od uzavření aliance se tohle všechno radikálně změnilo. Jsou stále nesnášenlivější a zdá se, že se jejich schopnost sebeobrany téměř vytratila. Převážný podíl času a energie našich agentů spotřebuje úsilí udržet Pastorky stranou konfliktů nebo jejich záchrana, když naše preventivní opatření selžou.“

Bývalý zločinecký král se snažil uspořádat si informace v hlavě. „Oba víme, že vojáci uvyklí životu v poli, kteří jsou příliš dlouho ponecháni ve městě, dělají vždycky časem potíže, tak jak se zhoršuje jejich disciplína a bojová kondice. Je toto případ Pastorků?“

Saliman zavrtěl hlavou. „Oslabení tohoto druhu by nebylo tak rychlé a úplné. Tihle vojáci by nemohli být neschopnější, ani kdyby se snažili prohrávat.“

„Tady se možná skrývá odpověď. Víme, že Pastorci jsou neohrožení, ochotní plnit příkazy Tempa i za cenu života. Třeba nás zkoušejí, záměrně se vystavují nebezpečí, aby ověřili naše úmysly nebo schopnost plnit dohodu. Buď je to tak, nebo se za velením Tempa skrývá něco víc. Doneslo se mi, že ho podporuje přinejmenším jeden bůh. Možná našel způsob, jak onu sílu přenést do svých vojáků... způsob, který je na takovou vzdálenost příliš slabý.“

„Ať tak nebo tak, pořád vkládáme do udržování nevhodného spojení přehnaně mnoho času.“

„Ale dokud nebudeme mít jistotu, nemůžeme říct, jestli je pro nás výhodnější smlouvu dodržet nebo rozvázat. Najdi mi odpovědi a já všechno znovu uvážím. Do té doby se budeme držet současného stavu.“

„Jak si přeješ.“

Když do místnosti přivedli Hakima se zakrytýma očima, Jubal se usmíval. Při tomto rozhovoru nebylo nutné nasazovat jestřábí masku a Jubal byl rád, neboť chtěl mít na hosta neomezený výhled. Kdyby ho předem neupozornili, nikdy by starého vypravěče nepoznal. Počkal, až starci sňali pásku z očí, a teprve pak si jej začal zkoumavě prohlížet. Chodil kolem snovače příběhů, zatímco Hakim stál na místě a jen mrkal proti světlu. Nové šaty, vlasy a vousy upravené, hrudník ztratil svoji vychrtlost a... Ano! Ta vůně parfému!

Hakim se vykoupal!

„Mám práci,“ prolomil ticho vypravěč. Téměř jako by se za své nově nabyté jmění styděl.

„Já vím,“ připustil Jubal. „U nového dvora, jako poradce Beysy.“

„Když už to víš, proč jsi mě sem táhl takhle omotaného,“ vyjel Hakim, jenž se na chvíli vrátil ke staré pouliční podrážděnosti.

„Protože také vím, že přemýšlíš o odplatě.“

Na několik kratičkých okamžiků nastalo ticho. Nato vypravěč těžce vzdychl. „Takže namísto abych se ptal, proč jsem tady, otázka zřejmě zní 'Proč odplácet?' Nemám pravdu?“

„Vyjádřil ses poněkud hruběji, než bych to udělal já, ale vystihl jsi podstatu záležitosti.“

Jubal se pohodlně usadil v křesle a mávnutím ruky nabídl Hakimovi místo naproti sobě. „... a nalij si víno. Známe se už hodně dlouho, takže nemusíme trvat na formalitách.“

„Formality!“ brblal starý vypravěč a přijal nabízené křeslo i víno. „Možná zrovna ty mi vadí. Stejně jako ty pocházím z ulic a kanálů. Všechna ta nádhera a otrava na dvoře mě nudí, a když nic jiného, tak mě život v Asyly naučil se nudě nepoddávat.“

„Peníze zaplatí hodně trpělivosti, Hakime,“ namítl Jubal. „To zase naučilo tohle město mne. Navíc jsem podlehl nutkání a zjistil, že tvoje počátky nejsou tak skromné, jak lidem předkládáš. Tak tedy pojďme ke skutečnému důvodu tvojí nespokojenosti.“

„A co ty s tím máš co společného? Odkdy se zajímáš o moje myšlenky nebo živobytí?“

„Pro mne jsou důležité informace,“ odtušil bývalý gladiátor. „Zejména když mají něco společného s mocenskou strukturou města. Však víš. Dost často jsi mi prodával pomluvy. A kromě toho...“ Jubalovi náhle klesl hlas, ztratil ostří zloby a autority. „...není to tak dávno, co jsem uvažoval o změně povolání. Dva lidé, starý přítel a vypravěč bez vindry v kapse si nevšímali mých nálad a přesvědčili mě, abych své motivy přezkoumal. Nezaplatil jsem v životě všechny dluhy, ale nezapomínám na ně. Dovolíš, abych se pokusil oplatit ti laskavost, kterou jsi mi poskytl? V době, kdy jsi do mne rýpal a současně mi dělal zpovědníka? Kdy jsem se cítil nejvíc sám?“

Hakim nějakou dobu zíral do poháru s vínem. „Miluju tohle město,“ přiznal se nakonec, „tak jako ty, i když ho každý milujeme jinak a z jiných důvodů. Když cizinci chtějí znát můj názor na obyvatele města, když chtějí vědět, zda se jim dá věřit, jaké mají slabiny, cítím, že jistým způsobem zrazuji své přátele. Zlato je pěkné, ale pokrývá mne slizem, který nedokáže smýt ani všechny voňavé lázně světa.“

„Nechtěl jsem po tobě víc, než jsem chtěl já, když jsi mi sloužil jako oči a uši,“ namítl Jubal.

„To není totéž,“ trval na svém Hakim. „Ty jsi součástí města, stejně jako bazar patří ke Spleti. Nyní jednám s cizinci a za špehování domova už nestojím o žádné zlato.“

Bývalý král podsvětí jeho slova uvážil, potom jim oběma dolil víno.

„Poslouchej mě, Hakime.“ požádal nakonec. „A dobře rozvaž, co ti říkám. Tvůj starý život je pryč. Ty víš, že se už nemůžeš vrátit k existenci nevinného vypravěče o nic víc, než já k otrokářství. Život jde dopředu, ne dozadu. Tak jako jsem se já musel přizpůsobit náhlému skoku ve věku, ty se musíš naučit žít ve svém novém postavení. Ne. Vyslechni mne.“

To, co říkáš dobytčím, se dozvědí od tebe nebo od někoho jiného. Jako člověk, který shromažďuje informace, ti přísahám, že mluvím pravdu. Pokaždé existuje víc než jen jedna cesta, jak se dobrat k faktům. Kdybys tam ale nebyl, kdyby si jako rádce vybrali někoho jiného, pak by tu rozdíl byl. Jiný člověk by se příliš nafoukl vlastní důležitostí, zamiloval by se do zvuku vlastních slov a neslyšel

by, neviděl by, co se kolem něho ve skutečnosti děje. Takovou slabinu jsi ty, vypravěči, nikdy neměl.

Dění na dvoře a zákonitost, že nově příchozí dojdou k vlastním rozhodnutím, mohou být pro budoucnost našeho města nanejvýš důležité. Jsem znepokojený, ale ne tolik, jako kdyby jejich činnost sledoval někdo jiný než ty. Výměna informací, které známe, za ty, co neznáme, je celkem spravedlivý obchod, hlavně když jsou získané údaje tak cenné.“

„Moc hezky se to poslouchá, otrokáři,“ mračil se snovač příběhů. „Asi jsem tě zase jednou podcenil. Nepřivedl jsi mne sem, aby ses ptal na mé důvody k pomstě. Zdá se, že moje myšlenky už znáš. Ve skutečnosti mě chceš rekrutovat jako svého špeha.“

„Nebyl jsem si tvými důvody jistý,“ přiznal Jubal. „Ale špeh je ošklivé slovo. Nicméně život špeha je nebezpečný a zaslouží si vysokou mzdu... řekněme padesát ve zlatě každý týden? Plus prémie za mimořádně cenné zprávy?“

„Zradit ostatní mocné v Asylu a přiživit tvoji sílu.“ Hakim se zachechtal. „A co když se Beysibové zeptají na tebe? Pokud v mých hlášeních najdou slepý bod, vyklíčí v nich podezření.“

„Odpověz jim stejně věrohodně, jako když se tě vyptávají na jiné.“ Bývalý gladiátor pokrčil rameny. „Budu tě platit za sběr informací, ne za ochranu na úkor sebe sama. Pokud bude zapotřebí, všechno přiznej, i to, že víš jak se mnou navázat spojení. Říkej pravdu tak často, jak jen to jde. Bude pravděpodobnější, že ti uvěří, až uznáš lhaní za doopravdy nezbytné.“

„Uvážím tvůj návrh,“ slíbil vypravěč. „Ale řeknu ti jediný důvod, na který jsem přišel, pokud jde o takové spojení. Teď když odešli Pastorcí, jsi ty a tvoji duchové jednou z posledních skutečných sil v Asylu.“

Jubalovou tvář se cosi mihlo, ale výraz hned zmizel.

„Pastorcí?“ podivil se. „Když jsem o nich slyšel naposledy, stále vládli ulicím. Co tě vede k názoru, že odešli?“

„Nehraj si se mnou, Jubale,“ huboval Hakim. Natáhl se po dalším vínu, ale našel jen prázdnou láhev. „Ty vis, co se mi honí hlavou, a tak určitě taky víš, že ti šašci v brnění, co dneska pochodují ulicemi, jsou Pastorcí asi tak jako já Ďas. Ach ano, mají výšku a

vlasý těch, které nahradili, ale jsou jen slabou náhražkou za žoldnéře, kteří hezky dávno odtáhli za Tempem do Severních válek.

„Jak jinak,“ usmál se Jubal nevyzpytatelně.

Z tuniky putoval do ruky malý váček a Jubal ho přistrčil přes stůl vypravěči.

„Ber,“ zavelel, „a kup si za to kouzlo, dobré kouzlo proti jedům. Násilí u dvora je tišší, ale o nic méně hrubé, než jak ho znáš ze Spleti, a ochutnavači nejsou vždycky spolehliví.“

„Dopřavdy potřebuji ochranu před jejich hady,“ zašklebil se Hakim a máchnutím ruky nechal váček zmizet. „Nikdy si nezvyknu na tolik plazů kolem sebe.“

„Ozvi se mi příští týden,“ nabídl mu nepřítomně Jubal. „Mám lidi, kteří pracují na protilátkách přímo na tento jed. Samozřejmě za předpokladu, že se rozhodneš udržet si své postavení. Pouliční vypravěč nemá k takové ochraně důvod.“

„Ty máš nějakého beynita?“ zeptal se proti své vůli zaujatý vypravěč.

„Není až tak těžké se k nim dostat,“ odvětil bývalý zločinecký král nonšalantně. „To mi něco připomíná. Jestli máš zájem o pikantní sousto, které tvoji dobroditelku přesvědčí o nepostradatelnosti tvých služeb, pověz jí, že ne všechny oběti hadího uštknutí, jež se poslední dobou objevily, jsou prací jejích lidí. Jsou tací, kteří znevažují její dvůr opisováním jejích metod.“

Hakim zvedl v němž otázce obočí, ale Jubal zakroutil hlavou. „Ta myšlenka není z mé hlavy,“ prohlásil, „ale v budoucnu si zaslouží hlubší studium. Teď mě prosím omluv, ale musím se věnovat dalším záležitostem... a vyříd' svému doprovodu, že jsem říkal, aby tě bezpečně dovedli k cíli.“

Zvuk Jubalova smíchu urychleně přivolal do pokoje Salimana.

„Co se děje?“ ptal se, napůl zmatený, napůl ustaraný prvním výbuchem veselí, kterého byl po mnoha měsících u Jubala svědkem. „Starý vypravěč přinesl zábavný příběh? Pověz mi ho, v dnešní době je poctivý smích k nezaplacení.“

„Je to velice prosté,“ vysvětloval pán jestřábů, když se alespoň částečně ovládl. „Podvedli nás. Dvojí zrada.“

„A tomu se směješ?“

„Nepobavil mě cíl, ale metoda. I když se nerad nechávám oblafnout, musím přiznat, že tato poslední snaha nepostrádá jistý styl.“

Několika větami načrtl, co se dozvěděl od Hakima.

„Náhradníci?“ zakabonil se Saliman.

„Uvažuj o tom,“ přesvědčoval ho Jubal. „Od pohledu znáš alespoň nějaké Pastorky. Viděl jsi v těch uniformách poslední dobou nějaké známé tváře? Třeba toho, který s námi uzavíral spojeneckou dohodu? Mnohé to vysvětluje. Jako třeba důvod, proč najednou Pastorci nepoznají, za který konec se drží meč. A já si myslel, že využiju naivity zástupce velitele.“

„Co teď tedy budeme dělat?“

„O tom jsem rozhodl hned, jak jsem se o podvodu dozvěděl.“

Jubalovi se z očí vytratily všechny stopy po smíchu a nahradilo je nebezpečné blýskání.

„Uzavřel jsem spojenectví s muži, ne uniformami. Teď se stalo, že muži, Pastorci, s nimiž máme dohodu, jsou někde na severu a pokládají na hranicích svoje životy a pověst za staré dobré císařství. Ve snaze být na dvou místech současně jsou ovšem zranitelní. Předali své jméno houfu naprosto neschopných lidí a doufali, že pověst bude stačit, aby se jejich náhražky vylhaly z každé krize.

Jelikož jsme spojenci Pastorků, nemáme vůbec žádné závazky k těm hlupákům, kteří zde byli ponecháni na jejich místě. A co víc, z našich nesnází při obnově dobře víme, jak křehká může být pověst.“

Oči se zúžily na pouhé štěrbiný.

„Proto předej všem podřízeným moje nové příkazy. S okamžitou platností ruším všem mužům ve městě, kteří si běžně říkají Pastorci, veškerou podporu. Ve skutečnosti má každá příležitost znervóznit, potupit či zničit tyto jedince přednost před ostatními úkoly, vyjma těch, jež se přímo dotýkají Beysibů. V co nejkratším čase chci vidět, že jméno Pastorci mají občané Asylu v menší vážnosti, než jakou prokazují Povětřovanům.“

„Ale co se stane, až se to donese skutečným Pastorkům?“ otázal se Saliman.

„Budou mít před sebou dvě možnosti. Mohou zůstat tam, kde jsou, a nechat své jméno vláčet bahnem pomluv v nejpříšernější díře rankanského císařství nebo se mohou co nejrychleji vrátit. Budou přitom riskovat, že se jim od vojsk u Zdi čarodějů dostane označení dezertérů. S trochou štěstí se stane obojí. Opustí svá stanoviště a zjistí, že zde ztracenou reputaci obnovit nedokáží.“

Zkřížil pohled se svým pobočníkem a pak pomalu přimhouřil oči. „A to je, Salimane, kamaráde, důvod, proč se směju.“

Hlubiny paměti

Lynn Abbey

1

Otevřely se dveře, ve stínu téměř neviditelné, a vpustily dovnitř nahrbenou postavu v tmavém, objemném šatu. Místnůstku vyplnil namáhavý dech vetřelce. Rychle, téměř ptačím pohybem odkryl rubáš a odhalil nahé tělo. Světlo vstupovalo do strohé místnosti jediným zamřížovaným oknem vysoko ve zdi a ozařovalo tvář mladé ženy, ležící na úzkém dřevěném stole. Maskovalo její voskovou sinavost, takže se zdálo, že odpočívá spíše v něžném spánku mládí než v hlubším spánku věčnosti.

Prsty stížené vředy vytáhly z hlubin beztvarého hávu rukávy, prsty chorobnější a odpudivější než mrtvola, kterou zkoumaly. Z kápě vyšel zvuk připomínající smích – nebo zaštkání – a groteskní ruce odhrnuly mladé ženě vlasy z krku. Zakrýval ji svými tmavými šaty. Zmrzačený tvor si vzdychl, začichal a sklonil se ženě k hrdlu. Pak o krok ustoupil a v ubohém světle zkoumal úzkou fiólu s krví.

Stále tiše, až na namáhavé dýchání, se zahalený muž odkolébal zpět do šera, kde vykouzlil pronikavé modré světlo a kapku po kapce do něho vyprázdnil lahvičku s krví. Nadechl se výparů, uhasil světlo pohybem ruky a obrátil pozornost zpátky k mrtvé. Prsty opětovně zkoumaly každíčkou část těla, ale nenašly jiné poškození než nepatrný škrábanec na krku, z něhož před chvílí odebraly krev.

S hekáním stáhl okraje rubáše k sobě a pečlivě upravil záhyby hrubého plátna. Uhladil popelavě hnědé vlasy přes ranku na krku a tvář zakryl látkou. Nebylo pochyb, že tentokrát unikl z tmavých

hlubin jeho kapuce vzlyk. Když byl mladý a pěkný, prošlo jeho životem mnoho žen. Běhaly za ním a on na ně plýtl láskou. Dnes si žádnou z těch tváří nepamatoval jasněji než tu, kterou právě zahalil plátnem.

Mág Enas Yorl se odštrachal do stínů, zapálil obyčejnou svíčku a usedl k hrubému dřevěnému stolu. Opřel si tvář o nepopsatelné ruce. Bývala ženou z ulice Červených luceren. Z Domu Afrodisiina, kde byl častým hostem Lythande s modrou hvězdou. Přesto ji na ohledání donesli za Enasem Yorlem. A teď věděl proč.

Namočil psací hrot do kalamáře a začal psát písmem zastaralým již za jeho mládí. „Tvé podezření se potvrdilo. Byla otrávena koncentrovaným jedem hada beynita.

Lythande měl pravděpodobně stejné podezření, ale Řád Modré hvězdy nikdy nevěděl ani neučil všechno. Z těchto důvodů měl on, jehož se lidé spíše stranili, než obávali, prozkoumat tajemné podrobnosti věků; zjistit, zda šlo či nešlo o jed. Enas Yorl pokračoval:

Znamení na krku se skládá ze dvou otvorů – podobají se kousnutí beynita, ale nejsem si, milý kolego, zcela jist, zda se jí had vyplazil vzhůru po paži a tam teprve zaútočil. Naše nová vládkyně, Beysa Shupansea, má v sobě tento jed – jak prokázala během poprav. Říká se, že Krev Bey, otrávená krev, proudí pouze v žilách pravých vládců Beysibu, ale ty a já, kdož známe kouzla a bohy, víme, že to je nanejvýš nepravděpodobné. Snad ani Shupansea neví, jak dalece je tento dar rozšířen, ale určitě ví, že není jediná...

Mokvající vřed na ruce Yorla praskl a vyvalil se ohavný zápach. Na pergamen prosákla odporná jícha. Věkovitý, prokletý čaroděj zaúpěl a utřel tekutinu. V pergamenu zůstal roztřepený otvor; z poničeného masa ruky vykukovala šedozelená kost. Pohyb spolu s bolestí uvolnily kápi. Spadla dozadu a ukázala husté vlasy ořechové barvy, které se ve světle svíčky leskly karmínovou a zlatou – jeho vlastní vlasy – pokud byla známa pravda nebo žil někdo, kdo si jej pamatoval z doby před prokletím.

Nepociťoval nad přidělenými těly bolest často. Prokletí, jež ho zamaskovalo do stále se měnících podob, se nijak zvlášť nedotklo jeho osoby. Dosud měl stejné pocity jako předtím, než si nad ním

prokletí osobovalo vládu. Kromě – kromě řídkých chviliek, kdy byl v posměšné odpovědi na touhu, kterou nedokázal úplně potlačit, zase sám sebou: Enasem Yorlem, mužem dvakrát, třikrát tak starým jako jiní lidé. Belhající se, prohnílá troska, která nemohla zemřít, jejíž kosti nebudou nikdy očištěny zemí. Zářivé, neživé a proto kletbou nestižené vlasy skrýval.

Vřed tuhl do modravého, šupinatého zabarvení. Yorl se modlil, tak jako se modlil už tolikrát předtím, k bohům, jež se žádní živí neodvažují uctívat, aby to jednou pro něho skončilo stejně jako to skončilo pro ženu na jeho stole. Již si nepřál, aby se zbavil svého prokletí.

Modrá barva se začala šířit a přinášela s sebou dezorientaci a žaludeční nevolnost. Nedokáže zprávu pro Lythanda dokončit. Roztřesenou rukou sevřel pero a nadržpal závěrečné varování:

Běž nebo pošli někoho, komu věříš, k beysibské hrázi kde stále kotví jejich lodi. Zašepťej do vody 'Harka Bey', potom rychle odejdi a neohlížej se –

Procházel přeměnou. Rozmazal se mu pohled na svět, kosti změkly. Těžkopádným, neohrabaným gestem přeložil papír a nechal ho ležet na rubáši. Když šmátravě otvíral dveře, zachvacovala mu již nohy paralýza a on musel lézt po čtyřech. Vytratil se do soukromých pokojů.

Bylo toho mnohem víc, co mohl Lythandovi sdělit o mocném, legendárním beynitím jedu a stejně mocné a legendární Harka Bey. Ještě před několika měsíci si myslel, že cech úkladných vrahů je jen další ilsizský mýtus. Jenže potom opravdu zpoza horizontu připlul rybooký lid a nyní se zdálo, že i jiné mýty mohou být zrovna tak pravdivé. Někdo si dal velkou práci, když použil nakapaný jed a hrot nože k vytvoření rány, aby výsledek vypadal, jako kdyby kurtizánu zabila Harka Bey. Osobně nevěřil, že by se Harka Bey osobně obtěžovala s ženou z ulice Červených luceren – a vpravdě se příliš nezajímal, proč byla zabita nebo kdo ji zabil. V myšlenkách se zabíral poznáním, že metody Harka Bey jsou přinejmenším skutečné a mohly by se využít pro ukončení jeho bída.

K ženě, známé po městě jako Cythen, byl život v poslední době štědrý. Vysoké kožené boty byly nejen nové, ale dokonce šité na míru. Stejně tak nový byl i teplý, kožešinou lemovaný plášť. Šila ho stará povětrovská žena, která objevila, že od příchodu Beysibů a jejich zlata se s toulavou kočkou dají dělat i jiné věci než ji prostě sníst. Ano, co přijeli Beysibové, je život lepší, než býval –

Cythen zaváhala a potlačila vlnu vzpomínek. Připomněla si, že přivolávat minulost je nebezpečné bláznovství, a pokračovala v cestě. Snad je život lepší pro povětrovskou ženu. Snad i její život je lepší dnes, než byl před rokem, ale ne bezvýhradně lepší.

Mladá žena se lehce pohybovala inkoustově černými, tlumeně ozářenými stíny Spleti. Vyhýbala se kdovíjak hlubokým kalužím odpadu, které prosakovaly mezi věkovitými kočičími hlavami. Při zvuku přicházejících kroků se na ni zaměřovaly páry mrňavých očí a braly hlučně do zaječích. Větší, divočejší obyvatelé této špinavé díry ji sledovali v naprosté tichosti z hlubšího přitímní vchodů a slepých uliček. Rážovala kolem nich, nedívala se doleva ani doprava, ale neunikl jí ani sebemenší pohyb.

Zastavila se v ústí uličky, jež se na první pohled nijak nelišila od tuctů průchodů, které již minula, a když se ujistila, že ji nesledují oči žádného rozumného tvora, vešla do ní. Tady již nebylo žádné světlo. Orientovala se pomocí konečků prstů, jimiž přejížděla špinavé zdi. Počítala dveře: jedny, druhé, třetí, čtvrté. Dveře byly zamčené, jak měly být, ale rychle našla škvíry vysekané do svodových zdí. Když se dala do šplhání, spadl jí plášť. Kdyby tam byl dostatek světla, aby bylo vůbec něco vidět, ukázaly by se pod ženskou tunikou mužské kalhoty a nízko na levém boku zavěšený středně dlouhý meč. Přehoupla se přes římsu a seskočila na odpadky posetý dvůr dávno opuštěné svatyně. V rozvalinách, jež bývaly oltářem, zářila jediná kaluž měsíčního světla, třpytivá a tady ve Spleti nepřítelů vítaná. Cythen se držela pláště, jakoby byl zdrojem veškeré statečnosti a odvahy, poklekla mezi kameny a zašeptala: „Můj život za Harka Bey!“ Pak, protože to nikdo nezakázal, vytáhla meč a položila si ho přes stehna.

Lythande říkal – nebo spíš naznačoval, protože čarodějové a jim podobní zřídka něco řeknou naplno – že Harka Bey si ji vyzkouší, než vyslechne její otázky. Kvůli Bekin a vlastní potřebě odplaty si Cythen odprísáhla, že na ní nenajde ani chybičku. Hrůzu přiživovalo pomalu se šinoucí měsíční světlo, ale seděla tiše a nehýbala se.

Temnota, která jí byla útěchou, zatímco byla její součástí, na ni teď cíhala na kraji zorného pole, podobně jako vzpomínky na lepší časy vždycky cíhaly na hranici myšlenek. Na nepatrný okamžik se opět stala mladou dívkou a zaútočila na ni tma. Ze rtů jí téměř unikl výkřik čirého děsu, ale stačila vzpomínky i staré děsy odstrčit stranou.

Bekin byla její starší sestra. Zrovna se zasnoubila, když udeřilo neštěstí. Byla svědkem krvavé smrti svého milého a pak se v dozvuku vítězství banditů stala obětí jejich chtíče. Cythen si žádný lupič nevšiml: drobné, štíhlé a ohebné Cythen, oblečené do chlapeckých šatů. Mladší sestra unikla před krveprolitím do tmy. Počkala až se vydědenci nasytí pití, zabíjení a znásilňování. Tehdy mohla odtáhnout bezvědomou sestru do poměrného bezpečí křovisek.

Pod ochranou Cythen se Bekin zahojily modřiny a škrábance, ale přišla o rozum. Žila ve vlastním světě. Věřila, že vyboulení jejího břicha je legitimní dítě snoubence, který nedbal na jejich špínu a bídu. Porod nastal jedné noci v časném jaru, podobné té dnešní. Porodní bábě pomáhalo jen světlo měsíce. Byl to dlouhý a strašný proces pro obě. Třebaže Cythen viděla, jak porodní bába plácnutím přivedla dítě k životu, držela je pak v náručí nehybné. Sledovala vyčerpaný spánek Bekin, dokud nebyla žádná naděje, že dítě bude žít. Jediné, nač si vzpomínala, byli napůl nazí bandité ve světle ohně. Položila mrtvolku na kameny, aby ji našli metaři.

Bekin opět nabrala sílu, ale ne rozum. Nikdy se nenaučila kruté pravdy, které zocelily Cythen, a nikdy nepřišla o iluzi, že každý neznámý muž je ve skutečnosti snoubenec, jenž se k ní vrací. Zprvu Cythen bojovala s touhami Bekin, a kdykoli selhala, krutě ji pronásledovala vina. Jenže nemohla najít práci, aby jim zajistila obživu, zatímco Bekin muži často nechali jednu dvě maličkosti, které se daly v další vesnici zastavit nebo prodat – a Bekin byla svolná jít s

jakýmkoli mužem. A tak jim po čase zajišťovala přístřeší Bekin a Cythen, která se vždycky raději držela meče než jehly, zvládla umění, jak přepadat a škrtit své oběti, a oblékala se do šatů mrtvých mužů.

Když dvojice došla k Asylu, bylo jediné přirozené, že si Cythen našla místo mezi Jubalovými žoldněři v jestřábích maskách. Bekin bezpečně spala v posteli otrokáře, kdykoli se mu zachtělo, a Cythen poznala určitý stupeň pokoje. Když na Jubalovu usedlost v Povětrově podnikli nájezd ti pekelní Pastorci, přišla mladší sestra opět na pomoc starší. Tentokrát ji vzala do ulice Červených luceren, do samotného Domu Afrodisiina, kde Myrtis slíbila, že stále nevinnou Bekin budou navštěvovat jen vybraní, nároční zákazníci. Ale nyní, navzdory slibům Myrtis, byla Bekin již čtyři dny mrtvá. Zabil ji hadí jed.

Jak noc stárla, kaluž měsíčního světla se posouvala. Cythen čekala. Koupala se ve stříbřitém světle a k stínům za ním byla slepá: Harka Bey si nepochybně vybrala místo ke schůzce pečlivě. Cythen pouze svírala jílec meče a trpělivě snášela křeče v nohách, které jí způsoboval chladný kámen. Povznesla se nad bolest a hledala bezmyšlenkovitost, kterou poprvé objevila dne, v němž zemřel její svět a budoucnost se uzavřela. Nebyla to taková hluboká bezmyšlenkovitost, která si vzala Bekin, ale spíše připravená prázdnota, čekající naplnění.

I tak první náznak pohybu ve stínech propásla. Harka Bey byla mezi troskami dřívě, než Cythen zaslechla na rozdrobené suti tichý šelest bot.

„Zdravím,“ zašeptala, když se od zbytku oddělila jedna postava a z pochvy zavěšené na zádech křížem jako luk vytasila krátký meč podobný taktovce. Cythen byla vděčná za meč v dlaních a za pevné vysoké boty, které jí umožnily vyskočit na nohy, zatímco přicházející žena vytáhla druhý meč, podobný prvnímu. Vzpomínala na všechno, co jí byl schopný říct o Harka Bey Lythande: byly to ženy – žoldněřky, úkladné vražednice, kouzelnice. A byly naprosto nemilosrdné.

Cythen ve snaze zakrýt obavy couvla. Žena kolem ní vířila dvojicí čepelí oslepující, smrtící rychlostí. Dnes, pět měsíců po

vyloďení, slyšel skoro každý o oslnivém šermířském umění beysibské aristokracie, ale jen málo lidí mělo možnost spatřit alespoň cvičná kola s dřevěnými meči. Zabijácké umění takové úrovně, jaká teď byla namířena proti Cythen, neviděl dosud nikdo.

Zaujala střeh en garde rankanského důstojníka – kteří byli do příchodu Beysibů nejlepšimi šermíři v zemi – a bojovala s hypnotizující silou vířící oceli. Roztočenými čepelemi si Beysibka vytvořila téměř neviditelný kruh obrany i útoku. Cythen se už viděla podseknutá jako pšenice pod rolníkovou kosou – srazí ji v nejbližších okamžicích.

Chystala se zemřít.

V pochopení blízkosti smrti byl klid. Nevolnost opadla s ní i hrůza. Stále neviděla jednotlivá kroužící ostří, ale připadala jí nějak pomalejší. A nikdo, ledaže by v Harka Bey byly také d'áblice, nedokáže vířit zbraní donekonečna. A cožpak její meč neukul démon? Odstřikoval zelené jiskry, kdykoliv uhořel do podřadnější oceli, dokonce takové zbraně tříštil. Zaslechla hlas otce, hlas, o němž si myslela, že ho zapomněla: „Nedívej se, co dělám,“ prskal dobrosrdečně, když odrazil její cvičný meč. „Sleduj, co nedělám, a útoč na moje slabosti!“

Cythen se za mečem přihrbila a přestala ustupovat. Ať se čepele pohybovaly jakkoliv rychle, nemohly členku Harka Bey ochraňovat všude a stále. Přestože stále věřila, že při svém pokusu zemře, vyrovnala Cythen rovnováhu a namířila čepel meče na krk protivnice: krk, který bude po jistý nespátřitelný okamžik nechráněný. Vrhla se vpřed s odhodláním, že nepřijde o život bez protestu jako pšenice.

Vyrojily se zelené jiskry. Cythen zachytila náraz dvou čepelí, jež prudce udeřily do její. Beysibská ocel se neroztříštila – ale to bylo méně důležité než skutečnost, že všechny tři meče se polapily navzájem a hrot Cytheniny čepele se ocitl na šířku palce od krku příslušnice Harka Bey, ovázaného černým šátkem. Cythen byla ve výhodě, držela jílec meče pevně oběma rukama, zatímco Harka Bey měla stále dva meče a každý z nich musela držet poloviční silou. Tehdy Cythen zaslechla ve stínech kolem sebe nezaměnitelný zvuk tasené oceli.

„Špinavý, rybooký čubky!“ vykřikla Cythen. Místní žargon, který obvykle neměl při vyjádření opovržení nebo posměchu sobě rovna, dosud neznal slova pro posouzení útočníků, ale vražedné znechucení v Cythenině tváři, když uvolnila meč a postavila se na chvilku z dosahu nepřátelské zbraně, bylo zcela jednoznačné.

„Zbabělci!“ doplnila.

„Kdybychom si tě přály zabít, holčičko, udělaly bychom to, aniž bychom se odhalily. Takže, jak jistě chápeš šlo o prostou zkoušku. Obstála jsi,“ vysvětlila s přízvukem a poněkud bez dechu její protivnice. Uložila meče do pochev a stejně učinily, neviděny ve tmě, i její společnice.

„Lžeš, čubko.“

Žena z Harka Bey Cytheninu poznámku přehlédla, ale začala si z obličeje odmotávat černý šátek. Odkryla tvář ženy jen o trochu starší než Cythen. Jasně rasové znaky Beysibky znepokojily Cythen stejně, ne-li více než vířící meče. Nebylo to jen proto, že oči byly na pevninský vkus poněkud příliš okrouhlé a vypoulené, ale – cvak – a oči zeskelnatěly a staly se neproniknutelnými. Cythen měla pocit, jako by ji pozorovala mrtvá, a s tělem sestry stále ovládajícím její mysl nedopadlo srovnání vůbec povzbudivě.

„Skutečně ti připadáme tak divní?“ zeptala se Beysibka a připomněla Cythen, že i ona si ji upřeně prohlíží.

„Čekala jsem někoho... staršího: bábu, alespoň podle řečí čarodějů.“

Členka Harka Bey pokrčila rameny. Skelné membrány na očích se prudce otevřely, pak zavřely, ale upřený pohled se nezměnil. „Na lodích s námi nepřišli žádní staří lidé. Nepřežili by cestu. Já patřím k Harka Bey od okamžiku, kdy jsem poprvé otevřela oči slunci a Její krev se smísila s mojí. Nemusíš se bát, že nejsem Harka Bey. Jmenuji se Prism. Nuže, co si přeješ od Harka Bey.“

„Byla zavražděna žena z ulice Červených luceren. Spala v bezpečí nejhhlánějšího domu v Asylu, a přesto se někomu podařilo ji zabít – a nechal jí na krku stopy hadích jedových zubů.“ Cythen odříkávala slova, jež ji naučil Lythande, ačkoli se ani zdaleka neblížila těm, jaká by volila ona.

Ačkoli Asylanka nevěřila, že je to možné, oči Prism se ještě rozšířily, zakulatily a skelná blána se divoce třepetala. Nakonec zavřela víčka a jako na povel se v té chvíli volné, tmavé oblečení, které měla na sobě, začalo odmotávat od pasu k prsům, od prsou k ramenům, až nad límcem vykoukla krvavě rudá hlava ženina zmoka, který si Cythen poměřoval kulatýma nemrkajícíma očima. Plaz otevřel tlamčku a odhalil stejně karmínový chřtán a lesklé slonovinové jedové zuby. Jazyk se míhal Cythen před obličejem. Dohnal ji k nezřetelnému znechucenému zamumlání.

„Nemusíš se jí bát,“ ujistila Prism Cythen s chladným úsměvem, „ledaže bys byla mojí nepřítelkyní.“

Cythen beze slova zavrtěla hlavou.

„Ale myslíš si, že jsem já nebo moje sestry zabily tu ženu. Byla ti nějakým způsobem blízká?“

„Ne – ano. Nebyla při smyslech. Byla to moje sestra. Byla tam v bezpečí a nikdo neměl důvod ji zabít. Žila v minulosti, ve světě, který už neexistuje.“

Přes obličej Prism znovu přelétl studený úsměv. „Pochop, že to nemohla být Harka Bey. Nikdy bychom nezabily bez příčiny.“

„Nikde na sobě neměla jiná poranění než otvory po hadích zubech. Myrtis dokonce povolala Lythanda, aby tělo podrobně prohlédl – a ten vyjednal s Enasem Yorlem, aby jed prostudoval. A Enas Yorl nás poslal za vámi.“

Prism se obrátila ke stínům a rychle promluvila svým jazykem. Cythen rozeznala pouze jména obou čarodějů, neboť rodná řeč Besibů se velice lišila od směsi dialektů běžných v Asylu. V měsíčnímu světle se k nim připojila další žena. Odmotala si šátek a odhalila tvář, která se matně třpytila jako orchidej. Zadívala se na Cythen. Ruka Cythen ještě jednou zajela k jílci meče. Obě ženy zatím chvatně hovořily svým nesrozumitelným jazykem.

„Co jiného ti o nás ten tvůj čaroděj, Enas Yorl, řekl kromě rady, jak se s námi spojit prostřednictvím přístavní hráze?“

„Nic,“ odvětila Cythen. Než pokračovala, trochu zaváhala. „Enas Yorl je prokletý. Nechali jsme tělo Bekin u něho v hale, a když jsme se později vrátili, našli jsme zprávu zastrčenou do rubáše. Lythande tvrdil, že není úplná, že ho zase postihlo prokletí proměny.“

Mimo tvrzení že vy, Harka Bey, budete znát pravdu, byla zpráva nerozluštitelná.“

Předtím, než Prism opět promluvila k Cythen, došlo znovu ke krátkému rozhovoru v cizí řeči. „Střídače podob známe – stejně jako on nás. Obvinění, které jste proti nám vznesli, je vážné. Ta žena, tvá sestra, nebyla naší obětí. Samozřejmě nás neznáš natolik dobře, abys věděla, že v těchto věcech říkáme pravdu. Budeš nám muset prostě uvěřit.“

Cythen otevřela ústa na protest, ale žena ji pohybem ruky umlčela.

„Já jsem nepochybovala o pravdivosti tvých slov,“ upozornila ji Prism. „Tak nebud’ hloupá a nepochybuj o mých. Podrobně ten případ prozkoumáme. Mrtvá bude pomstěna. Dáme ti vědět. Ted’ běž a Bey, matka nas všech, tě ochraňuj.“

„Když jste to nebyly vy, kdo tedy?“ chtěla slyšet odpověď Cythen, ačkoliv se ženy již začaly vytrácet do tmy. Nemohl to být nikdo z našich. Nikdo z nás nemá jed a neví o Harka Bey...“

Nepřestaly mizet, stejně tiše a záhadně, jako se objevily. Prism otálela. Pak zmizela i ona a Cythen zůstala s neodbytnou otázkou, zda tam cizinky vůbec byly.

V Cythen stále doznívaly účinky prožitého strachu. Hlučně se vydrápala přes zeď. Spleť byla dosud černá jako inkoust, avšak nyní byla i tichá, chycená v krátkém čase mezi denním a nočním děním. Šla tiše, ale kroky se jí vracely s ozvěnou. Přidržovala si tmavou pláštěnku přes obličej, dokud za sebou nenechala Spleť a neocitla se v ulici Červených luceren, kde se ještě pár zákazníků zdržovalo u dveří a chránilo si tváře před jejím pohledem. Nad vchodem do Domu Afrodisiina visely velké lampy. Myrtis a její kurtizány nevstanou, dokud jim v poledne nezaťuká slunce na hřeben střechy. Ale zaměstnanci, kteří jsou v noci neviditelní, pracovali v kuchyni a převzali od Cythen ve spěchu načmáraný zklamáný vzkaz. Slíbili, že ho předají, hned jak se Madam nasnídá. Nato unavená a zívající Cythen proklouzla zpět do kasáren místní posádky, kde jí Walegrin, s ohledem na její pohlaví, přidělil soukromý zamykatelný pokoj.

Spala dobře, probudila ji až denní výměna stráží. Když vešla do společné jídelny, už v ní nikdo nebyl. Na příborníku zůstaly ledově

studené zbytky snídaně, kterých si ta výlučná holota nevšimla. Chut' byla horší než vzhled, ovšem Cythen nebyla nijak vybíravá a mlsota znamenala přepych, který si nemohla dovolit. Člověk jedl, co se naskytlo, jinak hladověl. Nabrala si do misky a sama usedla k ohništi.

Smrt Bekin zůstávala bez vysvětlení a odplaty a to ji tížilo podstatně víc než mastná ovesná kaše. Víc let, než si dokázala spočítat, byla její jedinou pýchou skutečnost, že se nějak dokázala postarat o Bekin. Teď byla pryč a Cythen stála před svými proviněními a nezanýmy vzpomínkami emocionálně nahá. Kdyby se Harka Bey neobjevila, asi by její členky obvinila, ale navzdory barbarské chladnosti, či spíš kvůli ní, věřila všemu, co říkaly. Naplnilo ji teplo slzí, které si hledaly cestu na povrch, když vtom ji ze zadumání vytrhl zvuk židle, skřípající o podlahu ve strážnici o patro výš. Než aby se poddala číhajícím slzám, šla se postavit Walegrinovi.

Muž se slámově plavými vlasy ani nezaznamenal otevírání dveří. Byl ponořen do čtvercového listu pergamentu a natěsnaných řad čísel, které na něm vytvářel. S jednou rukou na klice Cythen zaváhala. Neměla Walegrina ráda. Nikdo ho neměl doopravdy rád, snad kromě Drozda – a ten byl skoro stejně divný. Důstojník odmítal soucit stejně jako přátelství a city skrýval tak dokonale, že je nikdo nedokázal objevit. Přesto se Walegrinovi dařilo udržet si vůdčí postavení a velení, pokud toho bylo zapotřebí – a nepřipomínal Cythen nic z její ošemetné minulosti.

„Porušila jsi zákaz vycházení,“ pozdravil ji, jakmile zavřela dveře, aniž vzhlédl od svých čísel. Ruce měl špinavé od laciného inkoustu, jediného, jaký byl v Asylu ke koupi. Ale samy číslice, všimla si Cythen, když přistoupila blíž, byly čisté a úhledné. Uměl číst a psát stejně dobře jako se rozmachovat mečem. Vzděláním a zkušenostmi se jí vlastně vyrovnal a čas od času její city k jeho osobě prudce hrozily přerůst v něco hlubšího, než přátelství či vážnost. Tehdy si připamatovala, že cítí jen osamělost a že na některé věci je lépe zapomenout.

„Nechala jsem ti zprávu,“ prohlásila bez omluvy.

Kopnutím jí přisunul stoličku.

„Zjistila jsi, co jsi hledala?“

Zavrtěla hlavou a posadila se na stoličku. „Ne, ale našla jsem je docela snadno. Byly to Beysibky a na první pohled pocházely z paláce.“ Opět zakroutila hlavou, tentokrát při vzpomínce na zvláštní tváře žen, které viděla. „Přišližily se ke mně, neviděla jsem, kolik jich je. Jedna na mě vyrazila s párem těch jejich mečů s dlouhými čepelemi. Kroužila s nimi tak rychle, že jsem je ani neviděla. Boj s nimi je, jako když vlezeš do tlamy drakovi.“

„Ale ty jsi bojovala a přežila?“ Obličej Walegrina zvrásnil náznak úsměvu. Odsunul psací brk.

„Povídala, že si mě zkoušely – ale jen proto, že mě nedokázala zabít podle plánu. Její meče nedokázaly zastavit ten můj a můj nerozbil její. Ta beysibská ocel je dobrá. Hádám, že jsme se překvapily navzájem. A pak si spočítala, že bude lepší se mnou promluvit a vyslechnout mne... Ale když jsem s ní mluvila, ani jednou nemrkla – takže tahle Harka Bey, ať je to, co chce, musí opravdu být z paláce a okruhu kolem Beysy, je to tak? Čím jsou blíž k císařské krvi, tím jsou větší ryboočky, řekla bych. A během našeho rozhovoru se jí z šatů vyplazil had, jedna z těch zatracených rudohubých zmijí. Obtočila se jí kolem krku a dívala se na mě, jako kdyby zrovna její názor tady rozhodoval. A ta druhá ženská – ta, co k nám přišla po zkoušce – měla lesklý a fialový obličej!“

„Pak by mělo být snadné ji najít, pokud to byla ona, kdo zabil tvoji sestru.“

Cythen na stoličce ztuhla, v paměti se probírala několika uplynulými dny, několika minulými měsíci a hledala okamžik, kdy jí před ním z pusy vyklouzlo, čím jí Bekin byla. Že pronásleduje vraha kurtizány od Červených luceren mnohem důkladněji z jiných příčin, než jen ze vzteku nebo z prostého soucitu.

„Řekl mi to Molin,“ vysvětlil Walegrin. „Hledal motiv.“

„Molin Světloňoš? Proč by u všech smrdutých bůžků měla pochodeň Vashanky něco vědět o mně nebo o mojí sestře?“ Úzkost a vinu nahradil vztek. Sytý hlas Cythen naplnil pokoj.

„Když Myrtis požádá Lythanda a Lythande požádá Enase Yorla a oba žádají, aby mrtvolu doprovázela od čerta k ďáblu pouze jistá

osoba, pak, ano – Molin Světlonoš se o tom nějak doslechne a obstará si odpovědi.“

„A ty jsi jeho poslíček? Jeho kurýr?“

Ve zlosti se dotkla bolavého místa v jejich vztahu. Když uviděla stín, který mu přelétl přes tvář, hned svých slov zalitovala. V prvních dnech zmatků, když přes horizont připlula besibská flotila, byl Molin Světlonoš všude. Typický byrokrat udržoval svůj oblíbený chrám otevřený pro obchodní účely. Jeho principi se dostalo dobrých rad, Beysibové se bavili a Walegrin a jeho banda konečně dostali práci ve službách městu. Na oplátku začal Walegrin odevzdávat část posádkových mezd na Molinovy spekulace. Nebylo to až tak špatné partnerství. V povinnostech Walegrina beztak bylo informovat o obchodních činnostech a Molin zřídka přicházel o peníze. Ale Cythen, jejíž rodina, když ještě měla rodinu, byla bohatá na půdu, ne zlato, připadala vášnivá touha po větším množství zlata, než je zapotřebí, ponižující. A, třebaže by to nikdy otevřeně nepřiznala, nechtěla vidět Walegrina poníženého.

„Řekl mi to,“ odpověděl úmyslně klidným hlasem Walegrin po chvíli nepříjemného ticha, „protože jsi stále součástí této posádky, a pokud tě něco nutí jednat unáhleně, chce, abych o tom věděl. Smrt Bekin není jediná, která nás rozčiluje. Každou noc od chvíle, kdy zemřela, byli nalezeni alespoň dva mrtví a zohavení Beysibové a blahorození žvástalové uvažují o ukázce síly. Jsme jako pod drobnohledem.“

„Když už mu tak zatraceně moc záleželo na tom, jak neuváženě bych se mohla chovat, proč na prvním místě nezachránil ve jménu svého zmizelého boha Bekin před smrtí?“

„Ukryla jsi ji moc dobře. Nevěděl, kdo je, dokud nezemřela, Cythen. Koupila sis Myrtino mlčení. Ona byla kromě tebe jediná, kdo to věděl – a snad i Jubal, řekl bych. Věděla jsi ale, že měla v Ulici na starosti obchody s Beysiby?“ Walegrin se odmlčel, aby měla Cythen čas vstřebat informaci, kterou očividně předtím neznala. „Většina žen by to nedělala, však víš. Řekl bych, že se od nás neliší pouze očima. Ale zabil ji beysibský had – že by žárlivá manželka? A teď, když Beysiby zabíjí prachsprostý rozparovač po tuctech a na

nejrůznějších místech, takže se to nedá připsat neopatrnosti, jsi podezřelá, to je jasné.“

Hněv sám od sebe vyhořel. Cythen zůstaly jen zející díry v obraně, žal se prodral na povrch. „Walegrine, byla šílená. Všichni muži jí připadali stejní – takže by samozřejmě pracovala s Besiby nebo s Jubalem. Nežila tady. Nemohla vědět nebo spáchat nic, kvůli čemu by ji někdo musel zabít. Ztraceně, jestli se Molin stará o to, kdo obhospodařuje beysibské hřebce, mohl ji nějak ochránit.“ Uniklo jí několik slz. Pláčem zahanbená Cythen si rukama zakryla tvář.

„Měla bys mu to říct sama. Dokud se s ním nesrovnáš, nebudeš mi k ničemu.“ Walegrin sroloval pergamen, pak se postavil a upevnil si přes boky opasek na meč. „Nebudeš nic potřebovat – jde se.“

Cythen byla příliš překvapená, než aby se zmohla na nějaké námitky. Šla s ním na palácové nádvoří. Kolem nich se prodrala hrstka vyfintěných mladých Beysibů, neomalených mladíků a pružných, nestoudných žen. Ve slunečním světle probleskovala zpod pláštíků odhalená, pomalovaná prsa žen. Walegrin předstíral, že si jich nevšimá. V Asylu by si předváděného těla nevšiml žádný muž – ne pokud by si vážil svého života. Beysibové dali svůj postoj najevo velice jasně první a – dosud – jedinou vlnou poprav. Cythen zírала, i když ne tak dobře jako uměli zírat Beysibové, na jejich tváře, až nakonec pohled odvrátila, neschopná najít v barbarských rysech nějakou individualitu. Prism by mohla kráčet vedle ní a Cythen by o ní nevěděla.

Okolo pochodoval beysibský šlechtic. Kolem nohou se vzdouvaly široké fuchsinové kalhoty, na vyholené hlavě trůnil blýskavý fez. Za ním zápasil s velkým hedvábným slunečníkem dobře vydrhnutý asylský uličník. Když je šlechtic mýjel, jak Walegrin, tak Cythen zastavili a zasalutovali. Tak to teď chodilo, pokud jste přijímali jejich zlato.

Byla vděčná za stíny vrhané menším palácem a důvěrně známý hlas sluhů, kteří na sebe pokřikovali rankanštinou. Dorazili k podstatně umenšeným komnatám Kadakitha a jeho družiny. Vpravdě si již nepřála kněze navštívit, pokud si ho vůbec kdy navštívit přála. Zlost z ní vyprchala a nyní jen toužila vrátit se do svého mrňavého

pokojíku. Ale Walegrin zabušil na těžké dveře a snažil se je otevřít, ještě než Světlonošův oblíbený němý sluha mohl zvednout závoru.

Molin postavil číši a zadíval se na Cythen chápavým pohledem, který říkal: Co sem ta kočka zase přitáhla. Cythen si popotahovala tuniku. Dobře věděla, že oblečení posádkového vojáka, jakkoli čisté a udržované, je pro ženu nepatřičné – obzvláště pro takovou, která bývala hraběcí dcerou. A jestliže věděl o Bekin, pak možná znal i zbytek. Kdyby měla možnost, utekla by z komnaty, ale neměla jinou volbu než zůstat, a tak se narovnala v ramenou a oplatila mu zkoumavý pohled.

Kněz byl Rankanec a dařilo se mu udržet si všechnu samozřejmou moc a majestátnost, které s sebou to slovo přinášelo, navzdory nízkým stropům a křiku praden pod oknem. Pruhy zlata zdobily lemy jeho hávu a zkrášlovaly mu boty, zlato tížilo jeho prsty. Vlasy pŕlnoční barvy měl vyčesány kolem obličeje do podoby lví hřívý – a nebyla zdaleka tak tmavá nebo zářivá jako jeho oči. Pokud byl bůh Světlonoše poražen, jak prohlašovali někteří lidé, pokud byl princ pouhou loutkou v rukách Beysy, pokud byly jeho vyhlídky na bohatství a slávu omezeny, pak se nic z toho neprojevalo v jeho vzhledu či jednání. Cythen odvrátila pohled první.

„Cythen má nějaké otázky, na které jí nedokážu odpovědět,“ oznámil Walegrin směle, zatímco pokládal na stůl kněze pergamen. „Ráda by věděla, proč jsi Bekin neochránil, hned jak jsi dostal podezření, že jednání s Beysiby může být nebezpečné. Byla s nimi v častém styku.“

Světlonoš nevzrušeně rozbalil pergamen. „Aha, za včerejšek tři karavany. To máme sedmdesát pět soldátů. Už máme skoro dost. Víte, souhlasí, že první loď by se měla koupit za rankanské zlato. Čím déle se nám bude dařit udržovat hlavní město v nevědomosti o místní situaci, tím lépe pro nás všechny. Kdyby věděli, kolik zlata nám plave v přístavu, přivedli by nám sem pŕlku armády, jen aby nám ho vzali – a něco takového nechceme my ani oni.“ Zvedl oči od pergamenu.

„Už jsi mi našel muže, který odveze zlato na sever? Budu pro něho mít i nějaké zprávy. Válka nepokračuje dobře. Myslím, že můžeme Tempa přilákat zpět k princí. Než to tady skončí, budou se

nám zvláštní a nepěkné sklony tohoto muže hodit.“ Znovu pergamen stočil a předal ho němému.

Walegrin se zakabonil. Nijak netoužil po návratu Tempa do města. Molin upil vína a zatvářil se, jako by si poprvé po dlouhé době všiml Cythen. „Nuže, přejdeme k otázkám tvého doprovodu. Nevěděl jsem o vztahu té nešťastnice k Cythen, dokud nebyla po smrti. A rozhodně jsem nevěděl, že spát s Beysiby je nebezpečné, dokud nebylo pozdě.“

„Ale sledoval jsi ji. Nějaké podezření jsi mít musel,“ vyprskla Cythen. Zavrtala podpatky do přepychového koberce z vlny a hedvábí a udeřila pěstí do knězova pěkného vykládaného stolu.

„Byla to, jak víme, napůl bláznivá – nebo úplně bláznivá, ty bys to měla vědět lépe než já – hampejznice z Domu Afrodisiina. Nedokáží si představit nebezpečí a radosti takového života. Jako jedna z mála bavila celou řadu Beysibů, a protože mi záleží na blahu Beysibů, dával jsem na ně pozor, a tím pádem i na ni. Je škoda, že ji zavraždili – to se stalo, že? Ale jelikož byla šílená – spát s Beysiby – není pro ni lepší, když odešla? Její duše je teď volná a může se znovu narodit na vyšší, šťastnější úrovni.“

Knězi jde teologie z úst lehce a vážně. A Cyther, jež celkem dobře znala své hříchy, byla v pokušení halasným frázím uvěřit.

„Něco jsi věděl,“ řekla prosebně ve snaze nevzdat se svého odhodlání. „Vždyť i členky Harka Bey dostaly podezření, když jsem jim o všem řekla.“

Světloňoš polkl svatá slova a v touze po vysvětlení pohlédl na Walegrina. Blondatý muž s ledovými očima jednoduše přikývl a vzal si slovo: „Navrhl to Yorl. Cythen se pro ten úkol zdála nejvhodnější. Stejně by se přihlásila dobrovolně.“

„Harka Bey,“ zopakoval kněz, dumaje nad těmi slovy, „Beyina odplata, řekl bych, v jejich jazyce. Slyšel jsem nějaká vyprávění, legendy, to je jedno co, ale všichni popírají, že by na těch legendách něco bylo. Vražedkyně s jedovou krví? A natolik skutečné, že se s nimi Cythen setkala? Velice zajímavé, ale nic takového bych nečekal.“

„Věřím, ctihodnosti, že Yorl jen navrhoval kontaktovat Harka Bey. Nezdá se pravděpodobné, že by tu dívku zabily. Skutečně to

popírají,“ opravil ho Walegrin. Pevně sevřel Cythen v nadloktí, aby jí zabránil promluvit.

„Co bys čekal?“ nedala se Cythen odvrátit od vyptávání. Vyškubla se Walegrinovi a zvedla hlas. „Proč je tak důležité, že spala s Beysiby? Kterého z nich podezíráš z vraždy?“

„Ne tak nahlas, dítě,“ požádal kněz. „Nezapomeň, jsme zde trpěni z milosti, my žádná podezření mít nemůžeme.“ Dal pokyn němému, jenž se postavil k oknu a začal hrát na dudy hlasitou lidovou písničku. „Nemáme žádná práva.“ Uchopil Cythen za paži a odvedl ji do úzké alkovny bez okna, skryté za tapiserií.

Molin začal chraplavě šeptat. „Ani o tom necekni,“ varoval ji. „Afrodisie je oblíbeným místem hrátek našich nových pánů a vládců, hlavně těch mladších, horkokrevnějších. Je mezi nimi živel, který nemá současnou politiku zadržování v pražádné úctě. Pamatuji, ti lidé jsou ve vyhnanství. Doma zrovna prohráli válku. Musejí najít něco, čím by si zvedli sebevědomí. Starší muži pochopitelně říkají: 'Dočkej času,' a 'Pojedeme domů příští rok nebo ten přespříští nebo ten po něm.' Jim zadky na válečném poli nenakopali.

Beysa Shupansea naslouchá starcům, ale v současné době, kdy jí někdo vraždí lidi, začíná být trochu nervózní. Zvedá se volání po pevnější ruce...”

Molina přerušil zvuk neznámého, jenž bušil na přední dveře. „Palác je jako houba,“ stěžoval si. Ve svém postavení musel znát pravdu. „Počkejte tu a mlčte, proboha.“

Walegrin a Cythen se vmáčkli do stínů a poslouchali hlasitou, nerozluštitelnou rozmluvu Molina s beysibským šlechticem. Nepotřebovali rozumět slovům, křik jim prozradil dost. Beysib byl rozzlobený a rozčilený. Molin se ho snažil uklidnit, ale s pramalým úspěchem. Pak Beysib s hromováním vyběhl z komnaty, práskl za sebou dveřmi a Molin spěchal zase do alkovny.

„Chtějí výsledky.“ Podrážděně si mnul ruce. Okolím se šířila vůně olejů, které měl ve zvyku si vtírat do kůže. „Turghurt ve městě volá po pomstě a jeho lidé mu naslouchají. Koneckonců, žádný Beysib by nezabil jiného Beysiba tak krutým způsobem!“ Z Molinova hlasu prýštil sarkasmus. „Nemám původní obyvatele

tohoto města nijak v lásce, ale rozhodně nejsou, ať už jde o muže, ženu nebo dítě – natolik hloupí, aby Beysiby takhle popichovali!“

Walegrin se zamračil. „Oni tedy věří, že za tím stojí Asylan nebo Asylan. Jenže přinejmenším jedno tělo našli přímo tady, v obvodu paláce, na hřebenu střechy. Palác je hlídáný, Moline. My ho hlídáme, oni ho hlídají. Aspoň bychom ho viděli.“

„Přesně to jsem jim taky říkal. Přesně jsem jim vysvětlil, proč vím jistě, že to není nikdo z nás. Ale ne, vyděsili se. Jsou přesvědčeni, že město doutná nenávistí – nehodlají se nechat zatlačit ani o kousek dál a mě poslouchat nechtějí.“

Počítám, že to probíhá takto: u dvora, tak jako na každém jiném, existují nespokojenci. Víím o houfu horkých hlav, který se schází u Afrodise. Myslel jsem si, že nejsou nebezpeční. Jen jsem měl v úmyslu nechat ty mladíky sledovat. Jejich vůdcem je nejstarší syn Terrai Burka, Beysina ministerského předsedy. Dítě je tak nepodobné otci, jak jen si lze představit. Není žádným tajemstvím, že syn otce nenávidí a udělal by otci navzdory cokoli – myslím si ovšem, že zastrašování místních lidí je pro něho zcela přirozené a stejně by k němu došlo. Přesto otec syna chrání a zvykové právo Asylu na něho nedosáhne.“

„Hovoříš o Turghurtovi, nemám pravdu?“ zeptal se Walegrin, jenž očividně jméno znal, ačkoliv Cythen si nevzpomínala, že by ho někdy v minulosti slyšela. „Pořád ještě je tu otázka, proč byla sestra Cythen otrávena – Harka Bey tvoří samé ženy.“

„Vcelku máš pravdu, ale jestliže je Harka Bey skutečná, pak zřejmě totéž platí i o dalších věcech – jako prsteny se skulinami na jed a čepele ostré jako žiletky, které mají za úkol napodobit uštknutí. Tvrdili mi, že jed nelze izolovat, ale teď jim nevěřím –“

„Kdo je Terket Burger?“ chtěla vědět Cythen. Myšlenkami se začala upínat na jméno a tvář, které mohla vinit a na nichž se mohla pomstít. „Poznala bych ho?“

„Turghurt Burek,“ opravil ji Walegrin. „No jo, asi jsi ho už viděla. Velký muž, buřič. O hlavu nebo ještě o víc vyšší než většina zdejších beysibských mužů. Jsem přesvědčen, že je zbabělec, protože jsem ho nikdy nezahlédl samotného. Pokaždé má kolem sebe hrstku

kámošů, stejně se ho nemůžeme ani dotknout – přestože tentokrát mluvíme o zabíjení.“ S nadějí pohlédl na kněze.

„Ani tentokrát ne.“

Znovu je vyrušilo bouchání na hlavní dveře a mužské hlasy, které něco provolávaly v beysibštině. Molin odešel z alkovny, aby čelil vetřelcům. Tentokrát dopadl hůře než před chvílí. Dva muži, kteří zřejmě dospěli k nějakému rozhodnutí, zahrnuli Světlonoše záplavou nadávek. Když se kněz vrátil do alkovny, byl očividně otřesen.

„Všechno do sebe zapadá,“ pronesl pomalu. „Chlapec nás všechny zmátl. U přístavní hráze našli další mrtvou Beysibku – měl bych dodat, že zohavenou. Mladý Burek hrál mistrovsky na vlastní pěst. To on a jeho otec mi říkali, že musíme ovládnout obyvatelstvo nebo jinak že budu mít na svědomí masové vraždění obyvatel města. Beysibové neuvidí své ženy zneuctěné.“

„Turghurt Burek tady byl?“ zeptala se Cythen, rukou bezděčně sjela na bok, kde obvykle nosila meč. Proklínala se za ustrašenost, která jí zabránila nadzdvihnout o kousek tapiserii, aby viděla jeho obličej.

„Právě on, a teď přesvědčil i svého otce. Walegrine, nevím, jak to uděláš, ale musíš udržet mír, dokud nepřivedu starého pána k rozumu – nebo nenačapám vrahy s krví na rukou.“ Kněz se odmlčel, jako by jej právě něco napadlo. Upřeně se zadíval na Cythen a ona se doslova schoulila před spiknutím, které mu vyčetla z tváře. „Chytíš je s krví na rukou! Ty – Cythen. Jak moc chceš svoji pomstu? Co za ni obětuješ? Turghurt překypuje sebevědomím a pravděpodobně se vrátí k Afrodissii oslavit vítězství. Nebyl tam od chvíle, kdy ti zemřela sestra, ale pochybuji, že bude ještě čekat. Když ne dnes, tak zítra večer určitě. Vráti se, protože si musí užít – a protože takovým, jako je on, se nedostane uspokojení od panovačných Beysibek.“

Nuže, tvoje sestra se nějak dozvěděla něco, co vědět neměla, a zaplatila životem. Dokážeš ho zlákat ke stejné chybě a přežít? Musíš mi odpovědět. Jestli se mám postavit jeho otci, potřebuji jednoznačný důkaz. Ne mrtvolu, pochop. Ta by jen rozdmýchala plameny. Potřebuju pouze Turghurta a důkaz. Můžeš mi je obstarat?“

Cythen se přistihla, že přikyvuje a slibuje rankanskému knězi, že opatří sobě odplatu a jemu důkaz. Jak to říkala, jiná její skrytá součást ztuhla, znečitlivěla ochromením. Setkání se změnilo na sen, z něhož se očividně nemohla probrat: souvislá řada všech nočních mūr, které jí tak znepříjemňovaly vzpomínky na minulost. Bekin byla mrtvá – ale neodešla.

Stála a neřekla ani slovo, zatímco kněz a Walegrin spřádali plány. Její ticho bylo chápáno jako zdvořilost, ona ovšem přes výkřiky ve vlastních myšlenkách nic neslyšela. Když odcházela z komnat a doprovázela Walegrina zpět na nádvoří, poklepal jí kněz na rameno. Před palácem se shlukovaly skupinky Beysibů a k asylskému páru, který mířil zpátky do kasáren, se při hovoru obracely zády. Jeden muž se otočil a zíral na ni. Nebyl tak vysoký jako Turghurt, přece však jí pocit ze studených rybích očí, kterýma si ji měřil, nakonec rozvázal jazyk.

„Sabellia mě ochraňuj! Vždyť já o řemesle Bekin vůbec nic nevím. Jsem ještě panna!“ Byla to spíš modlitba. Tak podobně si šeptala od chvíle, kdy její otec padl se šípem v hrdle.

Walegrin se na místě zarazil a v úžasu ji posuzoval. „Tvrdila jsi mi, že jsi na ulici červených luceren pracovala!“

„Říkala jsem ti, že jsem se pokoušela pracovat na ulici Červených luceren a že jsem nemohla. Nedívej se na mě tak, není to až tak absurdní. Cožpak nemám vlastní bydlení? Nikdo se neodvažuje mne tam otravovat. Žena, která žije ve vojenských kasárnách, je v bezpečí před ostatními muži a žena, která je součástí posádky, je v bezpečí i před svojí kohortou.“

„Pak máš víc odvahy, než jsem si myslel,“ prohlásil a kroutil hlavou, „anebo jsi naprostý blázen. Měla bys to Myrtis raději říct, až k ní přijdeš. Bude už vědět, jak z toho udělat výhodu.“

Cythen se zaškaredila a snažila se o dnešním nebo příštím večeru nepřemýšlet. Odevzdala meč Walegrinovi a vydala se do ulice Červených luceren. Než došla na místo, začalo se téměř stmívat a některé chudší, zbědovanější ženy, jež nebydly v žádném větším podniku, již vyrazily na potulku, ačkoli Dům Afrodisiini ještě pro obchody neotevřel. Jedna z nich se Cythen posmívala, zrovna když

stoupala po schodech k vyřezávaným dveřím: „Takový jako ty neberou, vojando.“

Celá nesvá si poznámek z ulice dole ani nevšimla. Stála a vzpomínala, proč vždycky přicházela dopoledne. Dveřník ji však poznal a posléze se pro ni dveře otevřely dokořán. Přízemí se začínalo probouzet k životu hudbou a ženami oděnými v zářivých, květy posetých šatech. Cythen si je prohlížela, když ji dveřník odváděl do malého pokoje, kde se na večer chystala sama Myrtis.

„Nečekala jsem, že tě ještě uvidím,“ podivila se Myrtis tiše, zvedla se od toaletního stolku a diskrétně zavřela účetní knihu, která vytlačovala lahvičky s kosmetikou. „Z tvého vzkazu jsem se dozvěděla, že setkání nedopadlo dobře. Nezmínila ses, že se hodláš vrátit.“

„Setkání nedopadlo dobře.“ Cythen při řeči upřené sledovala hladké, sevřené bílé ruce Myrtis. V hlasu madam se ozývala sotva postřehnutelná nervozita a bylo vidět stěží postřehnutelné zvlnění okraje dečky pod účetními knihami. Oboje mohlo mít celou řadu neškodných vysvětlení, ale Cythen sem přivedla Bekin v přesvědčení, že sestra bude v bezpečí. Také za ně platila. Myrtys neposkytla služby, za něž dostala zapláceno, a od Cythen se dala očekávat pomsta v několika různých směrech.

„Navštívila jsem kněze, Molina Světlohoše, a ten vymyslel plán. Způsob, jak na jednoho z podezřelých nastražit past. Myslela jsem, že už od něho budeš mít zprávu,“ vysvětlila Cythen rychle.

Myrtis pokrčila rameny, ale pěsti nerozevřela. „Od smrti Bekin jsme tu měli další úmrtí: hrůzné vraždy, obětí mnohých byly Beysibky. Všichni spolehliví kurýři mají spoustu práce. Není čas věnovat se smrti asylské dívky. Snad bys mi mohla říct, koho Molin podezírá z používání beynitího jedu, když Harka Bey popírá, že by o tom co věděla.“

„Podezírá jednoho muže, Beysiba. Má podezření, že smrt mojí sestry se od beysibských úmrtí zas tak moc neliší.“

„Jmenoval někoho?“

„Ano, Turghurta Burka.“

„Syna ministerského předsedy?“

„Ano, ale Světlonoš ho podezírá v každém případě. Chodí sem, ne?“

„Ten člověk špehuje každého!“ Myrtis se ušklíbla. Uvolnila se a zvedla pěst k doutnajícímu ohništi. Cythen zaslechla slabé cvaknutí, pak viděla, jak plameny vysoko vyšlehly a zbarvily se do krvava. „Když se jednou nabije, musí vystřelit,“ vysvětlovala Myrtis, ale Cythen jen pokrčila rameny. „Říkáme mu tady Voyce. Vždycky se choval jako gentleman – na to, že patří k rybímu lidu. Bekin si oblíbil. Mezi jejich ženami není taková dětská nevinost nic obvyklého. Truchlil nad její smrtí a od chvíle, kdy zemřela, se ještě nevrátil.“

Ale byl také druhou osobou, která nás navedla na Harka Bey.“ Myrtis se odmlčela. Zrovna když si Cythen začala zoufat, zda jí vůbec uvěří, chladně krásná žena pokračovala: „Moc se mi líbí. Připomíná mi bývalou lásku. Byla jsem slepá. Tak zaslepeně jsem se nechovala... už dlouho. Příznaky byly jasné, měla jsem mít podezření. Má Molin Světlonoš ponětí, jak pohnat k spravedlnosti syna beysibského ministerského předsedy, než ve městě vypukne válka a my se obrátíme s žádostí o pomoc k Ranke?“

„Molin věří, že jelikož byla Bekin jen obyčejná asylská žena, kterou někdo zavraždil, musela se dozvědět něco, co bylo pro něho nebezpečné. Molin si myslí, že Turghurt udělá stejnou chybu ještě jednou, když je teď přesvědčen, že tatínek všechno zařídí. Ale mne nezabije tak lehce jako ji a místo toho na něj nastražím past.“

„S knězem a tím Beysibem hraješ nebezpečnou hru, Cythen. Molin není o nic méně krutý než rybí lidé. A u nás je Burek Voyce. Žádná z mých žen nezná pravá jména zákazníků, a jestli je ti život milý, budeš si to pamatovat. Afrodisie je izolované místo. Muži zde nemusejí být sami sebou – a očekávají, že je budu chránit.“

Voyce je chytrý, silný a nelítostný, přesto by bylo snadné se ho zbavit, pokud bychom jeho smrtí posloužily našim záměrům. Harka Bey nejsou jediné ženy, které se vyznají v zabíjení. Ale musí být odhalen, ne zabit, což bude mnohem nebezpečnější.“

„Přišla jsem se pomstít,“ upozornila Cythen.

„Neodhalí se před posádkovým vojákem, má milá, ani obrazně, ani doslovně.“ Myrtis věnovala Cythen lehký blahosklonný úsměv.

„Jeho vkus nezahrnuje cílevědomý ženy, podobné těm, s jakými byl vychován a jaké slouží jeho otci. Ty nemáš poddajnou povahu, jakou dalo tvé sestře šílenství.“

„Musím ho vlákat do pasti, budu tedy cokoli.“

„Za řeči si Cythen škubnutím uvolnila šňůrku, která ji poutala vlasy, a potrásla hlavou, až se jí kolem obličeje jako neuspořádaná aura rozprostřely hnědé prameny.

„Nesvedou ho ani dobré úmysly.“ Myrtis zase nasadila vlídný hlas. „Touha po pomstě z tebe ještě nedělá kurtizánu. Jsou zde i jiné, které na sebe vezmou riziko.“

„Ne,“ odmítla Cythen. „Vrátí se sem a udělá stejnou chybu. Mohl by ti zabít další kurtizánu. Není pro tebe výhodnější, když budu riskovat svůj život, místo abys obětovala někoho, kdo ti patří?“

„Pochopitelně by to pro mne bylo výhodnější, děvenko, jen kdyby mi někdo patřil. Ale nesmíš si myslet, že jen proto, že vedu účty lásky a potěšení, postrádám svědomí. Pokud je Voyce vinen vším, z čeho je podezírán, pak budu stejně vinná tvou případnou smrtí jako smrtí kohokoli jiného.“

Cythen zavrtěla hlavou a o krok přistoupila k Myrtis. Ruce zaťaté v pěst položila na stůl.

„Nepoučuj mě o smrti a vině. Pět let od okamžiku, kdy na nás zaútočili bandité, jsem cestovala s Bekin, chránila ji, vodila jí muže, a když jsem musela, tak je zabíjela. Bylo by lepší, kdyby zemřela hned té noci. Nelituji, že je mrtvá, je mi jen líto, že ji zavraždil muž, kterému důvěřovala, tak jako důvěřovala všem mužům. Neobviňuji tebe nebo sebe, ale nemůžu ji vypudit ze vzpomínek, dokud se za ni nepomstím. Chápeš? Chápeš, že pokud chci najít klid, pokud se od ní chci osvobodit, musím napřed sama dokonale uzavřít kruh?“ Myrtis zachytila vášnivý pohled Cythen a ať už porozuměla temným emocím a vzpomínkám, které mladou ženu poháněly, nebo ne, konečně přikývla: „Ovšem jestli chceš mít vůbec nějakou naději, musíš se držet mých příkazů, Cythen. Jakmile se mu nebudeš zdát přitažlivá, poohlédne se jinde. Dám ti její pokoje a šaty, tak získáš jistou výhodu. Pošlu Ambuttu, aby tě vykoupala, pomohla ti s oblékáním a učesala vlasy.

Až se Voyce vrátí, jestli se tedy vrátí, bude tvůj. Smíš zůstat tak dlouho, jak budeš chtít, ale v tomto domě se mu nesmí nic stát! Nuže, musíš také vypadat, jako že sem patříš, a kdybys během čekání nepřijala nikoho dalšího, vzbudila bys podezření. Pošlu ti tvůj díl –“

„Jsem panna,“ přerušila ji Cythen hlasem, který měl ke klidu hodně daleko. Když se soustředila na rybookého vraha sestry, dařilo se jí přehlížet zádrhele v plánu se kterým souhlasila, ale tváří v tvář pragmatické logice madam si začínala uvědomovat, že msta a odhodlání zřejmě nestačí.

Myrtis kývla: „Předpokládala jsem něco podobného. Nebudeš asi chtít, aby byl prvním vrah tvojí sestry –“

„To je jedno. Prostě všem řekneš, že mě uchováváš pro jistého muže. Tak se to stejně dělá často, ne? Zvláštní odměna pro zvláštního zákazníka?“

Myrtis ztuhl výraz. „V podnicích, kde kurtizána a otrokyně znamená totéž, možná ano. Ale moje ženy jsou zde, protože takové je jejich přání, já je nevlastním. Mnoho z nich odchází za jiným životem, když je unaví život lásky a nastrádají si slušnou sumu zlata. Ale ty nemáš nadání pro radost, Cythen. Nepochopila bys to. Muži nemají nic, po čem toužíš, a ty nemáš nic, co bys jim dala na oplátku.“

„Dokáží dobře klamat, Myrtis. Jinak bychom s Bekin vůbec nepřežili. Vážím si tvého slibu. Budu pro něho dárek na jednu noc.“

S gestem smíření plného obav souhlasila Myrtis s dohodou. Předvolala si Ambuttu, o níž se říkalo, že je její dcera, a nechala Cythen zavést do soukromé části domu, kde ji noc a den obskakovali a vylepšovali. Před soumrakem dalšího dne se uvelebila v přepychových komnatách nevěstince, kde žila a zemřela Bekin. Její vojenské šaty a nůž byly ukryty v tmavých panelových stěnách a ji samu halily spousty průsvitného hedvábí barvy růží – dárek Bekin od muže, který ji zavraždil.

Při západu slunce se Cythen zahleděla do zrcadla a spatřila ženu, kterou nikdy nepoznala. Bytost, jakou by zřejmě byla, kdyby nezasáhla tragédie. Byla krásná jako bývala Bekin a dotek hedvábí se jí líbil víc než drsný omak lnu a vlny, které obvykle nosila. Ambutta jí svázala vlasy do bizarního tvaru a do účesu obratně zapletla

skleněné perly. Cythen se teď bála prudce otočit, aby se jí celá stavba nezřítla do tváře.

„Přišel ti vzkaz,“ oznámila Cythen Ambutta, znepokojivě moudrá žena ne starší než třináct let, zatímco jí uhlem podkreslovala oči.

„Cože?“ cukla sebou rozzlobeně Cythen. Navzdory hedvábí zaujala bojový postoj.

„Právě ses koupala,“ vysvětlila žena–dítě a otočila štětcem v inkoustovém prášku, „a muži ve dne nahoru nechodí.“

„No jo, tak mi ho dej.“ Natáhla ruku.

„Byl jen ústní, od tvého přítele Walegrina. Vzkazuje, že naši další dva zavražděné z rybího lidu. Vlastně tři – dalšího objevili při odlivu – ale zpráva přišla ještě předem. Jeden z nich je bratranec samotné Beysy. Posádka dostala příkaz předvést do svítání pachatele, jakéhokoli pachatele, jinak začnou popravy. Každé poledne zabijí tolik našich, kolik již zemřelo rybích lidí. Zítra jich zabijí třináct – jako trest.“

Třebaže v pokoji bylo teplo a odnikud netáhlo, Cythen se roztrásla. „Ještě něco?“

„Ano, Walegrin říkal, že Turghurt je nadržžený.“

Třasavka přerostla v ledový pařát na páteři. Neodporovala, když se k ní Ambutta zase přiblížila a dokončila nanášení uhlu. Pozorovala v zrcadle svůj obličej a připadala si vedle moudré Ambutty jako vyděšená holka.

Když Ambutta odešla, hodiny se vlekly. Na svíčke odměřující čas uhořely dva hodinové výstupky a u dveří se nikdo nezastavil. Uši jí dráždily hudba a smích, obvyklé večerní zvuky Domu Afrodisiina. Snažila se zaslechnout zrádný přízvuk, který by prozradil přítomnost rybího muže, ať mu Myrtis dala jakkoli běžné ilsizské nebo rankanské jméno.

Kolem dveří jí hlučně chodily dvojice. Ženy se již připravovaly na noc. Zápach milostného kadidla byl natolik silný, že ji z něho rozbolela hlava. Stoupla si na hromadu polštářů, aby otevřela jediné okno v místnosti a vyhlédla na zmatek stánků bazaru a tmavé střechy Spleti za ním. Panorama města ji zcela pohltilo, takže ani neslyšela,

jak klapla západka a někdo otevřel dveře, ale ucítila něčí upřený pohled.

„Povídali mi, že ti dali její pokoj.“

Než se stačila otočit, poznala, že konečně přišel. Mluvil místním dialektem dobře, ale bez jakékoli snahy zakrýt silný přízvuk. Srdce jí prudce naráželo do žeber. Otočila se mu tváří v tvář.

Nechal si plášť dole a stál před ní v nádherném hávu rybích lidí. Masou svého těla vyplňoval celý vchod. Nebylo divu, že ho Bekin zbožňovala – nacházela v barvě a lesku dětinské zalíbení. Kalhoty si oblékl sytě tyrkysové, lemované stříbrem. K pupku rozstřižená tunika měla světlejší odstín, rukávy zářily a vlnily se jako růžové hedvábí, které měla na sobě ona. Fez byl vykládaný blýskavými kamínky. S úsměvem ho odložil. Vyholená lebka se ve světle svíček leskla. Proti své vůli se Cythen přitiskla ke stěně a se směsicí strachu a posvátné úcty si ho prohlížela. Pozoroval ji, nemrkající oči se mu leskly. Po chvilce odvrátila pohled.

„Nemáš proč se bát, Kytíčko.“

Pažemi obemkl růžové hedvábí a pevně ji k sobě přitiskl. Silné tupé prsty jí stiskly krk a spojily se za ušima, takže nemohla odporovat, když jí násilím rozevřel rty. Vůl se snažila otupit tělo. Našel uzlíky, které vázaly hedvábné šaty a uvolnil je. V hlavě jí rezonovaly výkřiky pobouření, ale bez námitek mu visela v pevných pažích.

„Pořád se bojíš?“ zeptal se po chvíli. Prstem obkresloval křivku jejích boků, zatímco bezvládně ležela na polštářích vedle něho. Byl silný, jak předpověděl Walegrin, ale zatím neměla příliš odvahy, aby zjistila, zda je také zbabělec.

Když se jí zeptal, jestli se bojí, zakroutila hlavou, ale nemohla zastavit své ruce, aby se nepokusily zarazit neustálý pohyb těch jeho. Skláněl se nad ní, rty, jazykem a zuby jí laskal prsa. S přiškrceným zaskučením ztuhla a odtáhla se od něho.

„Uvidíš. Není čeho se bát. Jen se uvolni.“

Zíral na ni: studené rybí oči se jí vpíjely do těla a duše. V hlavě jí sborem zněla všechna varování, která jí dali Myrtis, Walegrin a dokonce i Ambutta, a ona si přála, aby byla Bekin: mrtvá nebo ochotná milovat kteréhokoli muže. Sebevědomí vyhaslo jako

prskající svíce. Cítila, že si povoluje těžký pás, který mu držel kalhoty, a poznala, že další výkřiky, které se jí draly z hrdla, již nezadrží.

Druhou šanci mít nebude. Padne a pravděpodobně zemře v tomto pokoji, s duchem sestry, vznášejícím se v jejích myšlenkách. Byla však mistryní klamu, jak předtím prohlašovala, což znamenalo mnohem víc než jen lhát nebo předstírat.

„Ano, bojím se,“ zašeptala ostýchavým, holčičím hláskem, který právě objevila, a použila pravdu, aby si koupila ještě pár okamžiků. Zachvěla se a přitiskla si k tělu odložený hedvábný háv, který z ní s jeho pomocí sklouzl „Víš, co se stalo dívce, která bydlela v tomto pokoji? Když spala, nastrčil sem někdo hada a ten ji kousl. Umřela hroznou smrtí. Někdy mám pocit, že slyším hada v polštářích, ale nechťejí mi povolit jiný pokoj.“

„V tomto pokoji nejsou žádní hadi, Kytíčko.“

Ve tmě si nemohla být jista jeho výrazem a díky přízvuku bylo obtížné odhalit odchylky v hlase. Neuváženě pokračovala.

„Taky mi to říkali. Jediní jedovatí hadi v Asyly jsou posvátní hadi Beysy – a ti se nikdy příliš nevzdalují z paláce. Ale tu dívku zabil hadí jed. Někdo ho sem dát musel. Jenže to byla jen bláznivá holka z ulice Červených luceren, tak nikdo nebude vraha hledat.“

„Jsem si jist, že váš princ udělá všechno, co bude v jeho silách. Pokud někdo ukradl Beysina hada, týkal se zločin i nás.“

„Mám strach. Dejme tomu, že nepotřebovali ukrást hada, dejme tomu, že jim stačil jed. Dejme tomu, že se Harka Bey zlobí, protože muži jako ty chodí za ženami, jako jsem já.“

Opět ji chytil za ruce, shrnul jí potem zvlhlé vlasy z obličeje. „Harka Bey je báhorka pro děti.“

Sevřela mu ruku do dlaní a ucítila tvar prstenu na jeho ruce: had, jehož jedové zuby se jí zadržávaly na rýhách na konečcích prstů. Rychle rukou ucukl.

„Bojím se, Turghurte, co se mnou bude –“

Udeřil jako had. Popadl ji za krk a otočil obličejem ke světlu svíčky. Pravá paže se jí bezmocně zachytila v hedvábí a levou ruku měla bolestně zkroucenou dozadu.

„Tak Myrtis si myslí, že jsem to byl já, co?“

„Ne,“ zalapala po dechu Cythen. Teprve teď si uvědomila, že použila jeho skutečné jméno. Myrtis ji varovala, aby to nedělala. „Víš, že ty jsi Bekin zabít nemohl. Pouze ženy ovládají hady...“ ale oba zírali na hadí prsten lesknoucí se ve světle svíčky.

„Co jsi zač?“ chtěl vědět a třásl jí bradou, až jí v krku něco prasklo. Nemohla by mu odpovědět, i kdyby chtěla. „Kdo tě poslal?“ Ohnul jí ruku v zápěstí dozadu, až se ocitla v plameni svíce. „Kdo ti řekl o našich plánech?“

Vytryskly jí slzy, rozmáčely uhel a nanesly černý prášek do očí – ale způsobily jen nejmenší z jejích bolestí. Konečně vykřikla, třebaže než mu vykroutila čelist ze spárů, málem omdlela. Opět ji chytil, ale bylo pozdě. Když jí tloukl hlavou o zed', někdo bušil na dveře. Dopadla zády na svíčku a uhasila ji vlastním tělem. Teď spolu zápasili ve tmě.

Nejednou se mu vytrhla, zarývající opilované nehty do jakéhokoli zranitelného místa, na které se jí podařilo dosáhnout. Neměla však tolik síly, aby mu mohla rukama zlomit nějakou kost, a ve tmě nedokázala najít panel, za nímž se skrýval nůž. Někdo rozbíjel dveře sekerou. Napadlo ji, že by nebylo na škodu, kdyby ho dostali za její smrt.

Sevřel jí rameno a namířil pěst na poraněnou čelist. Náraz a bolest ji ochromily. Ochabla mu v rukách, bezbranná před druhou ranou. Odtáhl tělo do rohu, kde mu uštědřil smrtící úder. Pak začal horečně pobíhat ve tmě, zatímco sekýra nepřestávala ukusovat ze dveří.

Cythen neztratila vědomí, i když si to přála. Ústa a čelist měla v jednom ohni, ačkoli, jako na posměch, jedna nebo druhá rána napravily vykloubenou čelist, i když současně jí vypadlo pár zubů. Slyšela teď, jak jeho blýskavé oblečení dopadá na podlahu, a mohla křičet dosyta avšak byla příliš sklíčená svým neúspěchem.

Ze dveří se odštípl úlomek dřeva. Světlo z luceren na chodbě se odrazilo od hadího prstenu, který si přidržoval před očima. Došlo jí, že si určitě myslí, že je mrtvá nebo v bezvědomí, a napadlo ji, že by mohla přežít, kdyby zůstala zticha, ale když se odlomil druhý, větší kus dřeva přistoupil k ní. Nad sevřenou pěstí se zvedala blýskavá hadí hlava.

Odrasila se od něj a ucítila, že ji něco uhodilo do ramene. Ve víru bolesti a zmatku nevěděla, zda jí jedové zuby prošly kůží. Věděla jen, že je stále naživu, stále se ho drží za nohy a snaží se ho kousnout rozbitými a zakrvavenými zuby. Bez velké námahy ji odkopl a skočil k oknu. Rukou šmátral ve tmě a snažil se odstrčit závoru.

Jakkoli se dveře otevřely téměř okamžitě, protáhl se Turghurt oknem, ještě než k němu doběhli. A jakkoli Cythen ujišťovala, že přežila ve zdraví, nadělali víc rozruchu kolem ní a roztrhaného hedvábí než kolem beysibského uprchlíka.

„Nedostane se daleko. Bez šatů ne,“ ujišťovala ji Myrtis, zvedajíc odložené tyrkysové kalhoty.

„Krvácející naháč!“ zahihňala se další žena.

Cythen už zjistila, že bolest je snesitelná, pokud se nesnaží mluvit, a tak si nevšíkala zmatených hovorů a hledala panel, který ukrýval její původní oblečení a nůž. Beysib nebyl nahý, to věděla s jistotou. Nějak se mu povedlo vyměnit zářivý oděv za tmavé šaty, takové, jaké nosily členky Harka Bey. Nemohl si však přezout boty a nemělo by být těžké vystopovat světlou kůži – pokud již nebyl v bezpečí paláce. Odstrčila Ambuttu a natáhla si boty.

„Snad nejdeš za ním? Místní posádka má své lidi na obou koncích ulice. V téhle chvíli ho už mají. Poslala jsem pro doktora, aby tě prohlédl.“ Myrtis jemně natáhla ruku k potlučené tváři Cythen, ale Cythen ji zvířecím zavrčením zastavila.

S vlasy dosud rozpuštěnými a třpytivými si prorazila cestu ke dveřím. Snad je tam opravdu Walegrin. Byla by to první dobrá věc, jaká se jí za poslední chvíle přihodila. Třeba už Turghurta opravdu chytili. Bude raději, když se jí o zranění postará Drozd než nějaký doktor z bordelu. Když se ji dveřník pokusil zastavit, kopla ho a vyrazila na ulici.

I když zdi paláce byly nablízku, byly současně spojeny s velkým nebezpečím. Odhadovala, že se Turghurt vydal na jih přes bazar a do Spleti a pak teprve zamíří k paláci. Vůbec ji nenapadlo, že mohl zůstat v ulici, až teprve když se ze stínů vynořila ruka a zavřela jí ústa. Hrdlo se jí rozdíralo téměř nezvučným křikem, tloukla kolem sebe patami a pěstmi, dokud neuslyšela známý hlas.

„K čertu s tebou, huso! Zahnali jsme ho do kouta na jedné půdě ani ne sto kroků odtud.“

Odtáhla si Walegrinovy prsty z obličeje. Stála před ním, slzy se jí kutálely po tvářích a celé tělo třásl.

„Co se ti stalo?“

„P... p... praštil mě,“ dostala ze sebe pomalu, pohybujíc při řeči co nejméně ústy.

„Máš důkaz?“

Pokrčila rameny. Je prsten a pokus o její zabití důkazem, že zabil Bekin nebo beysibské muže a ženy?

„No, tak, Cythen. Vylítl odtamtud jak splašený kůň. Přece tě nezmlátil, protože jsi ošklivá –“

Zavrtěla hlavou a pokusila se vylíčit, co se stalo, ale bolavá ústa by tolik slov nevydržela a z gestikulace nic nevyrozuměl.

„No jo, necháme toho. Třeba z něj něco vypáčíme teď. Myslíme si, že za nějakým starším domem našel obvyklou skrýš.“ Walegrin ji vyvedl z ulice do tmavé zmeti budov kde čekali dva jeho lidé.

„Nahoře je ticho jako v hrobě,“ informoval kapitána voják. Vtom si všiml Cythen a dodal: „Co se ti stalo?“

„Dostala nakládačku. Nevypávej se. Víš tedy určitě že je pořád nahoře?“

„Jsou tam jen dva východy a nevyšel ani jedním.“

„Tak jo.“ Walegrin se otočil k Cythen. „Zasáhla jsi ho vůbec?“ Místo aby řekla ne, zavrtěla hlavou. Zadíval se jinam. „Tak jo. Drozde, ty půjdeš se mnou. Jore, zařvi, kdybys něco viděl. A Cythen,“ hodil jí pochvu. „Tady máš meč. Vrať mu to.“

Uháněli přes otevřený prostor a přitiskli se k hrubě omítnuté zdi budovy. Již nějakou dobu byla opuštěná. Když procházeli zejícím otvorem dveří, praskaly jim pod nohama úlomky kamenných ozdob. Hlavní točité schodiště do patra bylo široké jen pro jednoho člověka a navíc mu chyběla dobrá třetina stupňů. Walegrin tasil enlibarský meč a vydal se vzhůru. Pohybem naznačil ostatním, aby chvíli počkali.

Stoupal hladce a tiše až do okamžiku, kdy překračoval dva chybějící schody. Spodní prkno prasklo. Plavý muz se prudce předklonil, využil meč pro udržení rovnováhy, ne pro obranu, a v

tom okamžiku vzduchem nad ním zasvištěl jiný meč a zabodl se mu hluboko do paže. Kov se rozehrál úderem o jiný kov, vzduchem tančily zelené jiskry. Při mdlém světle bylo jasné, že Walegrin s ranou v rameni a nohama zapletenýma v troskách schodiště podléhá.

Drozd zavolal ven o pomoc, ale když byl Walegrin zaklíněný ve schodišti, nebylo snadné dostat se k Burkovi, nebo chránit kapitána – byla tu jen jedna cesta. Zatímco Drozd v úžasu přihlížel, Cythen tasila meč a připravila se ke zdolání druhého patra. Měla v plánu vyběhnout a Walegrina přeskočit. Popadla ho za vlasy a jednou nohou si mu stoupla vysoko na stehno, vrhla se přes něj a doufala, že čirá troufalost jejího pohybu na chvíli Burka zarazí a ona bude mít čas znovu získat rovnováhu. Zvedla meč přesně v okamžiku, kdy jeho čepel opsala oblouk jejím směrem – a Walegrin vyrazil ve snaze odrazit ostří stranou.

Beysib se otočil od schodištní šachty a Cythen se sunula kolem stěn. Tato místnost nebyla zaprášeným zbořeníštěm jako přízemní části budovy. Někdo ji celkem nedávno používal. Na jinak čistém stole ležely poházené nože a na zdi visela neumělá mapa města. Na zdi byl i další zakřivený beysibský meč, ale Turghurt si ho nevzal. Pokoj byl příliš malý na vířivý styl dvou mečů, který používala Harka Bey. Jeho postoj se příliš nelišil od pozice Cythen, ovšem jeho dosah byl podstatně větší.

Walegrin se stále usilovně snažil osvobodit ze schodů, zlomil další stupeň a zmizel jí z dohledu. Při dopadu oťrásl celou stavbou. Podle rozruchu Cythen poznala, že se snaží neuměle sestavit lidský žebřík, ale v této chvíli Turghurt lehce odrážel její nejlepší výpady a ona pochybovala, že se k ní dostanou včas.

Nebude už mít sílu odvrátit tolik divokých útoků. Mohla hrát na čas a doufat, že se nějak dají dohromady včas, nebo ho mohla napadat a doufat v podobný čistý úder, jaký se jí podařil v případě setkání s Harka Bey – jenže ten by ho zabil a ještě by všechno zhoršil.

Uhádl její záměr zaútočit a couval přes pokoj. Přitom se pro sebe smál. Díky světlu z díry ve zdi, kde asi bývalo okno, vrhal stín a vypadal ještě větší než ve skutečnosti. Snad kvůli smíchu polevil nepatrně v pozornosti. Skočila na něho.

Oči se mu nevěřicně rozšířily. Padal k ní, ještě než se ho dotkla, nevěřicnost se změnila na nehybný, upřený pohled mrtvého. V letu ji porazil, ztratila rovnováhu upadl jí meč. Ale on již neútočil, jen padal. Společně dopadli na podlahu. A když pod jejich vahou povolilo staré dřevo, propadli skrze ni. Cythen uslyšela křik – svůj vlastní – pak už nic.

3

Na palácové nádvoří svítilo jasně slunce. Cythen, s dosud patrným otokem ve tváři, a Walegrin, s rukou v pásce, stáli spolu s Ďasy na čestných místech. Až dosud nebyli v dohledu žádní Beysibové. Enas Yorl spustil závěs a usadil se v zastíněném soukromí své pracovny. Zdálo se, že se všichni obyvatelé města nacpali kolem vysokého pódia, odkud Beysa vynese rozsudek.

„Zastavili byste ho jen kvůli té kurtizáně?“ zeptal se tmy vedle sebe.

„Dívka z posádky dokázala zvítězit nad svými obavami i minulostí. Začlenili jsme ji do našeho sesterstva. I my se musíme přizpůsobovat. Její pomsta je i naše,“ odpověděl hlas beysibské ženy.

„Aha. Ale na to jsem se neptal. Kdybyste věděly jen to, že Krev Bey, jak jí říkáte, byla použita k zavraždění nevinné kurtizány a že tak bylo učiněno, aby na vás padlo podezření, kdyby zde nebyly ony ostatní zločiny, byly byste ho zastavily?“

„Ne. Každou chvíli nás viní ze zločinů, které jsme nespáchaly. Taková je součást rovnováhy, kterou udržujeme s císařstvím. Jeden bezvýznamný život by nic nezměnil.“

Trubky hlasitě zatroubily fanfáru. Yorl opět zvedl závěs. Sluneční světlo dopadlo na ebenovou ruku se čtyřmi prsty. Na pódium dospěla Beysa. Ďadra měla pomalovaná tak silně, že se ani nezdála nahá. Dlouhé zlaté vlasy cuchal lehký větřík. Nastal očekávaný okamžik a dav ztichl. Terrai Burek vystoupil na plošinu a za ním, v řetězech, přišel jeho syn, Turghurt.

Mladý muž klopýtl.

Přispěchaly stráže a zvedly ho zase na nohy. I na dálku bylo jasné, že s mladíkem se něco stalo a že nemá jasnou představu, proč jeho teta, Beysa Shupansea, stojí na slunci a všem oznamuje, že zemře odplatou za smrt svých lidí a za smrt jedné asylské kurtizány. Yorl opět nechal spadnout závěs.

„Proč jste tedy použily na šipce jen tolik jedu, aby mu zničil rozum, ale nezabil ho?“

Beysibka se melodicky zasmála. „Přehnal to. Myslel si, že vzbudí hněv Shupansey tím, že jí při společné procházce po přístavní hrázi zabije sestřenici Sharilar. Jenže nezabil jen Sharilar, ale i Prismu – a to jsme odpustit nemohly.“

„Ale mohly jste ho rovnou zabít. Nebyla by to skutečná pomsta za Bey?“

„Bey je bohyně mnoha nálad, je život stejně jako smrt. Toto je lekce pro každého: pro město a Beysiby. Budou se od nyní navzájem trochu víc respektovat. Sama Shupansea potřebovala vynést rozsudek. Musí zde nastolit vládu nebo bude Turghurt jen první z mnoha.“

Zástup vydechl jako jeden muž a Yorl potřetí odhrnul závěs. Beysa držela malý, zakrvácený nůž a kolem paže se jí vinul její had. Turghurt byl již mrtev. V davu vypukl jásot a přesně v tom okamžiku ucítil Yorl na krku ostré bodnutí hadích zubů.

Jed pálil a tiskl ho rukama ze žhavého železa. Slunečním svitem ozářené nádvoří potemnělo, pak zčernalo. Vzplála před ním zakřivená brána do sedmé roviny ráje. Duše věkovitého čaroděje zakopla a upadla, brána byla na dosah, a přece vzdálená.

Konec – a krajina smrti mu unikla. Rozplakal se a utíral si slzy chlupatou tlapou. Místnost byla temná a naplněná pachem pohřební hranice, na níž obětovali zločince a zbavili tak jeho duši možnosti věčného života s bohyní Bey. A Enase Yorla vzpružovala jen vzpomínka na smrt.

Věřící

David Drake

„Hai!“ zvolal beysibský popravčí v okamžiku, kdy dopadla levá čepel. Špička ukazováčku jeho oběti rotovala třicet stop přes bazar a pleskla o zem Samlorovi těsně před botou. „Hai!“ a pravý meč odsekl dohromady konce prsteníčku a prostředníčku, takže pravá ruka oběti končila v přímce, čtyři prsty měly všechny délku malíčku, který jediný měl v tomto okamžiku nehet. „Hai!“

Aukční blok uprostřed bazaru býval již v minulosti využíván k vykonávání trestů, ale tento zvláštní postup byl pro Samlora hil Samt nový. Stejně tak byl nový pro mnoho přihlížejících stálých obyvatel Asylu, alespoň soudě podle výrazů na jejich tvářích. Oběť měla roztažené ruce, břichem se tiskla ke svislé dřevěné bariéře. Diváci tak měli výhled na umění popravčího, které by obyčejný vodorovný řeznický špalek skryl. A ten Beysib – lord Tudhaliya, pokud Samlor dobře rozuměl vyvolávači – umělec nepochybně byl.

Tudhaliya udržoval oba meče v rovnováze, přitom s nimi otáčel a sám vířil v piruetách. Čepele se leskly jako blesky za deště. Než se Beysib otočil v další záplavě úderů, uklonil se přihlížejícím. Jeho gesto bylo zatrpklé. Věděl, jací diváci mají čest sledovat ho při práci. Tudhaliya se neklaněl místním jako rovnocenným lidem. Vlastně vůbec ne jako lidem. Pro toto představení se kat svlékl do kusu látky, který mu při pohybu chránil genitálie. Na místo jej ovšem přinesli v palankýnu a bohatě oděni Beysibové, kteří stáli v uctivé vzdálenosti od místa představení, byli na první pohled v podřízeném postavení. V tomto okamžiku jeho lordstvo odkrajovalo prsty ječící oběti, jako jiní kouskují mrkev.

No, Samlor se o režim v Asylu nikdy moc nezajímal. U všech všudy! Jak jen si teď cirdoňanský vůdce karavany přál, aby se v tomto prokletém městě nemusel zajímat vůbec o nic.

Prvním zdrojem potřebných informací byl klučina, který je za měďák prodával stejně bezstarostně jako okoralé preclíky z chlebového těsta z tácu, který mu balancoval na hlavě. Jméno věstkyně, původem S'danzo, jejímž ochráncem je kovář? Ach ano, Illyra pořád bydlí v Asylu... zrovna tak kovář Dubro, pokud má pro něho cizí pán s sebou nějakou práci.

Obchod, který měl Samlor v plánu, neměl s kovářem nic společného, nicméně taková informace mohla být užitečná. Než vstoupil do boudy, zaklesl Cirdoňan palce za pásek a posunul po břiše širokou kůži kousek stranou. Bylo to méně nápadné, než kdyby si rovnou přichystal bojový nůž, který měl v pochvě za opaskem.

„Vítej, pane,“ pozdravila jej žena, která si na stoličce vykládala karty. Samlor zahákl šerpu, která zajišťovala závěsy ve vchodu. Bylo zde obvyklé vybavení a stolek, který se v případě potřeby mohl vsunout mezi S'danzo a nižší, vypolštářované sedátko pro zákazníka. Přesto se oči mladé ženy dívaly velice pronikavě. Cirdoňan věděl, že když hbitě proklouzl stranou závěsu z proděravělých mušlíček, podrobila ho rychlému zkoumání, jímž se často dobrala tolika informací, kolika je zapotřebí k vykládání, během něhož nad kartami, čtením z ruky nebo z „obrazů“ kmitajících v misce vody podrobně líčí minulost sedícího.

„Chceš vědět, jestli ti návrat přinese štěstí –“ a Samlor by řekl, že má tvář bez výrazu, ale není tomu tak, ne pro ni. „Ne, ne cesta, nýbrž žena. Pojď, posad' se. Karty, souhlasíš?“ Levou rukou roztáhla do vějíře balíček jasných, složitých znaků, v nichž se podle některých odrážel vesmír s tajuplností ledově chladných hvězd nad hlavou.

„Paní,“ začal Samlor. Zvedl levou ruku dlaní vzhůru a v ní se ukázal stříbrňák. Byl to mincovní kov bez ražby, ocejchovaný pokaždé, když ho zkoušeli na beysibském trhu. „Poskytla jsi člověku, s nímž jsem se setkal, pravdivé věštby. Potřebuji pravdu, kterou mi z tváře nevyčteš.“

S'danzo znovu pohlédla na vůdce karavany. Úsměv měla stále profesionální, ale v očích se skrývalo něco nového. Samlor měl na vysokých botách podpatky dostatečně vysoké, aby zapadly do třmenů, ale natolik nízké, aby se hodily pro chůzi, opotřebované spíše kamením než dlažbou. Byl podsaditý a už ne mladý, ale břicho mu stále tvořilo s hrudním košem přímku, neviděla vyboulení, které časem přináší pohodlný život. Samlorova tunika byla z nenápadné červené látky v téměř stejném odstínu, jaký měla jeho tvář. Zdálo se, že se mu kůže neopálí ve slunci a větru, jimž byl denně vystavován. Jedinou známkou ozdoby byl stříbrný medailon, jehož líc zůstal skryt, dokud se muž nepohnul, aby ukázal minci v mozolnaté dlani. Pak se ukázala Hekta s ropuším obličejem, bohyně Cirdonu a jarních dešťů – a S'danzo vydechla: „Samlor hil Samt!“

„Ne!“ odmítl muž příkře v odpověď na způsob, jakým Illyra blýskla očima ke vchodu, směrem ke zvonění žhavého železa, které za ním bylo slyšet. „Potřebuji pouze informace, paní. Nechci ti ublížit.“ A nedotkl se jí nože za opaskem, protože jestli si pamatovala Samlora, pamatovala si i vyprávění o jeho první návštěvě Asyly. Není třeba vyhrožovat tím, co slibovala jeho pověst, ať už si to přál nebo ne. „Nechci nic víc než najít jednu holčičku, svoji neteř.“

„Posad' se tedy,“ vybídla jej S'danzo obezřetným hlasem. Tentokrát návštěvník poslechl. Podával jí stříbrňák mezi palcem a ukazováčkem, ale ona mu otevřela dlaň a chvíli do ní hleděla. Teprve pak si vzala odměnu. „Je na nich krev,“ prohlásila nečekaně.

„Na náměstí probíhá poprava,“ vysvětlil Samlor a mrkl na manžetu. Ale byla bez poskvrny. Dokonce i bota byla příliš zaprášená, než aby na ní byla zřetelně vidět nějaká stopa po doteku odděleného článku prstu. „Aha,“ vydechl v rozpacích. „Aha.“ Zvedl pohled k očím S'danzo. „Život umí být pěkně tvrdý, paní... a někdy jde o čest. Od chvíle, kdy jsem začal s obchody, nejde o moji čest –“ rty se zkřivily v hořkém úsměvu „– ale o čest rodiny, čest Domu Kodrixů, ano. Mám jen málo radosti. Ale vraždění k nim nepatří, to ne. Život je těžký, to je vše.“

Illyra mu pustila ruku. Stříbrňák se jí přilepil k prstům, což mohlo být způsobeno profesionální obratností ruky. Vykládání již

ovšem nebylo jednoduše profesionální a už vůbec ne jednoduché. „Vyprávěj mi o tom dítěti,“ vybídla jej S'danzo.

„Ano,“ souhlasil muž pomalu. Radosti v něm bylo jen málo a v některých vzpomínkách pak vůbec žádná. „Moje sestra Samlane byla...“ začal, ale hned se odmlčel, „ne snad běhna, řekl bych, protože nešla do postele jen tak s kdekým a rozhodnutí vždy bylo její. A nebyla děvka, leda pro legraci, za drobnou minci, kterých nebyla v rodině nouze... Opovrhovala obchodem, který urozenému Domu Kodrixů získával vážnost. Myslím, že rodiče na ni byli hrdí tak, jak nikdy nebyli na mne, když jsem našel počestný způsob, jak jim vydělat na živobytí – a znovu naplnit vinný sklep.“ Opět se ušklíbl. Upozornil tak na vtip, který vyprávěče kousal jako žralok.

Žena mlčela, chladná jako mušličky, které si šeptaly v závěsu na dveřích.

„Ale velice ráda – experimentovala. Takže jsme neměli být překvapeni,“ pokračoval Samlor, „když před svatbou vrhla bastarda. To ještě žila v Cirdonu. Osobní majetek Samlane poslali zpět, když – když zemřela –“ Do jejího lůna se vnořilo šest palců oceli, dýka, kterou její bratr nosil v botě, a ta představa se objevovala Samlorovi v myšlenkách stejně ostře jako čepel nože, kterým nahradil ten starý. „Myslím, že Regli chtěl předstírat, že se nikdy nenarodila. Kamenec nezakryje stopy po roztažení, ale Regli ji považoval za pannu. Vsadím se, že rankanští šlechtici jsou ještě hloupější, než jsem si myslel. Coura! Bohové! Bezcenná coura!“

„Pokračuj,“ požádala Illyra s nečekanou jemností, jako by slyšela pod kletbami bolest a zmučenou lásku.

„Příběh byl v deníku, velká část,“ pokračoval Samlor. Záměrně otvíral ruce, které před chvilkou svíral ve vzteku naprázdno do pěstí. „Dítě bylo holčička a osvojila si ji Reia, služka Samlany. Zřejmě jsem ji viděl –“ polkl „když si hrála na chodbách se spratky ostatních sluhů. V tom domě se člověk snadno ztratí. Rozpadne se nad vámi celé křídlo a nikdy vás nenajdou.“ Opět sevřel ruce v pěst. „Rodiče mi řekli, že v tak velkém domě se k nim o dítěti nikdy nic nedoneslo, ani o Samlane. Modlím se k bohu, abych se nikdy nedozvěděl nic jiného, abych jim nemusel vyrvat srdce, třebaže jsou to mí rodiče.“

S'danzo mu uvolnila sevřené ruce. Vyprávěl dál: „Dneska jsou jí čtyři roky. Vpředu ve vlasech má mateřské znaménko, takže v černých kudrnách je vidět bílý proužek. Moje sestra a ta služebná jí daly jméno Hvězda. A já se vrátil do Asylu –“ Samlor zvedl oči i hlas, který nebyl ani tak zlostný jako tvrdý a jistý jako ostří meče „– do téhle zatracené díry, abych neteř našel. Reia se tu vdala za strážného a zůstala zde i po – po tom, co se stalo, když sestra zemřela. Nechala si Hvězdu jako vlastní dítě, povídala, jenže před měsícem dítě zmizelo a nikdo neví kam.

Tak takové mám zpoždění, paní,“ pokračoval Cirdonan udiveným hlasem. „Přesně měsíc. Ale já Hvězdu najdu. A najdu kohokoli, kdo by do té doby snad tomu dítěti ublížil.“

„Přinesl jsi mi něco, co patřilo dívce a čeho se mohu dotknout?“ ujíšťovala se Illyra. Tváří v tvář úkolu se jí v hlase ozývala znovunabytá profesionální jistota. Toto bylo jádro křišťálu, na němž bylo založeno všechno mumlání, všichni ti „tajemní cizinci“ a „daleké cesty“.

„Ano,“ přisvědčil znovu klidný Samlor. Pravou rukou, kterou ovládal nože, vytáhl medailon podobný tomu, který mu visel na krku. „Máme v Cirdonu ve zvyku dávat novorozenci na památku medailon, kterým se mu dostává štědrého požehnání Hekty. Tenhle patřil Hvězdě, našel se ve stáji kasáren, kde žila. Zvedlo ho jiné dítě, kamarádka Hvězdy, takže ho přinesla Reie, namísto aby si ho ponechala.“

Illyra nastavila dlaň pro usmívající se tvář Hekty, ale očima sjela ke koncům řemínku, na němž medailon visel. Kůže byla na povrchu tmavá, jak na ni léta působil pot a mastná kůže, ale její střed na koncích byl jasně žlutý. „Ano,“ přitakal Samlor, „někdo ho odřízl, nepřetrhl se při natahování. Pomož mi Hvězdu najít, paní.“

S'danzo přikývla. Oči již unikly do uvědomělého transu.

Několik vteřin, jež se zdály minutami, zůstával pohled Illyry prázdný. Prsty měla hnědé, šikovní a obtěžkané prsteny. Hrály si s povrchem medailonu, který držely, a vysílaly zprávy o pocitech ne do ženiny hlavy, ale do její duše.

Pak jako trosečnice, nořící se ochromeně z moře, S'danzo s drmolním procitla k vědomé bdělosti. Úzké rty se pootevřely, ne v

úsměvu. Vzpomínala na věci, které právě viděla. Teprve když se Samlor rychle nadechl, došlo mu, že od chvíle, kdy Illyra upadla do transu, ani nedýchal.

„Přála bych si,“ ozvala se žena tiše, „mít pro tebe lepší zprávy. Nebo aby jich bylo alespoň víc. Ne –“ neboť obličej Samlora ztuhl do nepřirozeně klidné masky z náhrobního kamene „– není mrtvá. A neumím ti říct kdo, pane –“ profesionálka vyjádřila úctu a ze zvyku zopakovala své tvrzení „– a dokonce ani kde. Ale myslím že jsem viděla proč.“

Jednou rukou Illyra vrátila medaili tak opatrně, jako by šlo o samotné dítě. Prsty druhé ruky si sáhla na své šátkem spoutané vlasy. „Znamení, kterému říkáš 'hvězda', je pro některé Beysiby 'porta'. Mořská příšera s chapadly, pro některé z nich bůh.“

Samlor stočil pohled k závěsu, jenž skrýval popravu. Srdce si představovalo vraždu. „Tam pro toho?“ Kývl tím směrem, hlas nezúčastněný, jako kdyby jím při řeči nelomcoval vztek na lorda Tudhaliyu.

„Ne, nejedná se o vládce,“ tvrdila Illyra s jistotou. „Vůbec nejde o klan Burku, o jezdce. Ale o národ rybářů a stavitelů lodí, kteří sem Burky přivezli. Jsou to Setmuři – a ne všichni.“ Žena se usmála při vzpomínce tak pochmurné, že o pouhý okamžik později jí tato myšlenka ve své celistvosti vepsala do tváře čirý děs. „V Asylu,“ vysvětlovala s pohledem odvráceným od vůdce karavany, „býval v době nedávno minulé kult Dyareely. Kult Porty je podobný. Patří k němu málo lidí a ještě se musejí skrývat, protože je to svatokrádež a uctívání jiných než císařských bohů se považuje za zradu.“

„Beysibové zde zavřeli chrámy?“ chtěl vědět Samlor. Její poslední tvrzení jím otrásl a musel jí skočit do řeči.

„Jen pro lidi,“ upřesnila Illyra. „A Setmuři jsou lidmi dokonce i pro Burky.“ Opět se usmála a tentokrát si výraz podržela. „My S'danzové jsme zvyklí být považováni za zvířata, pane. I ve městech, která Ranke dobylo tak dávno jako Cirdon.“

„Povídej dál,“ vyzval ji Samlor vyrovnaně. „Snad si tihle Beysibové nemyslí, že Hvězdu obětují jejich –“ pokrčil rameny „– chobotnici, jejich olihni?“

S'danzo se rozesmála. „Pane – Samlore,“ dožadovala se odpovědi, „je snad Hekta veleropucha, kterou najdeš poblíž toho správného rybníka?“ Muž si sáhl na amulet a oči se mu při tom rouhání přivřely. Illyra pokračovala: „Porta je bůh, idea – je-li mezi tím nějaký rozdíl. Idea lidu rybářů. Někteří mají odjakživa sošky, vyřezané z kamene nebo mušlí a skrývají je hluboko ve svých lodích, kam se šlechta pro zápach nikdy neodváží... A nyní mají něco, co je přivede k jejich bohu blíže. Mají –“ a zvedla oči od dívčiny medaile, která jí toho tolik řekla, k očím Cordoňana, které jí nyní řekly mnohem víc „– děvčátko, které nazýváš neteří.“

Samlor hil Samt se postavil s utajovanou silou, jako když jeřáb zdvihá náklad mečů. V boudě se znenadání citelně ochladilo. „Paní,“ otočil se k ní ve dveřích. „Děkuji za tvé služby. Ale mám jednu poznámku. Víím, že Rankanci tvrdí, že si jejich bůh bouří vzal do postele svoji sestru. Ale v Cirdonu o tom nemluvíme. My na to ani nemyslíme!“

Jedině když jsme opilí, zašeptal hlásek v hlavě podsaditého muže, jenž právě shazoval šerpu ze závěsu ve vchodu. Nohy si prorazily cestu cinkajícím závěsem a dovedly jej na náměstí. Jedině když jsme opilí, ale nikoliv neschopní... kéž se Samlane smaží v pekle, které si tak pilně vysloužila!

Poprava kupodivu dosud neskončila.

Bederní pás lorda Tudhaliyy zčernal potem. Tělo, pohybující se ve složitém tanci, se lesklo. Meče při otáčení zářily a vzduch byl ošperkovan granátovými kapkami krve.

Předloktí oběti zmizelo. Tudhaliya měl ostré meče, ale byly příliš lehké, než aby jediným úderem rozpoltily člověku nadloktí. Pravý meč, levý meč – jeden řez za druhým, vysekávání vrubů... Tudhaliya se otočil zády k oběti a tepal čepelemi, dokonale mířenými, za sebe. Z bloku odskočil pahýl lokte oběti. Sténala, vydávala zvířecí zvuky... ale pro Tudhaliyu nikdy nebyla člověkem, nebo snad ano? Beysibský průvod triku vychovaně zatleskal. Konečky prstů na levé ruce ťukali Beysibové do pravých dlaní.

Samlor vypochoďoval z bazaru. Přemýšlel o dítěti. A myslel si, že vražda nemusí být vždycky bez radosti, dokonce ani i pro něho.

V letech, která uplynula od první návštěvy Samlora v Asylu, bylo znamení na hospodě opraveno. Pozlatili jednorožci roh, červenou barvou zdůraznili překrvený penis. Co kdyby si nějaký kolemjdoucí žertu nevšiml. Výčep páchl jako tenkrát, ačkoli bylo moc brzy, aby se přidal ještě kouřový zápach plamenů lamp. Posedávalo tu několik vojáků, hráli s kůstkami a hádali se, kdo je na řadě s další rundou. Byly zde i dvě ženy, jež by vypadaly jako špindíry i za horšího světla, než jaké sem pronikalo umouněnými okny. U zdi seděl muž, který je pozoroval, sledoval i vojáky a – velice bystře – zkoumal i Samlora, jakmile vešel do taverny.

Nikdo nevěnoval žádnou pozornost chlapíkovi v rohu s mečem, loutnou a znechuceným pohledem, který vrhal na prázdný korbek před sebou. „Hej, kamaráde,“ zavolal Samlor na výčepního se svěšenými rameny. „Vino pro mě a pro mého přítele s loutnou cokoli, čeho se mu zachce.“ Nástroj byl vykládaný slonovinou a perletí, jenže Samlor si všiml prázdných jamek, které musely být ještě nedávno osazeny drahými kameny.

Ženy se již daly do pohybu, předklonily se na stoličkách – štítovci prodírající se k žraloku, na němž doufají najít další potravu. Samlor se ovšem se zářivým úsměvem otočil k pasákovi opřenému o zeď. „A pro tebe, pane –“ Palcem roztočil ve vzduchu peníz. Jeho oblouk by skončil pasákovi v klíně, ale chlápek po něm chňapl prsty jako orel pařáty. Mince byla stříbrná, ražená v Ranke, pro muže denní mzda a současně částka, kterou by takové dvě nepořádné coury mohly společně očekávat za celou noc. „Jestli mi je udržíš od těla. Jinak si ten peníz vezmu zpátky, i kdybys ho spolkl.“ Samlor si opět nasadil úsměv, ale nebyl to tentýž úsměv. Ženy se stáhly, ještě než se na ně rozkřikl pasák.

Minstrel vstal a vzal si pohár, který mu od pultu podával Samlor. Bylo to víno, i když z nouze pil původně pivo. „Děkuji ti, dobrý muži,“ ocenil muž nápoj, když si bral pohár. „A jak ti může Cappen Varra posloužit?“

Levou rukou přejel Samlor přes ozvučnou skříň loutny. Mince, kterou upustil, zazpívala při pádu o struny. „Měďák za písničku z domova,“ požádal. Věděl, a podle zvuku to věděl i minstrel, že peníz

není měděný, ba ani stříbrný. „A dostaneš další podobný, pokud mi zazpíváš venku na lavičce, kde má vzduch v sobě mň – uší.“

Cappen Varra za ním šel, ale ve tváři měl obezřelý výraz. Zlehka si loutnu nadhodil v ruce jen proto, aby mu zlaták ještě jednou zašeptal v ozvučné skříni. „Nuže, jaký druh písňě jsi měl na mysli, dobrý muži?“ zeptal se, když se usadil čelem k Samlorovi. Minstrel postavil číši. Levou nohu si na lavičce složil pod sebe. Pravá ruka, příhodně položená na víku loutny, nebyla daleko od jílce dýky.

„Postrádám malou holku,“ řekl Samlor. „Potřebuji nějaké jméno nebo jméno někoho, kdo by jméno mohl znát.“

„A jak malá holka?“ chtěl vědět Varra, ještě více ve střehu. Položil loutnu a okázale uchopil pohár do levé ruky. „Co takhle šestnáct?“

„Čtyři,“ upřesnil Samlor.

Cappen Varra vyplivl víno a vyskočil na nohy. „Nemělo by mne to urážet, dobrý muži,“ řekl minstrel a zvedl loutnu. „V tomhle městě máme dost lidí, kteří s takovým zbožím kšeftují. Já ale ne a ten svůj 'měďák' si můžeš i se svým návrhem sebrat tady ze stoky!“

„Příteli,“ zarazil jej Samlor. Ruka mu vystřelila a chytila padající minci v letu, ještě než na kov zablikalo slunce. „Nejde mi o tebe. Potřebuji jen jméno. Kvůli tomu dítěti. Prosím.“

Cappen Varra se zhluboka nadechl a opět usedl. „Promiň,“ řekl prostě. „Když člověk žije v Asylu, předpokládá, že ho každý považuje za zloděje nebo ještě něco horšího... protože, obávám se někdy, každý taky je zloděj nebo něco horšího. Tak. Chceš jméno někoho, kdo snad kupuje a prodává malé děti? V našem městě to nebude krátký seznam, pane.“

„Zřejmě chci něco trochu jiného,“ vysvětloval Cirdoňan. „Existuje – důvodné podezření, že ji unesli Beysibové.“

Minstrel zamrkal. „Pak ti tedy opravdu nemohu pomoci, i když bych rozhodně rád, milý pane. Moje písničky nejsou k takovým lidem vhodnou vstupenkou.“

Samlor přikývl. „Ano,“ souhlasil. „Ale třeba bys mohl vědět, kdo – v místní společnosti – slouží beysibským zlodějům jako

překupník kradeného zboží. Někdo to dělat musí, nemůžou se s tím vypořádat sami. Tvoří příliš uzavřenou skupinu.“

„Ach,“ vydechl Cappen Varra. „Ach,“ a pravá ruka zabubnovala na víko nástroje neklidný rytmus. Když zase zvedl oči, měl ve tváři vepsáno znepokojení. „To by mohlo být velice nebezpečné,“ poukázal. „Pro tebe i pro člověka, který by tě k tomu muži poslal, pokud by ho to znepokojilo.“

„S odměnou jsem si nevymýšlel,“ pobídl jej Samlor. Palcem přehodil druhou korunu z rankanského zlata z levé ruky do pravé, kde se přidala ke své sestřičce.

„Ne, to ne,“ vyhrkl minstrel, „tak jsem to nemyslel. Ale... nasměřuji tě. Vyjdi po setmění. Kdybych si myslel, že bys snad mohl vyslovit moje jméno, nic bych ti neřekl. Ani kvůli dítěti.“

Samlor se unaveně usmál. „Je možné,“ prohlásil vůdce karavany, „že dneska jsou v Asylu dva počestní lidé. Ani nečekám, že tomu někdo uvěří, dokonce ani my dva.“

Cappen Varra začal na loutně vyluzovat složitou sekvenci akordů. „Ve čtvrti obchodníků s látkami je chrám Ilse,“ začal rytmicky přednášet. Výraz obličeje se hodil spíše k milostné lyrice. „Jen obecní kaple. Projdi jí a v zadní uličce zaboč doprava...“

Když Samlor odešel od Oplzlého jednorozce, zbývaly do západu slunce ještě tři hodiny, ale téměř celý zbytek denního světla spotřeboval na nákupy předmětů potřebných pro následující rozhovor. Nic pokoutního, avšak neznal město, takže vzhledem k neobvyklosti hlavní položky na seznamu musel chvíli pátrat. Nakonec našel, co hledal, u lékárníka.

Po setmění měly asylské ulice jiný pach, miazma klece s plazy, jež byla spíše psychické než fyzikální povahy. Za těchto okolností Samlor cítil, že by nebylo prozíravé nosit dýku jen tak v ruce, jak by učinil v jiných případech. Nicméně byl stále ve střehu. Co kdyby zaslechl kroky někoho, kdo by si na něho počíhal a chtěl jej obrát o měšec nebo dokonce o vinnou láhev, jejíž hrdlo mu trčelo z rance.

Ilsova kaple kdysi mívala bránu. Byla z masivního tepaného železa, a právě proto ji někdo ukradl. Ve svatyni nic nenaskvěřovalo, jakému kultu je zasvěcena, snad jen výklenek s malbou božstva.

Možná byla kdysi místo ní v nich socha. Pokud ano, dočkala se stejného osudu jako brána. Samlor nenápadně proklouzl dozadu, i když si nebyl zdaleka jist, zda opilec spící v koutě je jen to, na co vypadá.

Ulička za kaplí byla černá jako politikova duše, ale Cirdoňan se zatím cítil celkem volně. Řada rozviklaných schodů na levou zeď. Další schodiště. To, co mu mlaskalo a praskalo pod nohama, nebylo podstatné. Ozývaly se jiné, nebezpečné zvuky, ale stráže, které Samlor očekával, nezaútočí bez rozkazů. Méně organizované zločince zvuky zaženou, hlídku nic takového nenapadne.

Na zdi byl připevněn žebřík. Měl deset příček, jež vedly přímo do padacích dveří v převislém patře. Samlor povylezl o dvě příčky a zabušil na dveře. Velmi dobře věděl, jak zranitelné je jeho tělo, pokud neuposlechne pokynů stráže.

„Ano?“ zavrčel shora něčí hlas.

„Tarragon,“ zašeptal Samlor. Jestli změnili heslo, ozve se vzápětí skřípot oceli provrtávající mu žebra.

Dveře se s zuchnutím otevřely. Dvojice mužů se k němu natáhla a s pramalou obřadností ho vytáhla dovnitř. Oba byli maskovaní, stejně jako třetí muž v místnosti. Třetí člověk byl očividně vůdce. Seděl za stolem s olejovou lampou a účetními knihami. Muži, kteří Samlora drželi, byli bandité. Snad na nich bylo i víc než jen svaly. Jenže alespoň částečně zde byli kvůli nim. Jejich velitel byl černocho. Maska, jež mu halila tvář, byla opotřebovaná stářím a zanedbaností, ale oči blýskající se za ní byly stejně jasné jako zrak sokola, kterého maska představovala.

Černocho přihlížel tichému, zkušenému prohledání. Samlor se krotce podrobil dvojitému sevření. Volné ruce strážců mu odebraly nože, měšec, ranec, strhly boty, zaznamenaly prázdnou pochvu na nůž v levé botě, přejely mu paže, tělo, pohlaví. Jediná zbraň, kterou si Samlor té noci vzal, byla dýka zasunutá ve viditelně nošené pochvě. Kdyby si nevzal ani tu, byl by v tomto městě rozhodně podezřelý.

Když byly stráže se svou prací hotovy, ukročily dozadu a ke straně. Samlorovi ležela výstroj na hromádce u nohou, chyběla jen dýka, která vklouzla za opasek jednomu ze statných mužů, kteří ho

nyní pozorně sledovali. Cirdoňan nevzrušeně poklekl a nazul si levou botu. Muž za stolem čekal, až cizinec promluví. Když se pak Samlor natáhl pro druhou botu, maskovaný muž vyprskl: „No? Poslal tě Balustrus? Jak zní jeho odpověď?“

„Ne, nejdu od Balustra,“ popřel Samlor. Napřímil se, v ruce vinnou láhev. Zátku vytáhl zuby, a než popošel dopředu, vyplivl ji na podlahu. „Přišel jsem si od tebe koupit informace,“ oznámil mu Samlor a pořádně si lokl z láhve.

Maska se ani nepohnula. Ukazováček se nepatrně zdvihl v trhaném gestu, které mělo rozhovor ukončit. Samlor vyplivl tekutinu přes stůl a postříkal sedícímu muži klín a hlavní, navrchu ležící účetní knihu.

Vůdce v jestřábí masce se vrhl vpřed, avšak ztuhl ihned, jakmile pohyb rozkmital plamen lampy. Z jedné strany mířila Samlorovi na žebra dýka, na druhé straně se mu ocitla dlouhá břitva jen palec od krku, ale Cirdoňan věděl a strážci věděli... a muž za stolem s největší pravděpodobností věděl, že ať už Samlor zemře nebo ne, nikdo mu nezabrání, aby láhev vmetl do lampy, kolem níž před chvilkou tak těsně plivl.

„Přesně tak,“ pochválil je Samlor, láhev přichystanou. „Petrolej. A nechci nic jiného, než si s tebou v klidu pohovořit, pane, takže svoje lidi můžeš poslat pryč.“

Mezitím co vůdce váhal, Samlor si odkašlal a odplivl. Pachuť petroleje bude vyhánět z úst několik dní a výpary jež mu stoupaly do dutin, mu již teď způsobily pěkné bolení hlavy.

„Souhlasím,“ oznámil vůdce konečně. „Počkejte dole hoši.“ Opatrně se zase usadil na stoličce. Uvědomoval si skvrny na tunice i rozpitý inkoust na místech, kde se čirá tekutina rozstříkla na účetních knihách.

„Nůž,“ požádal Samlor, když strážný, jenž ho odzbrojil, vyrazil za svým druhem k padacím dveřím. Za maskami došlo k výměně názorů. Vůdce přikývl, a ještě než strážný proklouzl do uličky, dopadla zbraň na podlahu. Jakmile se za muži zavřely dveře, postavil Samlor potenciální zápalnou bombu do rohu, kde o ni snad nikdo nezakopne.

„Promiň,“ omluvil se vůdce karavany a kývnutím ukázal na černocho a na pokaňkanou stránku. „Potřeboval jsem s tebou mluvit a moc možností na výběr jsem neměl. Minulý měsíc mi ukradli neteř. Nebyl jsi to ty, ale Beysibové. Nějaký praštěný kult rybářů.“

„Kdo ti řekl, kde mě najít?“ zeptal se černocho hlasem, jehož mírnost by nenapálila ani dítě.

„Kámoš v Ranke, jedno oko, kulhá,“ lhal Samlor s pokrčením ramen. „Dělával pro tebe, ale zdrhnul, když ti spadla střecha na hlavu.“

Vůdce sevřel pěsti. „Heslo – heslo ti neřekl!“

„Já jen zadrmolil jméno. Chlapci slyšeli, co slyšet chtěli.“ Samlor se úmyslně otočil k psanci zády a ukončil tak tento směr hovoru. „Ty nebudeš mít s těmi náboženskými cvoky žádné kontakty, alespoň ne přímé. Ale budeš znát jejich zloděje a takový zloděj ledaco zaslechne, ledaco ví. Prodej mi beysibského zloděje, vůdce. Prodej ni zloděje ze Setmurova klanu.“

Druhý muž se rozchechtal. „Prodej? Co nabízíš na oplátku?“

Samlor se s pokrčením ramen obrátil. „Cena za čtyřletou holku? V Ranke by přišla tak na čtyři korunovační, ale ty znáš místní trh lóp. Nebo zisk za zloděje, kterého mi předáš. Urči částku, kterou ti přinese za celý život... vyslov částku, vůdče. Nečekám, že pochopíš, co pro mne to děvče znamená, ale – urči částku.“

„Nedám ti zloděje,“ odmítl maskovaný muž. S rozmyslem se odmlčel a na znamení nesouhlasu zvedl prst, třebaže Cirdoňan se ani nepohnul. „A nebudu ti počítat ani měďák. Řeknu ti jméno: Hort.“

Samlor se zamračil. „Beysib?“

Maska se zachvěla nesouhlasem. „Místní mládenec. Syn rybáře. Před invazí ho spolu s jeho otcem sebrala na moři beysibská hlídka. Ztraceně dobře mluví po jejich – lóp, než kdokoli z nich mluví naším jazykem, alespoň pokud já vím. A myslím, že pokud bude vědět jak, rád ti pomůže.“ Tvář hovořícího muže skrývala maska, ale v hlase se ozval i úsměv, když doplnil: „Není třeba, abys mu říkal, kdo tě poslal. Pochop, nepatří k mým lidem.“

Samlor se uklonil. „Nemohl bych mu to říct,“ vysvětlil. „Nevím, kdo jsi.“ Sáh po petlici padacích dveří. „Děkuji ti, pane.“

„Počkej minutku,“ zavolal muž za stolem. Samlor se narovnal a střetl se s pohledem očí za maskou. „Kde bereš jistotu, že nezavolám dolů, aby tě zapíchli hned ve chvíli, kdy pro jdeš těmito dveřmi?“

Cirďoňan opět pokrčil rameny. „Obchodní důvody,“ oznámil. „I já jsem obchodník. Rozumím rizikům. Vypadneš odtud –“ mávnutí ruky obsáhlo celou ošumělou místnost „– ještě než zmizím z uličky. Nepotřebuješ mě zabíjet, abys ušetřil šipku, kterou jsi už odepsal. A není ani jedna šance z tisíce, že bych prošel tím, co čeká dole, ale –“ otočil mozolnaté ruce dlaněmi vzhůru, zas pokrčil rameny – „ve tmě, kdo ví... Je zřejmé, že existují lidé, kteří po tobě pátrají, pane. Ale nikdo z nich nebude ochoten v případě nutnosti vypálit tohle město blok po bloku, jen aby tě vyplašil ze skrýše.“

Samlor se opět sklonil k petlici a znovu se zastavil „Pane,“ pravil vážně, „možná si myslíš, že jsem ti dnes večer lhal... a možná ano. Ale teď ti nelžu. Přísahám na čest své rodiny.“ Sevřel medailon Hekty na prsou.

Maska přikývla. Když se Samlor spouštěl padacími dveřmi do tmy, zavolal shora chraplavý hlas: „Nechejte ho běžet! Protentokrát ho nechejte jít!“

V přístavu svítilo polední slunce a voda vůbec nevypadala ošklivě. Pěna byla perleťová, rybí vnitřnosti průsvitné a sama voda, byť s příměsí odpadu ze stok, odrážela na hladině světlo jako fasety diamantů a topasů. V přístavní jídelně si Samlor usrkl piva. Už tři dny nedělal v poledne nic jiného. Neustále čekal, až se Hort vrátí s požadovanou informací nebo s jistotou, že ji nelze získat. Cirďoňan by rád věděl, co Hvězda vidí, když se kolem sebe rozhlédne; a zda vidí něco krásného.

Na přístavní hrázi vypukl rozruch. Dal se snadno pozorovat k moři otevřenou stranou jídelny. Trojice Beysibů vsazovala do trauleru nový stěžeň. Pracovali a po molu zatím s klapotem přijelo mužstvo kavalerie – také Beysibové, ale bohatě vystrojení kovem a drahými látkami. Mužstvo zastavilo vedle lodi. Když vojáci sesedli a naskákali na palubu, vypadali muži na trauleru stejně překvapeně jako ostatní diváci. Na zdůraznění příkazů, které vykřikovali, přitom kolem sebe mávali dlouhými meči.

Devět jezdců buď svazovalo ohromené rybáře, nebo drželo ostatním koně. Desátý muž chladně přihlížel, jak ostatní pracují. Měl na hlavě helmu, pozlacenou nebo zlatou, s trojitým křížkem s chocholem. Když se obrátil jakoby v opovržení nad činností, která se před ním odehrávala, Samlor spatřil a poznal jeho profil. Tím mužem byl lord Tudhaliya, šermíř, který onehdy předváděl své umění na ilsižském zvířeti.

Rybáři nepřestali brebentit, dokud jim hrdla nesevěřely smyčky provazu. Pak potřebovali všechen dech, aby stačili kavalерistům.

Vojáci nasedli a ihned se začali cvrlikavě dohadovat, což připadalo vůdci karavany nedisciplinované, ale procesu to na efektivitě nijak neubralo. Tři muži si přivázali smyčky k sedlovým hruškám. Tudhaliya vydal ostrým hlasem rozkaz a četa odklusala stejnou cestou, jakou přijela. Obyvatelé, kteří měli na molu nějakou práci, co nejrychleji uskakovali před kopyty. Rybáři se snažili stačit koním a zalykali se strachy. Věděli, že pokud jezdec, k němuž jsou připoutáni, nezaráží koně včas otěžemi, může jediné klopýtnutí znamenat smrt. Nic z toho, co Samlor o lordu Tudhaliyovi věděl, nenasyvdčovalo, že by dal souhlas k takovému milosrdenství.

U baru postávalo tak deset pravidelných hostů, rybářů a obchodníků s rybami. Když Samlor odvrátil od divadla pohled, zjistil, že na něho místní upřeně zírají. Jakmile si jich všiml, překvapeně se zamračil. Když se však popletení muži vrátili k džbánkům, Samlor pochopil proč se na něho dívali zrovna takhle. Cirdoňan neměl sice nic společného se zatýkáním v přístavu, ale neměl nic společného ani s tavernou. Tři dny tu kolem poledne vysedával a popíjel pivo... a třetího dne Beysibové zatýkali na hrázi hned pod výčepem. Pro zranitelné není shoda okolností náhoda. Tito rybáři byli neobyčejně zranitelní všemi silami jak fyzického světa, tak i světa politického. Nebylo divu, že se beysibské protějšky těchto lidí obrátily k bohu, kterého jejich páni neuznávali. K bohu, který snad měl být zosobněním záhadných jevů a tajfunů, které očišťují oceán od malých člunů a prostých námořníků.

Do jídelny proklouzl Hort, Byl oblečen poněkud křiklavě. Nosil však svůj šat s jistotou mladého muže, ne s chlapeckou nervózní

nechutí k světu. Zvedl prst. Výčepní udělal křídou značku na tabulku nad sebou a začal nově příchozímu čepovat pivo džbánku.

„Asi nebudeš chtít, aby tě se mnou viděli,“ zamumlal Hort k Samlorovi, když si bral pivo. „Zrovna mi sebrali kamarády –“ usrkl pivo a kývl k trauleru, který vyskakoval na provazech do výšky a nad ním se dosud pohyboval stěžeň na tenkých pramenech lan. „Kummanni, Anbarbi, Arnuwanda. Zrovna včera večer jsem s nimi mluvil. O tom, co potřebuješ vědět.“

„Proto je zatkli?“ zeptal se vůdce karavany. Snažil se nedat v hlase najevo neklid, jako by se ptal, který krejčí ušil mladíkovi kabátec.

„To kdybych věděl,“ povzdechl si Hort procítěně. „Může za tím být cokoli. Tudhaliya je – ministr vnitra, myslím. Ale rád se všeho účastní osobně. Chce mít možnost zasáhnout.“

„Hlavně svými meči,“ souhlasil tiše Samlor. Očima sledoval pěšinu, po níž jezdci odklusali k paláci a ke kobkám pod ním. „Pomohly by peníze? Mohl bys odcestovat.“

Hort pokrčil rameny, zachvěl se. „Nevím.“

Dopil džbánek a posunul ho k výčepnímu, aby mu dolil.

„Nebojím se, že mě uvidí s tebou,“ vysvětloval Samlor. „Ale nejsem si jist, že mi chceš vyprávět o – kultu – s tolika lidmi kolem.“ Usmál se do prostoru jídelny. Lidé mu právě posloužili jako taktní způsob, jak zatáhnout vyplašeného mládence do vyprávění.

Hort se napil a opět se roztrásl. Řekl: „Ach, vyrůstal jsem s nimi. Omat je můj kmotr. Ti Beysibům nic nepoví.“

Na taková slova Samlor nedokázal najít odpověď. Usoudil, že je stejně všechno jasné. Každý promluví, pokud jsou otázky pokládány s patřičným důrazem. Ale i Hort to musel vědět. Ale místní rodák nebyl zbabělec. Není horší jen proto, že se nikdy nevyptával způsobem, jaký používal lord Tudhaliya. Pokud vyvstala podobná potřeba, používal Samlor hil Samt cestu, za níž jej snad Hekta požehná svou milostí, až si ho povolá do...

„Existuje člun, který vyplul při novu minulý měsíc,“ začal vysvětlovat Hort zpod kníru z pivní pěny. „Trauler, ale ne rybářský. Víš, co je Přístav smrti?“

„Ne.“ Jako chlapec Samlor bidloval na malé plachetnici, když v mokřinách jižně od Cirdonu lovil kachny. O moři ovšem věděl jen málo a o mořích kolem Asylu pak vůbec nic.

„Setkávají se tam dva proudy,“ vysvětloval Hort. „Do středu vrhá moře všechny plující trosky. Někdy vraky lodí. A někdy taky lidi na vorech. Slunce jim vysuší kůži na pergamen, který jim obalí kosti jako rubáš.“ Zasmál se. „Promiň,“ omluvil se. „Zapomínám, jaký příběh jsem ti chtěl vlastně vyprávět.“ Úsměv pohasl. „V Přístavu smrti nikdo neloví. Dno je hlouběji, než kam kdy místní rybáři nahodili vlasec. Řekl bych, že ho vyhloubily proudy. Stejně nám to místo není nic platné, protože ryby se tam asi houfovat nebudou. Ale beysibský trauler tam minulý měsíc vyjel a vrací se pomaleji, ačkoli by k tomu neměl mít žádný důvod. Ledaže by chtěl dorazit dneska v noci. Dnešní noci bude taky měsíc v novu.“

„Takže Hvězda je na jeho palubě?“ zeptal se Samlor a usrl si ještě trochu piva. Bylo hořké, ale méně hořké než žluč, která se mu zvedala do úst při myšlence na Hvězdu v rukách Beysibů.

„Předpokládám,“ souhlasil Hort. „Anbarbi nesouhlasil. S ničím z toho, myslím, třebaže nikdo z nich neřekl o co doopravdy běží. Viděli jsme na moři člun, můj otec my všichni z Asylu, co taky jezdíme na moře. Mluvili jsme o tom, i když jim moc do řeči nebylo. Ale z toho, co Anarbi utrousil, bych řekl, že na trauleru bylo dítě. Alespoň když odrážel od břehu.“

„A dneska večer tu zakotví?“ ujistil se Cirdoňan. Postavil džbáněk a začal cvičit rukama, otvíral je a zavíral, jako kdyby z nich chtěl vyhnat ztuhlost.

„Ach –“ vydechl Hort. Cítil zahanbení, že své vyprávění nepojal spíše jako hlášení vyzvědače, ale jako zábavný příběh s mnoha odbočkami, které historce dodávaly na košatosti a vypravěčovu měšci na penězích. „Ne, tady ne. Míli na západ od Povětrova je malá zátoka. Až do příchodu Beysibů ji používali pašeráci. Jsou tam nějaké ruiny, tak letité, že si nikdo není jejich stářím jist. Chrám a nějaké další budovy. Dneska je už nikdo moc nepoužívá, i když se do nich podle mého názoru pašeráci vrátí, jen co se situace uklidní. Ale o půlnoci tam přistane loď z Přístavu smrti. Myslím si to, pane. Živím se vyprávěním a naučil jsem se splétat příhody dohromady ze

slůvek, která tu a tam zaslechnu. Obyčejně ale není důležité, když se můj vzor neliší od vzoru, který na začátku spletli bohové.“

„No,“ vymáčkl ze sebe po chvílce úvah Samlor, myslím, že můj první pohled na toto místo by neměl přijít po setmění. Hádám, že tam bude hlídka nebo něco tahového... ale až to zjistíme, nějak se s tím vypořádáme. Já,“ odmlčel se, přestal upřeně pozorovat přístav a pohlédl přímo na mladšího muže. „Když jsem ti začal vyprávět, dohodli jsme se, že tvým platem bude celý příběh... a budeš ho mít. Ale mohlo by se stát, že po dnešku toho už moc nenamluvím, takže si vezmi tohle,“ přejel pěstí volně ležící dlaň Horta a vyprázdnil do ní její obsah, „a vezmi si i moje přátelství. Zachoval ses v této věci jako muž, přestože tě k účasti nenutil ani hlas krve, ani nutnost zachovat si čest.“

„Je tu ještě něco,“ doplnil mladík. „Beysibové – myslím klan Setmurů – jsou skuteční námořníci a velice dobře se vyznají i v rybolovu... Ale o přístavištích tady kolem Asylu mnoho nevědí. Myslím, že neslyšeli o tunelu ve východním mysu, vedoucím ze zátoky, kterou si vybrali – ať už mají v plánu cokoli.“ Hort se přinutil k nepatrnému úsměvu. Na čele se mu perlil pot. Nebezpečí, jež podstupoval, když se s cizincem zapletl, bylo velice opravdové, ačkoliv většina skutečné hrozby před ním ležela v mlze. Ne tak před Samlorem. „Jedno ústí tunelu se otvírá pod římsou mysu. Za vysokého přílivu se dá vplout rovnou dovnitř. A když zvedneš desku na druhém konci, ocitneš se přímo v chrámu.“

Hortova rada probudila u svého posluchače radost promísenou s úctou, jakou umí přinést jen velice dobře vyprávěný příběh. Starousedlík, vzpružený uznáním silného muže, vstal. „Kéž tě tvoji bohové provázejí, pane,“ popřál Samlorovi Hort a stiskl Cirdoňanovi ruku na rozloučenou. „Těším se, až uslyším tvé vyprávění.“

Zardělý mladík vypochoďoval z jídelny a pokýval na pozdrav ostatním hostům. Samlor zavrtěl hlavou. Ve světě, který byl očividně naplněn žraloky a rybami Synanceja verrucosa, byla průzračná odvaha Horta stejně obdivuhodná jako vzácná.

Rekneme-li, že se Samlor cítil jako pitomec, znamená zmírnit skutečný stav věci. Byla to však jediná možnost, jak nevzbudit

mnoho pozornosti a jak se obejít bez pomoci jiných. Za této situace nechtěl do akce zaplétat nikoho jiného.

Najal si vozík s mulou. Poskytl mu méně nápadný způsob průzkumu zátoky, než kdyby jel na koni. Na vozíku rovněž přepravil lodičku, kterou si koupil v nejbližším přístavišti, k mysu, který se mu podařilo objevit. Rejda, na níž stálo Asylum, byla lemována převážně mokřinami, ale méně chráněný břeh na západě byl ohlodán bouřemi. Vápencový útes čněl padesát stop nad hladinu moře, na některých místech kolmý, jinde s převisem směrem k moři. Pozorovatel na horní římse často nemohl vidět plavidlo na pobřeží, ledaže by bylo přímo pod ním. To znamenalo pro Samlora výhodu. Lodička, jediné plavidlo, k jehož ovládání se Cirdoňan cítil způsobilý, byla na oceán naprosto nevhodná.

Přinucen okolnostmi zapřel Samlor širokými rameny tyč o čelo útesu, ne o mírně se svažující dno. Od skal se vracela pěna a kypěla na vlnách, které se ho před chvilkou snažily smést. V tomto okamžiku klidu Samlor postrčil loďku o dalších dvacet stop dopředu. Pak jej opět dostihl příboj. Napínal svaly a deset stop dlouhou tyčí se opětovně snažil předat sílu moře skále.

Samlor vyplul s lodičkou při západu slunce. V této chvíli neměl ponětí o čase nebo vzdálenosti, přes jakou se musí probíjet. Svůj cíl zahlédl teprve letmo. Měl pár krátkých vesel, připevněných k přední lavici, ale pokud se chtěl udržet od nenasytného břehu v bezpečné vzdálenosti, nebyla mu nic platná. Samlor byl silný a odhodlaný muž, jenže moře bylo silnější, a horkost v ramenou v něm vyvolala obavy, že moře je i odhodlanější.

Příští vlna, namísto aby se odrazila a vrhla se na něho zpět, pokračovala v cestě a táhla jej ke skále. Změnila se na dlouhý jazyk, zářící mikroorganismy. Samlor dospěl k ústí tunelu, i když byl sotva natolik při vědomí, aby si dosažení cíle vůbec uvědomil.

Nebyl však dosud na konci boje. Měkčí části skály byly obroušeny a ostré hrany mohly skif zhltnout, jako když želva schlamstne káčátko. Samlor nechal další vzdmutou vlnu, aby ho vnesla dovnitř na vzdálenost délky bidla. Fosforeskující světlo ostře obkreslilo řadu bronzových úchytů upevněných do skály. Silný Cirdoňan hodil tyč do loďky a oběma rukama jeden z nich popadl.

Po tři mučivé nádechy se ho držel, než se mu podařilo sebrat sílu k úplnému vytažení lodičky na suchou půdu, výš do hloubky tunelu.

Tunel neměl žádné osvětlení. Dokonce i plankton vyvržený sem sprškou vody vrhal víc světla než povrch, na němž ulpěl. Samlor strávil prvních několik minut na břehu křesáním jiskry z pazourku a ocílky do troudu, který si přinesl v trubici s voskovou zátkou. Prsty měl nejprve stejně citlivé jako vlákna dřevěné tyče, kterou ještě před chvilí tak zběsile svíral. Vědomě se na ně zaměřil, dokud se jim nevrátila přesnost a hybnost, kterých bude zapotřebí později v noci.

Ve chvíli, kdy jiskra zjasněla na žlutý plamen, namísto aby vychladla a uhasla, pracovala Samlorovi již i hlava. Ramena jej stále bolela, jak krev vyplavovala ze svalů jedy vyčerpání. Cítil již v životě větší únavu. Stačila malá přestávka po boji s vlnami a Cirdoňanovi se částečně vrátila síla.

Hořícím troudem zapálil Samlor svíčku dosud temné lucerny. Potom pokračoval v cestě mírně stoupajícím tunelem. Pod jednou paží nesl desetigalonový soudek, v druhé ruce svítilnu. Uzávěrka lucerny byla otevřená a její rohová clona před něho vrhala ovál světla.

Tunel nebyl prostorný, ale člověk Samlorovy střední výšky tudy mohl kráčet celkem bezpečně, pokud se při chůzi mírně příkrčil. Nedokázal si představit, kdo nebo proč mohl průchod skalou vytesat. Odpadky – kbelík, zlomený nůž, dokonce bota – napovídaly, že ho využívají pašeráci. Samlor si dokázal představit okolnosti, za jakých by se pašerákům vyplatilo vyložit náklad pod římsou vytesanou příbojem spíše než v úkrytu zátoky. Tunel jim mohl sloužit jako skladiště. Pašeráci ho ovšem nevybudovali a s veškerou pravděpodobností měli o jeho původním účelu stejně nepatrné vědomosti jako Samlor nebo Hort.

Když byl Samlor podle svého názoru v polovině cesty tunelem, postavil soudek na zem. Soudek byl neohrabané zavazadlo, když se měl nést stísněným prostorem, a vážil něco málo přes talent. I od nosiče zavazadel byste čekali, že takový náklad odnese jen na mírnou vzdálenost. Samlor ovšem používal svaly, které nepotřeboval při ovládání loďky, a tak přenesení soudku na vzdálenost sta yardů znamenalo takřka odpočinek.

Doufal, že za několik hodin bude muset prchat, a v této chvíli měl jedinou jistotu. Bude mít velice málo času. Nyní Cirdoňan soudek položil a vytáhl bojový nůž. Měl dvojitý břit a byl na stopu dlouhý. U křížového jílce byl sdostatek pevný, aby zastavil úder meče, a ostří byla nabroušená tak, že snesla spíše říznutí do bronz, než aby je majitel používal k holení. Samlor se holil břitvou. Nůž sloužil jako docela odlišný nástroj.

Přiložil hrot do středu jedné z planěk dna sudu a levou rukou si přidržoval zbraň ve vzpřímené poloze. Silnější konec jílce byl z bronz a plochý a jeho povrch se teď Samlorovi dokonale hodil. Začal do něho bušit pravou pěstí.

Čepel se pohnula. Bukové dřevo prasklo a propadlo se pod hrotem. Samlor s námahou nůž vyprostil a potom stejným způsobem propíchl líc ostatních čtyř planěk. Řada otvorů sice soudek úplně neotevřela, ale až nastane potřeba, díry mu umožní zeslabená prkénka rychle prokopnout.

Jak kroky odměřoval zbytek délky tunelu, byl si více než kdy předtím vědom horkého krytu lucerny. Poté, co dosáhl konce tunelu, zaslechl někoho nad sebou. Šustot mohl znamenat cokoli, haluze rozkomíhané větrem stejně jako střevíce strážce přecházejícího po podlaze Samlorovi nad hlavou. Jenže šepotání zdůrazňoval ostřejší zvuk. Když se muž zastavil, udeřilo o zem kopí nebo snad konec luku. Kámen vedl zvuky velmi dobře, ale vedl je tak dobře, že Samlor nemohl dost přesně určit, jak daleko je strážce od padacích dveří. Vůdce karavany ostatně neměl žádnou představu, jak dobře jsou dveře, které se otvíraly nahoru, ukryty. Klidně by se mohly s prásknutím otevřít přímo uprostřed horní místnosti.

Dobrá zpráva byla, že mezi zvuky nepatřila řeč. Buďto byl strážný sám, nebo byla skupina lhostejnější, než jak napovídalo občasné přecházení.

Samlor potřeboval víc informací, než kolik jich mohl získat v tunelu. Lepší příležitost zjistit víc už mít nebude. Zaclonil lampu a opatrně vysunul z oka ve dveřním sloupku opotřebovanou bronzovou zástrčku. Ve zdi na konci tunelu byly zasazeny kamenné úchyty a připomínaly jakýsi žebřík s jednou tyčí. Samlor položil pravou nohu přesně doprostřed. Ohnul ji tak, aby mu umožňovala nejlepší odraz.

Pravou rukou držel dýku, levou si přichystal na padací dveře. Cirdoňan vylétl vzhůru s prudkostí hračky na péro.

Náhodou byly dveře vcelku dobře ukryty ve výklenku, ačkoliv závěsy, jež kdysi maskování dovršovaly, byly dávno pryč. Nebyl čas uvažovat, co by kdyby, nebyl čas na nic, jen na Beysiba v širokých kalhotách, který se otočil a úlekem se mu rozmžikaly oční blány. Pokusil se zvednout luk, ale neměl dost času ani na to, aby Samlora obloukem zbraně odstrčil, natož aby nasadil na tětivu jeden ze svých šípů s kostěným hrotem. Samlor zasáhl menšího muže zdola vedenou ranou do žaludku. Špička dlouhé dýky vyjela mezi čtvrtým a třetím žebrem a přitom Beysiba škrábala do páteře.

Beysib se zhroutil dozadu a pádem pomohl Samlorovi uvolnit nůž pro další oběť, pokud by se nějaká naskytla. Nikdo se neobjevil. Na očích Beysiba mrkala blána. Za lepšího osvětlení by bylo vidět barvy podobné těm, jaké jsou vidět na kůži umírajícího albacora. Zásah vyřadil mužovy plíce, takže jediný zvuk, který strážný při umírání vydával, bylo škrábání nehtů o kamennou podlahu.

Samlor tělo odtáhl a hodil do otvoru padacích dveří, odkud si pro muže přišla smrt. Doufal, že se obětí nestal některý z přátel Horta. Měl pochopení pro obyčejné lidi, kteří hledají útěchu mimo oficiální možnosti, takové, jaké skýtá kupříkladu lord Tudhaliya. Krádeží dítěte z rodiny Kodrixů si však vykopali vlastní hrob.

Chrám býval prostá, kruhová místnost. V dnešní době neměl střechu a pás rýhovaných sloupů spadl. Uvnitř zaniklého sloupoví však dosud stála výplňová zeď, jež kdysi přebírala tíhu nad sebou. Avšak tuto zeď vystavěli pouze v délce tří čtvrtin kruhu. V devadesátistupňovém úhlu byl chrám nechráněný a vyhlížel na vody zátoky, která dosahovala takřka k základům budovy.

A tam v ústí zátoky se vznášel trauler, černý trup na světlkujícím pozadí, přes které ho loudavě poháněla dlouhá vesla. Plachtu mělo plavidlo skasanou, neboť když se souš ochlazovala rychleji než moře, začala vát bríza směřující proti pohybu přicházejícího přílivu.

Kolem chrámu se ozývaly nějaké zvuky. Možná myši, možná psi. Také se mohlo jednat o tuláky, pátrající po něčem, co by se alespoň vzdáleně podobalo přístřeší.

Ale s největší pravděpodobností šlo o něco jiného. Nic z toho, co mu prozradil Hort, nenaznačovalo, že obřad naplánovaný na dnešní noc bude omezen na cestující z lodi, která Hvězdu do Přístavu smrti přivezla. Nebude se týkat všech Setmurů, ale přinejmenším pár dalších z širší obce jich sem proklouzne. Nemohl najít lepší úkryt, než byl tunel. Jestliže do chrámu postavili hlídku, bylo alespoň pravděpodobné, že sem únosci Hvězdu přivedou.

Samlor se vrátil stejnou cestou, jakou přišel. Konec beysibského luku zastrčil mezi okraj padacích dveří a sloupek. Zbraň mu posloužila jako klín, který zajišťoval skulinu, skrze niž Samlor lépe slyšel a viděl. Rovněž tudy mohl být spatřen, ale pravděpodobnost objevení snižovalo mdlé světlo a jistou ochranu mu poskytoval i výklenek. Potom Samlor s trpělivostí a chladnou jistotou hada vyčkával.

Prvními příchozími byly jen čmouhy, jež si nepřinesly žádné světlo. V zorném poli Samlora se neklidně pohybovaly dlouhé šály a široké kalhoty. Tichými hlasy spolu klevetily. Sem tam někdo zvedl hlas a zavolal něco, co mohlo být jméno: „Šaušgo!“ Mrtvola tuhnoucí Samlorovi u nohou neodpovídala.

Vtom o břeh zaskřípěl lodní trup. Množství hlasů narostlo a většina patřila mužům. Mezi břehem a trupem cákala voda, jak se alespoň deset osob spouštěl přes okrajník trauleru. Pak chrámová podlaha zaskřípala pod zrohovatělými chodidly bosých rybářů. Do očí žíznicích po světle zazářila mrňavá olejová lampička jako slunce.

Beysib v červeném hábitu postavil svůj náklad do středu prázdné místnosti. Byla to Hvězda, musela to být Hvězda. I ona byla oděna v červeném. Vlasy jí zapletli do krátkých copánků, takže světlý pramen nad čelem vypadal, jako když má osm bílých ramen.

„Nechci,“ křičelo dítě rozhodně, „nechci jít spát.“ Odmítala stát, a když ji Beysib pustil, skutálela se na dlažbu.

Muž v červeném a nějaká žena, stejně jako ostatní díky hnědočernému šálu nepopsatelná, se sklonili k dítěti. Naléhavě k němu hovořili současně v beysibštině a směsi místních nářečí, které byly pro Samlora díky přízvuku a špatné akustice téměř nesrozumitelné. Muž v rudém držel Hvězdu za ramena, ale spíše ji přemlouval, než aby ji nutil vstát.

Trauler se posunul dál do zátoky, takže už ho Samlor ze svého výhodného postavení neviděl. Cirdoňan udržoval tělo ve stavu pohotovosti, ale ne v napětí, jaké předchází těsně před zabíjením. Zabíjet se bude, nic nemohlo být jistější, ale pro tuto chvíli se Samlor rozhodl počkat. V tomto okamžiku bylo uvnitř chrámové zdi deset, možná dvacet Beysibů. Někteří stáli mezi Hvězdou a skrytými dveřmi. Tato skutečnost sice v případě nutnosti útok Samlora nezadrží, ale byla zde přinejmenším naděje, že se po začátku obřadu někteří z těch, kteří se teď motali po místnosti, rozestoupí.

Podařilo se jim zvednout Hvězdu na nohy. Když se k němu na kratičký okamžik otočila obličejem, zahlédl Samlor sešpulená ústa. Nedokázal si představit, jak někdo mohl považovat Hvězdu za dceru služebné. Dokonce i postavení rtů bylo věrným obrazem Samlany.

Beysibové přestali štěbetat. Jejich nohy uháněly na místa chránící otevřenou čtvrtinu chrámu. Přesně v to Samlor doufal. Hvězda natáhla ruce s nastavenými dlaněmi k zátoce. Muž v červeném byl stále s ní, ale žena se připojila k ostatním před budovou. Hvězda začala znuřeným hlasem něco prozpěvovat. Slabiky nepřipomínaly žádný jazyk, který Samlor znal. Z pravidelnosti zvuků usoudil, že zřejmě nebudou patřit žádnému jazyku, že jen tvoří návod, podle něhož se soustředí ují neverbální části mozku.

Samlor se přichystal. Již si vybral místo, kterým jeho dýka pronikne muži v rudém do ledvin. Vtom do shromáždění s vražednými, vítěznými výkřiky vpadli vojáci lorda Tudhaliyy.

Bezpečnostní jednotky možná měly v úmyslu vzít pár zajatců, ale když Samlor vyrazil ze skryše, spatřil ženu přeseknutou napůl. Voják, který ji zabil, měl meč s čepelí dlouhou téměř čtyři stopy. Vodorovný, oběma rukama vedený úder ji zasáhl v kříži a cestou ven jí rozřízl pupek.

Vojáci samozřejmě dorazili bez koní. I tak ale při šplhání mezi ruinami předvedli na jezdce mimořádnou obratnost. Nedalo se s jistotou tvrdit, kolik jich tam vlastně je, ale rozhodně jejich počet převyšoval čet, která ráno provedla zatčení. Vzplála světla, zatemněné lampy podobné Samlorově, která dosud syčela dole v tunelu.

Rudě zahalený Beysib zařval hrůzou a snažil se ukrýt Hvězdu do pláště, jako kdyby jí mohl poskytnout nějakou ochranu před tím, k čemu se zde schylovalo. Samlor Beysiba srazil ranou jílece dýky do čela, ne proto, že by se nad ním slitoval, ale protože hrot by se mohl zachytit a Cirdoňan by vyprošťováním zbraně ztrácel drahocenné okamžiky. Samlor popadl ječící dítě za rameno a otočil se k ústí tunelu.

Z rozpadávající se zdi seskočil beysibský kavalerista. Vykopnutou nohou mířil Samlorovi na hlavu.

Uhel byl jiný, ale na vůdce karavany mířilo již tolik velbloudích kopanců, že noha nemohla zastihnout Samlora nepřipraveného. Prudce se obrátil a bota mu zasvištěla kolem ucha. Beysib zvedal meč k úderu, ale musel ho držet v nezměněné pozici, dokud nedopadne, jinak by riskoval, že se po doskoku neudrží na nohou. Dlouhá zbraň nebyla Beysibovi nic platná, spíše zvětšila sílu, s jakou se i Cirdoňanovi nabodl na dýku. Stejně rychle pak Samlor jílec zase vytrhl. Hodil Hvězdu k padacím dveřím, nacpal ji dovnitř a skočil za ní.

Když se Samlor pokusil zabouchnout kamenné dveře, projel skulinou beysibský meč a zabránil okrajům v setkání. Namísto aby se pral s pružnou ocelí, dovolil Samlor Beysibovi dveře opět otevřít dokořán. Samlor se vyhoupl otvorem na povrch. Než se meč změnil z pácidla zpátky na zbraň, vnořil Cirdoňan do hrdla vojáka nůž, který přechovával v botě.

Meč dopadl na podlahu tunelu ve stejném okamžiku, v jakém Samlor zajistil zavřené dveře zástrčkou. Poslední věc, kterou vůdce karavany spatřil, než se kámen střetl s kamenem, byla tvář lorda Thudhaliyy, změněná zuřivostí a krvavými tečkami na hroživou masku. Beysibský šlechtic se právě vrhal vpřed, aby nahradil umírajícího vojáka. Přesně v okamžiku, kdy zástrčka dopadla na místo, zazvonil jeho meč o mramor.

„Tak pojď, Hvězdičko, jsem tvůj strýček!“ křikl Samlor a popadl dítě za tu část, která mu byla nejbližší. Nijak zvlášť se nestaral, jestli ho poslechla nebo zda ho pochopila, neboť nyní nebyl čas čekat na čtyřleté nožičky. Beysibský meč nechal ležet, protože pravou ruku potřeboval na nesení lucerny. V těsném prostoru

vypadalo nezacloněné světlo překvapivě jasně. Samlor se v předklonu nad svítilnou rozběhl, pod druhou paží nesl holčičku stejně jako soudek, když vystoupil z loďky.

Zrovna když paty Samlora udeřily podruhé o podlahu, roztřístily ruce a meče bronzovou zástrčku na kousičky. Do tunelu se za lordem Tudhaliyou pohroužila řada beysibských vojáků s lampami a meči.

Samlor svůj plán založil na předpokladu, že náhlý výpad překvapí shromážděné rybí lidi a poskytne mu asi třicet vteřin, které potřeboval k zahrazení únikové cesty. Bezpečnostní oddíl byl vycvičený přinejmenším tak dobře jako jiné síly, s nimiž se kdy Cirdoňan utkal, a byl již předem připraven k násilnému otevření skryší. Tudhaliya si pravděpodobně myslel, že je v patách uprchlíkům z obřadu, ale záleželo mu na tom stejně nepatrně jako Samlorovi.

Cirdoňan prudkým úderem otevřel soudek a kopnutím ho překotil. Po kameni se rozběhl petrolej, zatmavil ho a líně se rozběhl ve směru, jímž Samlor prchal. Samlor si nedovolil tekutinu podpálit, dokud nebyl mimo její dosah. Udělal jeden, dva dlouhé kroky, nevšímaje si kvílení Hvězdy, která si o zeď tunelu odřela rameno. Cirdoňan se obrátil a hodil lucernu směrem k petroleji. Lord Tudhaliya plochou stranou meče odpálil světlo nazpátek kolem uprchlíků.

Pak přes soudek klopýtl druhý beysibský voják a do Petroleje dopadla jeho vlastní lampa. Tunel vzplál rudým žárem. Připálil Samlorovi obočí, dokonce i když Cirdoňana před nejhorším zaštitil lord Tudhaliya.

Beysibský šlechtic se zřítíl dopředu. Samlor utíkal k loďce a dítě teď držel oběma rukama. Skotačící plameny vrhaly jejich stíny před ně do tunelu.

Samlor posadil Hvězdu na před' člunu a začal plavidlo odsouvat zpátky k vodě. Od chvíle, kdy loďku vytáhl na souš, moře značně ustoupilo. Zatímco Samlor postrkoval člun, letmo se ohlédl přes rameno. Plápolající petrolej se plazil ze svahu tunelu. Těsně před ním, šaty v plameni ale meč dosud v ruce, přicházel lord Tudhaliya. Vlasy a tkáň bojovníka páchly spáleninou, jsou však muži, které od

splnění úkolu neodvrátí žádná bolest, byť by byla sebekrutější. Samlor velmi dobře rozpoznal, co si muž vzal do hlavy.

Cirďoňan měl dosud v pochvě na levém zápěstí útočnou dýku, ale ta mu byla při zneškodnění protivníka platná úplně stejně jako nože, které chladly v tělech na chrámové podlaze. Samlor skočil po bidle z loďky. Pevně se ho chopil a bodl s ním dopředu. V okamžiku, kdy Tudhaliya předstíral útok levým mečem, udeřil tyčí Beysiba plnou silou doprostřed hrudi.

Kdyby měl Tudhaliya dost místa na lavírování, byl by se neohrabanému útoku vyhnul. Zpomalené reflexy ho naopak vrhly na stěnu tunelu a konec bidla jej odkopl do šířících se plamenů.

Beysib se postavil. Samlor mu zamířil do slabin, minul, ale zasáhl nepřítele do žeber s dostatečnou silou, aby ho zase překotil. Z obou stran po něm bodaly meče Tudhaliyy, jen stopu od místa, kde Samlor svíral tyč. Odletovaly třísky, ale tyč byla z vyschlého jasanového dřeva a tlustá jako mužské zápěstí. Když Beysib zase padl zády do ohně, Samlor uskočil do bezpečí.

Petrolej vtáhl dravý vzduch z tunelu a přiživil jím plameny. Oheň se teď rozkmital Tudhaliyovi kolem obličeje. Instinkt mu velel nadechnout se. Přílivu se nedalo nijak zabránit. Tudhaliya vdechl rudé úponky, které smrštily plicní tkáň, a když konečně vykřikl, vyšlehl mu z úst.

„Zlatíčko, miláčku,“ zašeptal Samlor, když se otočil opět k dívence. „Hned tě odvezu domů.“ Ploché dno loďky kodrcalo zlehka po kameni, jako by smrt kata zdvojnásobila sílu zachránce.

„Odvedeš mě zpátky k mamince Reie?“ chtěla vědět Hvězda. Sledovala smrt Tudhaliyy rozšířenýma očima, které teď zaměřila na Samlora.

Dokud voda pěníla na oblázkovém šterku, rázoval muž vedle člunu a rozstříkoval ji kolem sebe. Pak skočil na palubu a odstrčil je na délku bidla. Protože se příliv obrátil, nebylo zapotřebí odrážet se od římsy. Jakmile se ocitli ve vzdálenosti třiceti stop, odložil Cirďoňan bidlo a zubatým ostřím útočné dýky s námahou uvolnil uvazovací lana vesel. „Hvězdo,“ oslovil holčičku, protože měl konečně čas na odpověď, „pro Reiu můžeme poslat. Ale vracíme se tam, kde jsi opravdu doma – do Cirdonu. Pamatuješ si na Cirdon?“

Vůdce karavany začal neodborně nasazovat žerdě do smyček provazu, které sloužily loďce jako veslové vidlice.

Hvězda s vážným zápalem přikývla. Zeptala se:

„Opravdu jsi můj strýček?“

Práce s tyčí Samlorovi na obou rukách vyboulila a strhla puchýře. Když se pustil do veslování, pro něho nezvyklé práce, řezala držadla vesel pokrytých vrstvičkou soli jako sklo namočené v kyselině. „Ano,“ potvrdil. „Slíbil jsem tvou mamince – tvou opravdovou matce, Hvězdo, své sestře... slíbil jsem jí –“ a byla to pravda, ačkoli Samlana byla již dva roky mrtvá, když bratr vykřičel svá slova k obloze „– že se o tebe – ach. Ach, Matko Hekto. Ach, byli jsme tak blízko.“

Lord Tudhaliya nevěřil, že muži na břehu se sektáři zametou. Někdo ve člunu, kterému Tudhaliya určil místo u mysu, muže a dítě uviděl. Beysibské plavidlo byl desetiveslový kutr. Již několika prvními údery, které rozvířily světélkující vodu a přitáhly Samlorovu pozornost, začal zkracovat vzdálenost.

Na přídi kutru stál vzpřímeně lučištník. První výstřel byl váhavý a o padesát yardů kratší, než bylo k překonání dvousetyardové délky zapotřebí. Střelec nasadil na tětivu nový šíp a kutr se zase o něco přiblížil.

Samlor pustil vesla. Klekl si a zvedl ruce. Nevěřil, že by vestoje udržel rovnováhu. „Hvězdičko,“ omlouval se, „obávám se, že nás ti lidé nakonec chytí. Když se pokusím utéct, něco by se ti nešťastnou náhodou mohlo stát. A prát se s nimi nemohu, neznám možnost, jak bojovat s tolika muži.“

Hvězda se zadívala přes rameno na beysibský kutr, pak se otočila zpátky k Samlorovi. „Nechci jít s nimi, strýčku,“ namítla nedůtklivě. „Chci se vrátit do Cirdonu. Chci si hrát ve velkém domě.“

„Miláčku,“ uklidňoval ji Samlor, „holčičko moje... moc mě to mrzí. Ale kvůli té lodi to teď udělat nemůžeme.“ Kutr je moc velký, aby se dal převrátit, uvažoval vůdce karavany. Ale snad kdyby skočil do větší lodi s útočnou dýkou, mohli by v tom zmatku–

Beysibský lukostřelec přepadl do vody.

Jen okamžik nato si Samlor uvědomil, že muž spadl dopředu, protože kutr narazil do nenadálé překážky pod kýlem. Rychlá loď před sebou rozstříkovala vějíř zářící vodní spršky. Zbytky spršky dopadly po zakřivené dráze daleko na moře před lodní ostří jako mizející rýha.

„Ted' můžeme odjet do Cirdonu, strýčku?“ zeptala se dívenka. Ruce, které měla obrácené ke kutru, jí poklesly.

Bud' to jí hlas klesl o celou oktávu, nebo vůdce karavany ztratil v náhlém záchvěvu hrůzy rozum. Bílé výčnělky vlásků Hvězdy zářily a zdánlivě se svíjely.

Příd' kutru se zvedla. Za dunění a rachocení a křiku posádky člun zádí napřed zmizel. Obrovité chapadlo pokryté skvrnami přísavek se rozvinulo sto stop směrem k obloze, pak dopadlo zpátky do zářícího moře.

Samlorovy ruce opět našly vesla. V hlavě měl ledové prázdno a svaly se mu pohybovaly jako ledová řečiště. „Ano, Hvězdičko,“ slyšel říkat svůj hlas. „Ted' se můžeme vrátit do Cirdonu.“

Obraz v zrcadle

Diana L. Paxson

Na zdi se zlověstně lesklo velké zrcadlo a dráždilo jej.

Lalo viděl svůj obraz i z druhého konce pokoje – malého muže s řídnoucími ryšavými vlasy, který nabíral na váze spíše kolem pasu, i když nohy měl vcelku hubené, muže se znepokojenýma očima a rukama umazanýma od barev, s krátkými, silnými prsty. Nebál se odrazu, když před ním stál s prázdnýma rukama. Představa, jíž se obával, byl jeho vlastní obraz vtištěný na plátno, pokud by se odvážil stoupnout si před zrcadlo s malířským štětcem v ruce.

Vylekal jej křik z ulice. Potichu přešel k oknu, ale někdo jen stíhal kapsáře, který si spletl jejich slepou uličku se zkratkou mezi Skluzavkou a bazarem. Podivnost života v Asylu po beysibské invazi nebo zaplavení nebo jak by se to dalo nazvat dodávala prostě zlodějině na takřka nostalgickém půvabu.

Lalo se dlouze zadíval přes směsici střech na modré mihotání v přístavu. Když se slunce zachytilo na zlacení nějakého beysibského stěžně, objevily se nečekané záblesky. Sám Ils ví, že ti Beysibové mají více než vášeň pro pestré barvy. Nosili vyšíváné sametové oděvy a takové šperky, že se při pohledu na ně zablýsklo v oku i princí Pokakymu, ale Lalo doposud nebyl požádán o portrét nikoho z nich. Když na to přijde, nepožádali jej o žádný obraz – a už dost dlouho. Dokud dobří obyvatelé Asylu nezjistí, jak přesunout něco z bohatství nových sousedů do vlastních truhlic, nemá nikdo prostředky ani touhu najímat si jediného uznávaného malíře, narozeného v Asylu, aby mu namaloval novou výzdobu do sálů. Lalo by rád věděl, jestli by dar Enase Yorla působil i u Beysibů. Mají ryboočkové duše, které lze odhalit?

Lalo se přistihl, že se bez vlastní vůle opět obrací k zrcadlu.

„Lalo!“

Kouzlo prolomil hlas Gilly. Vyplnila celý vchod, zamračila se na něho a on se provinile zarděl. Jeho zaujetí pro zrcadlo jí vadilo, ale vadilo by jí podstatně víc, kdyby věděla, čím ho tak uchvacuje.

„Jdu nakupovat,“ oznámila mu příkře. „Chceš, abych ti něco přinesla?“

Zavrtěl hlavou. „Mám pohlídat malého, než se vrátíš?“

Alfi se protlačil kolem záplavy sukní a zvedl k otci zářivý pohled. „Jsou mi tři roky! Jsem už velký kluk–

Lalo se najednou rozesmál. Sehnul se a prohrábl čupřinu světlých kudrn. „Ovšemže jsi.“

Gilla se nad ním tyčila jako socha Shipri, Matky všech, ve starém chrámu. „Vezmu ho s sebou,“ sdělila mu. „Poslední dobou je na ulici klid. Potřebuje se proběhnout.“

Lalo přikývl. Když vstával, dotkla se Gilla jeho tváře. Pochopil, co se jí jen zřídka podařilo vyjádřit slovy. Usmál se.

„Nedovol ryboočkům, aby vás schlamstli!“ poradil jim.

Gilla si odfrkla. „Za plného denního světla? Jen ať si to zkusí! A navíc, naše Vanda tvrdí, že jsou to lidi jako my, i přes to jejich legrační vzezření. Když slouží paní Kurrekai, měla by to vědět. Věříš víc povídkám z bazaru než slovu vlastní dcery?“

Vycouvala ze dveří, zvedla si dítě na široký bok a přibrala nákupní koš.

Když Gilla scházela ze schodů, dům se pod jejími těžkými kroky roztřásl. Lalo se zase přesunul k oknu a vyhlížel ji na ulici. Horké sluneční světlo jí pozlatilo vybledlé vlasy, až vypadaly zářivé jako vlasy dítěte.

Pak zmizela a on osaměl se zrcadlem a svými obavami.

Jednou se jeden muž, jmenoval se Zanderei, Lala zeptal, jestli někdy namaloval autoportrét – jestli se opovážil vypátrat, zda dar, který mu věnoval kouzelník Enas Yorl a který mu umožňoval vykreslit pravdivou podstatu člověka, dovoluje portrétovat vlastní duši. Lalo na oplátku daroval Zandereimu život. Nejprve byl tak šťastný, že je sám naživu, že ho ani nenapadlo, aby se slovy Zandereiho nějak znepokojoval. Potom se na horizontu objevila

beysibská flotila. Slunce vykřesalo na vrcholcích stěžňů a vyřezávaných špicích lodí plameny. Nějakou dobu neměl nikdo čas dělat si starosti s něčím jiným. Ale teď se situace uklidnila a Lalo neměl zakázky, které by ho zaměstnaly. Nedokázal odtrhnout oči od zrcadla, jež viselo na zdi.

Lalo uslyšel, jak na ulici vztekla štěká pes, na dvoře pod ním se škorpily dvě ženské, naslouchal neustálému křiku z bazaru. Ale tady bylo naprosté ticho. Na stojanu čekalo připravené napjaté plátno – chystal se dnes dopoledne načrtnout si scénu sňatku Ilse a Shipri. Ale v domě v této chvíli nikdo nebyl – nikdo nemohl nakukovat dveřmi a vyptávat se, co si myslí, že dělá – nikdo ho neuvidí.

Jako náměsíčník zvedl Lalo stojan a postavil ho vedle zrcadla. Sám zaujal takovou polohu, aby mu světlo od okna padalo přímo do obličeje, a chopil se štětce.

Potom, jako milenec ztrácející se poprvé v těle své milované nebo přemožený bojovník vzdávající se konečné ráně nepřítele, začal Lalo malovat, co viděl před sebou.

Gilla s námahou zvedla košík s potravinami na stůl, zachránila sáček s moukou před zvědavými dětskými prstíky, nasypala mouku do truhlíku, pak našla Alfimu dřevěnou lžici a posadila ho. Začal hned lžicí vesele bušit do podlahy. Na chvíličku se postavila, protože po chůzi do schodů pořád trochu lapala po dechu, a nato konečně začala odklízet zbytek nákupu.

Netrvalo jí to dlouho. Vpád Beysibů vyčerpával potravinové zásoby Asylu a jejich bohatství vyhnalo ceny nahoru. I když si Gilla uložila hezkou sumičku stříbrňáků, nedalo se předvídat, jak dlouho nebude mít Lalo pravidelnou práci. A tak se při vaření pro rodinu vrátila k rýži a fazolím, jen občas jídelníček zpestřila rybou dušenou na zelenině. Když dnes přibýlo k místní flotile tolik nových lodí, byly ryby v nabídce potravin jedinou hojnou položkou.

Gilla si povzdychla. Blahobyt se jí líbil – ráda předkládala na stůl maso a experimentovala s kořením přivezeným ze severu. Byli ale živi z měďáků více let, než se jí chtělo pamatovat, a lepších let bylo podstatně méně. Vynikala v umění, jak nasytit rodinu hrachem a sliby. Přežijí Beysiby, jako přežili všechno ostatní.

Krátké nohy neustále přiváděly Alfiho ke dveřím do Lalovy pracovny. Gilla ho popadla a držela svíjející se tělíčko před sebou. Políbila synka na buclatou tvářičku.

„Ne, zlatíčko, tam ne – tatínek pracuje a my ho nesmíme rušit!“

Bylo však divné, že je Lalo alespoň nepozdravil, poté co ji slyšel přicházet. Když maloval model, nevšiml by si ani, kdyby mu Vashanka strhl dům, ale už nějaký čas neměl žádné zakázky. Když si Lalo kreslil pro radost, byl obyčejně vděčný za výmluvu, že si může odskočit na šálek čaje. Zavolala na Latillu, aby si s bratříčkem chvíli hrála v dětském pokoji, přivedla k životu oheň ve sporáku a postavila na něj konvici.

Lalo se pořád neozýval.

„Lalo, miláčku – postavila jsem na čaj. Dáš si šálek?“ Chvilku stála s rukama v bok a mračila se na zavřené, němé dveře. Pak přepochodovala přes místnost a otevřela.

„Aspoň bys mi mohl odpovědět!“ Gilla se zarazila. Lalo u stojanu nebyl. Na vteřinu si myslela, že se rozhodl jít ven, jenže dveře nebyly zamčené. Ale v pokoji se něco změnilo. Lalo stál u protější stěny, jako by byl kus nábytku. Další okamžik jí trvalo, než si uvědomila, že se při jejím příchodu ani nepohnul. Dokonce se na ni ani nepodíval.

Kvapně k němu došla. Postoj napovídal, že opatrně, krok po kroku couval, dokud se nezastavil o zeď. V jedné ruce stále svíral malířský štětec. Vykroutila mu ho a odložila. Lalo se stále nehýbal. Nevidoucí pohled upíral na stojan na druhé straně pokoje. Zběžně si ho prohlédla – mužská tvář, ale na tuto vzdálenost na ní neviděla nic mimořádného – a tak se zase otočila k manželovi.

„Lalo, co je s tebou? Neslyšel jsi mě? Shipri, Matko všemocná, slituj se – Lalo, co se stalo?“ Zatrásla mu rukou, ale stále jí neodpovídal. Pod srdcem se jí zrodila sklíčenost, začal narůstat strach.

Gilla si ho přivinula k široké hrudi a chvilku ho tak držela. Nebránil se. Tělo měl teplé, cítila, jak mu srdce velice pomalu bije proti jejímu, ale s hrozivou jistotou věděla, že tam už není. Kousla se do rtu. Odvedla jej k pryčně a uložila ho na ni, jako by dítě upravilo panenku.

Mrazivá chapadla strachu si našla cestu až do konečků prstů. Zůstala před Lalem klečet a spíše pro sebe než kvůli němu mu třela ruce. Upíral pohled do prázdna, panenky měl černé a rozšířené. Nedíval se na ni. Nedíval se ani na malbu, ačkoli když vešla, byl obrácený ke stojanu. Oči sledovaly něco mimo Asylum – nějakou hlubší temnotu, do které by člověk mohl navždy upadnout a nikdy nenalézt pokoj.

Roztřesená Gilla se mu pokusila zavřít víčka, ale opět se otevřela a odkryla hrůzostrašný, nevidoucí pohled. Cítila, jak se jí v prsou přihrčil výkřik a čeká, až popustí strachu uzdu a nechá ho rozběhnout, ale stiskla pevně a bolestně zuby a ztěžka se postavila.

Hysterie by teď nikomu z nich nepomohla. Bude dost času dát průchod hoři, které v ní narůstalo, až – jestli – se ukáže, že pro něho není žádná naděje. Třeba jej postihl nějaký neobvyklý záchvat, který brzy pomine. Nebo nějaká nová nemoc, kterou vyléčí její starostlivá péče. Nebo snad (myšlenky opatrně zkoumaly temnější možnosti a bolestně před nimi cukly), snad to byla kouzla.

„Lalo –“ zašeptala, jako by k němu mohla hlasem nějak proniknout, „můj drahý Lalo, postarám se o tebe. Seženu ti doktora. Musíš se vyléčit!“ V myšlenkách se už zaobírala budoucností. Jestli se do zítřka neprobere, bude muset zajít za ranhojičem – třeba za Altenem Stulwigem – slyšela, že svými lektvary víc životů zachránil než zkrátil.

Konvice s vodou na čaj začala kvílet.

Chvátala přes místnost a zavadila bokem o stojan, až se rozkýval. Bez zdržování ho zvedla a postavila do rohu obrazem ke zdi.

Lalo namáhavě mžoural přes tmavé mraky, které se nad ním převalovaly jako magické křídlo, které ničilo Asylum před rokem. Ale pořád v něm byl život, i když pach byl natolik silný, že by člověku vysál dech z plic. Na okamžik si myslel, že se vrátil do asylských stok, ale bylo tam příliš mnoho světla. Tak kam se to ve jménu Shalpy, pána stínů, vlastně dostal?

Udělal krok vpřed, pak další, nohy si samy hledaly cestu po nepevné půdě. Barvy, kterými byly mraky pocákané, mu

způsobovaly nevolnost – sírově žlutá přecházela v popelavě růžovou jako nezhojená jizva, pak se zase změnila na něco jiného – na nepojmenovatelnou barvu, ze které ho bolely oči, až se musel podívat jinam.

Asi jsem umřel, napadlo jej potom. Chudák Gilla se pro mě bude trápit, ale má svůj poklad a starší děti si vydělávají samy na sebe. Povede si lépe beze mě. Kdyby opustila ona mne, bylo by mi hůř... Taková myšlenka byla hořká. Klopýtal dál a uvědomil si, že se rozplakal. Ale slzy neměly dlouhého trvání. Vrátil se ke svému zkoumání, jako když člověk dráždí jazykem bolavé místo po vytrženém zubu.

Všichni kněží se mýlili. Jak ti, co říkali, že si bohové berou duše zemřelých do ráje, tak ti, kteří jsou přesvědčeni, že je člověk předurčen peklu. Možná mám ale tak bezzásadovou duši, že si nezasloužím ani jedno, a tak mě odsoudili k putování touto krajinou!

Lalo strávil půlku života sněním o odchodu z Asylu. Ale teď, když Asylum ztratil, žasl nad naléhavostí touhy je znovu uvidět.

Něco kolem něho přeběhlo. Nadskočil. Byla to krysa? Jsou tady krysy? Rozhodně teď pod nohama viděl kočičí hlavy.

Rozechvělý Lalo kolem sebe pozoroval mlhavé tvary vystupující ze stínů – snad zdi s oblouky dveří a okapy střech tyčících se proti zlověstně rudé obloze jako polámané zuby. Tamhle – ano, to je široké průčelí Jubalovy usedlosti, ale to není možné – vždyť ji Pastorcí vypálili. Vzápětí si uvědomil omyl, protože hned vedle zahlédl důvěrně známý, nesouměrný vývěsní štít Oplzlého jednorožce, ale oči jednorožce zle planuly a z krouceného rohu kapala krev.

Vtom pochopil, že k němu začínají doléhat i zvuky – jakýsi opilecký smích, který ze sebe vyrážejí muži, když sledují, jak mučitel rozbíjí na kaši obličej chlapce, nebo když si jeden po druhém berou ženu. Jakýsi křik, který jednou slyšel, když pospíchal kolem dílny Kurda, a tlumené chrčení, jaké vydávají oběšené muži, když umírají na Palácovém nádvoří. Všechny ty zvuky slýchal v Asylu a zacpával si před nimi uši. Nemohl si ale nevšímat štkání, které zdánlivě přicházelo z jakéhosi místa před ním, z těsné blízkosti, tlumené nevěřící skučení týraného dítěte.

Mýlil jsem se, pomyslel si, nakonec jsem opravdu v pekle!

Lalo se rozběhl. Znenadání se ocitl uprostřed nějakých postav. Bojovali zde spolu jestřábí masky a Pastorci, useknuté končetiny odlétaly jako pokosená pšenice a kapky krve kropily dlažbu jako déšť. Potácel se kolem něho nějaký muž a Lala napadlo, že je to Zanderei. Tehdy se postava otočila a Lalo vrávoravě couvl, neboť tvář chyběla.

Přišla k němu další – Sjekso Kinsan, s nímž se občas napil U Oplzlého jednorožce, a za ním žena s dlouhými rudými vlasy, manželka lorda Regliho Samlana. Lalo ji portrétoval dávno předtím, než se setkal s Enasem Yorlem, ještě než žena zemřela.

Byli zde i jiní, o kterých se domníval, že je poznal. Zloději, jejichž pokroucené rysy viděl na šibenici, Ďasové a žoldnéři, které v Asylu zahlédl jen na okamžik a pak už nikdy.

Nyní ho pozorovali a uzavírali kolem něho kruh. Lalo se rozběhl, vyhrabával si v temném bludišti stínového Asylu cestičku jako červ ve staré mrtvole a pátral po nějakém nemyslitelném bezpečí.

„Ženská, měla jsi štěstí, že jsi mě sem vůbec dostala!“ zabručel Alten Stulwig přísně. „Pacienti přicházejí ke mně a já v žádném případě nejsem zvyklý navštěvovat tuto část města!“

„Vždyť ty dobře víš, že můj muž má vlivné přátele, kteří by asi měli námitky, kdybys jejich oblíbeného malíře nechal zemřít a ani za ním nezašel!“ pohrozila mu zlým hlasem Gilla. „Tak se přestaň vykrucovat jako děvka před prvním zákazníkem, podívej se mi do očí a řekni, co se s ním stalo!“ Zvedla paži silnou jako Stulwigovo stehno a on jen polkl a nervózně sklopil oči k muži na prýčně.

„To je složitý případ. Není třeba tě obtěžovat lékařskými termíny.“ Odkášlal si. „Bohužel –“

„Ted’ něco, čemu uvěřím!“ Gilla chňapla po jeho brašně a přitiskla si ji na mohutnou hrud’.

„Co – co to děláš? Dej mi to!“

„Nejsem zvědavá ani na ty tvoje felčarský žvásty, ani na tvoje vytáčky, mistře Altene. Prostě v tý své tašce najdeš něco, co mýho

muže uzdraví!“ Hodila mu ji zpátky. Pokrčil rameny, vzdychl si a brašnu otevřel.

„Tohle je povzbuzující prostředek, dograya. Vylouhuješ ho v čaji a čtyřikrát denně mu dáš lžíci. Posílí mu srdce a kdo ví, možná ho postaví na nohy.“ Na příkrývku hodil malý sáček a začal zase něco hledat v brašně. Vylovil několik žlutavých kornoutků zamotaných do kusu látky. „A můžeš zkusit tohle zapálit – jestli ho neprobere ten pach, tak už nevím, co by pomohlo.“ Natáhl ruku otevřenou dlaní vzhůru. „Dva šebozimy – ve zlatě.“

„Nuže, Altene, překvapil jsi mě – snad si mě nechceš přizvat do postele?“ Gilla zakryla smíchem hořkost, kterou si nedovolila cítit už dlouho. Zbledl a uhnul očima. Ze záňadří vytáhla hubený jelenicový měšec, ve kterém uchovávala svoji zlatou rezervu. Zlata bylo víc. Ukryla ho mazaně pod prkna v podlaze a do zdi – ani Lalo nevěděl kam – ale dům mohl vyhořet. Pro případ nouze si raději nechávala něco při sobě.

Vrazila mince Stulwigovi do vlhké dlaně a s nasupeným výrazem sledovala, jak si sbalil měšec a zvedl hůlku, kterou si při příchodu opřel o dveře.

„Kéž požehnání Hekty napomůže uzdravení –“ zamumlal.

„I rukám léčitele,“ odpověděla ze zvyku Gilla, ale uvažovala jinak. Zbůhdarma jsem vyhodila peníze. Nevěří, že by ty jeho mizerné bylinky mohly být co platné. Zaposlouchala se do spěšného klapotu Stulwigových sandálů po schodech. Chvátal, aby byl doma před setměním. Oči ale nespouštěla z nehybné tváře Lala.

Pojednou se jí zdálo, že se mu prohloubil dech a mezi obočím se objevil náznak rýhy. Ztuhla, s nadějí, která se jí třepetala v srdci jako lapená můra, přihlížela, dokud se mu rysy opět nevyhladily. Na mysl jí přišly velké vlny, které něco přirazilo na přístavní hráz, třebaže obloha byla jasná. Rybáři o nich říkali, že je to poslední vlnění z nějaké velké bouře daleko na moři.

Můj drahý, přemýšlela sklíčeně, jaké divoké bouře zuřící v dáli tě zasáhly tam, kde ted' putuješ?

Když vyšla z ateliéru, čekaly na ni děti. Všechny kromě nejstaršího Wedemira, který sloužil jako pomocník vůdce karavany. Její dcera Vanda dostala od své beysibské paní volno, když pro ni

Gilla poslala, a seděla teď s Alfim na klíně a pozorovala matku s výrazem, který celkem připomínal neurčitý upřený pohled Beysibů. I Ganner, její druhý chlapec, který sloužil jako učeň u klenotníka Herewicka, si u svého mistra vyprosil možnost zajít domů. Jedině osmiletá Latilla si hrála s panenkou na podlaze a očividně na napětí v místnosti nedbala.

Gilla jim oplátila upřený pohled. Věděla, že určitě slyšeli její hádku s Altenem Stulwigem. Co čekali, že řekne?

„No?“ vyštěkla. „Přestaňte se na mě koukat jako halda chcípějch tresek! A dejte někdo na čaj!“

Lalo sledoval pach, důvěrně známý jako zápach vlastního nočníku, zápach čarodějnictví.

Tolik o podivném bytí, v němž teď byl chycen, věděl – i mazal, jemuž jediné kouzlo plynulo prsty, tady dokázal vycítit magii. V druhém životě se Lalo čarodějům vyhýbal, i když ne dost, a to byl začátek cesty, která ho sem přivedla.

Byla tu například křiklavá přítomnost čarodějnického bratrstva, směs pachů od slabého aroma čarodějniců k plně vyzrálým, exotickým výlevům kouzelníků čarodějnického bratrstva, kteří byli jejich mistry – potpouri se všemi puvaby namíchanými z popelnice prince Pokakyho. Byl tu i cizí dotyk beysibského obřadu a zatuchlé výpary vyvolané všemi těmi drobnými čaroději a babiznami a propletence zápachů těch, kdož sloužili v chrámech bohů.

Ale to, co hledal, se nenacházelo v chrámech, i když to pocházelo z místa, které jim bylo blízké – z domu, jehož samé základy tvořilo čarodějnictví. I nyní v něm kdosi splétal kouzlo, vytříbená zaříkadla, která splétala spirály kouzelného kouře do tlumeného světla. Lalo se s takovým aroma setkal již dřív, ačkoli ho tenkrát nepoznal – neopakovatelné ovzduší, jež obklopovalo Enase Yorla.

Zjistil, že když se soustředí, dokáže to, co cítí, vyhodnotit jako barvu. Čára světla se vinula ven, jiná ji křížila a další do své sítě lapila každého ducha, který by se tudy snad mohl potulovat. A Lalo cítil přítomnost jiných, bytostí se slabším sebevědomím než měli duchové, kterým unikl, ale aktivnějších a informovanějších.

Ve středu klubka se rozkmitalo ztělesnění Symbolu, živě pulsovalo, barva, tvar a chuť se zkombinovaly a vábily zvolenou kořist. Kolem Lala se něco protáhlo a on se zachvěl. Zářící obrysy se pokrývaly a Symbol v jejich středu se rozplynul a pak přetvořil. Uvěznil sloupec vířící energie a vtiskl jí podobu, kterou mohly spatřit, byť nedobrovolně, i lidské oči. Ale Brána, která se tvorovi

Obraz v zrcadle otevřela, tu byla pořád a Lalo, posedlý touhou po kontaktu, se protlačil dovnitř.

„*Ehas, barabarishti, azgeldui m'hai tsi!* Ach, ty, kdož znáš tajemství Života a Smrti, přijď ke mně! *Yevoi! Yevad!*“ Hlas krátkým příkazem zavřel mezeru a přinutil uvězněnou entitu k víření ve sprše nitrátem a sírou páchnoucích jisker.

Lalo se stáhl jako podrážděný hlemýžď ve snaze vyhnout se doteku světla, zvuku slov. Byly jazykem roviny, z níž přišel duch, a současný stav Lalovi umožňoval rovnou mu porozumět a uvědomit si, že jsou horší místa než to, na němž se právě nachází.

„*Evgolod sheremin, shinaz, shinaz, tiserra–neh, yevoi!*“ Hlas se vlnil dál, úpěnlivě tvora prosil, aby ho naučil, jak oddělit duši od těla, k němuž byla nemravně a neoddělitelně připoutána kouzlem, jak takovou duši navždy osvobodit, i kdyby cenou mělo být zničení. Lalo se hrbil před věděním, jež nebylo určeno jeho uším.

Ale zanedlouho Hlas utichl, ozvěny odumřely a Lalo si dopřál možnost zaměřit se na nehmotnou postavu, která stála uvnitř vlastního mihotavého kruhu mimo trojúhelník, jehož nedobrovolnými zajatci se společně stali Lalo a démon. Byl to Enas Yorl – určitě – ano, ty zářící oči by poznal za všech okolností.

A ve stejném okamžiku se zdálo, že si Enas Yorl uvědomil, že jeho výzva byla úspěšnější, než měl v úmyslu. Zvedla se kouzelnická hůlka, síla zakroužila a zavířila v nehybném vzduchu.

„Odejdi, nezvaný duchu, do své říše, kde počkáš, dokud tě nepovolám!“

Lala povalilo silné dmutí moci a na chvíli pocítil zoufalou naději, že ho bezděčný úklid čaroděje pošle domů. Ale kde byl teď domov?

Pak moc pominula a Lalo, stále v trojúhelníku, se vzpřímeně posadil. Démon v okultním znaku vedle něho si odplivl a natáhl po něm plamenné pařáty.

„Ó, duchu, jenž jsi uposlechl mého zavolání, zapřísahám tě, vyslov své jméno.“ Zdálo se, že Enase Yorla se první nezdar nijak nedotkl. Lalo začínal chápat, jakou trpělivost a pevné nervy vyžaduje čarodějnictví.

Vyškrábal se na nohy a přiblížil se k okraji trojúhelníku, jak si jen troufl. „To jsem já, malíř Lalo. Cožpak mě nepoznáváš, Enasi Yorle?“

Zatímco čekal na odpověď kouzelníka, uvědomil si Lalo, že poznal Enase Yorla, což bylo nesmírně podivné. Podstatou kletby, která čaroděje mučila, bylo, že jeho podoba nikdy nezůstávala dlouho neměnná. S jakousi posvátnou bází hleděl Lalo do skutečné tváře Enase Yorla.

Četl v ní o vášních a špatnostech na hranici chápání, stěží spoutaných hranicemi vidění a zmučené lásky. Vše, co v té tváři bylo velkého a hrozivého, spojilo se ve věčném konfliktu, který mohlo urovnat snad jedině pomalé odírání beznadějných roků. A těch dlouhých let bylo tolik. Byla to tvář, jejíž rysy vytesalo neoblomné dláto síly a opět ohladilo jakési trpělivé, bolestné zoufalství. Konečně pochopil, proč Enas Yorl nechtěl, aby Lalo nakreslil jeho portrét. Rád by věděl, spatření které její části by se kouzelník bál nejvíc.

„Enasi Yorle, poznávám tě, ale nevím, co jsem zač já a proč tu jsem!“

Nyní ho čaroděj nepochybně viděl a smál se. „Nejsi mrtvý, jestli ti snad dělá starosti tohle, a není z tebe cítit magie. Dostal jsi horečku nebo tě snad nakonec zmlátila do bezvědomí ta hora, co sis ji vzal za ženu?“

Lalo ze sebe vychrlil odpověď, kterou takové nařčení popřel, a snažil se rozpomenout.

„Nic se nestalo – maloval jsem. Byl jsem sám a –“

Čaroděj znenadání zvažněl. „Maloval jsi? Že ty jsi maloval sám sebe! Ted' už chápu. Chudák rybniční čudla – otevřel jsi zakázané stavidlo a voda tě spláchla do moře. Lidé, jejichž portréty jsi kreslil,

mohou popřít pravdu, kterou vidí, ale ty nemůžeš zavrhnout nic, co jsi namaloval na plátno, ledaže bys naprosto popřel sám sebe!“

Lalo mlčel a pátral v paměti. Maloval nějaký obraz, a když skončil, odstoupil od plátna a uviděl... Vědomí mu uklouzlo, zamlžilo se – zahlédl hlubiny a dálavy, vzhůru tryskající gejzíry světla a temnoty, v nichž se mohl utopit, vesmír sil lapených pod povrchem, který představoval jeho samého tak, jak se znával.

„A tak jsi utekl jak od pravdy, tak od jejího obrazu a tvoje tělo leží někde opuštěné. Mohu tě do něho vrátit, pokud si to skutečně přeješ – ale cožpak nerozumíš? Teď jsi svobodný! Víš, co bych dal za to, abych dosáhl toho, co se tobě podařilo zcela bezděčně –“ kouzelník se zarazil, „ale zapomněl jsem. Tvoje tělo je celé a mladé...“

Lalo sotva poslouchal. První pohled na nesmírnost v nitru stačil, aby ho zahnal na zoufalý útěk do říše stínů. Ale jak se odtud dalo uniknout? Význam jeho vidění se vznášel na okraji pochopení, hrozivý, mučivý, tlukoucí do jeho vědomí jako mocná křídla.

A pak byla křídla v něm i kolem něho. Zajatý démon odlétl ve spirále ohňostroje jisker páchnoucích jako hořící vlna a nádherné mřížové síly, v němž ho Enas Yorl uvěznil, se rozbilo zlomem mezi světy, do něhož se temná křídla zařízla jako meče.

Bolest ho roztrhala a narušila mu paměť. Lalovi se zatočila hlava a ztratil vědomí. Pronásledoval ho marný křik čaroděje.

„Sikkintair, sikkintair!“

Gilla si přitáhla plášť újeji k tělu a spěchala po ošlapaných kočičích hlavách ulice Prytanů. Doufala, že pravidelné zvuky, které slyší za sebou, patří jen listí hnanému větrem. Čtvrt' klenotníků byla považována pro pěší za bezpečnější než bazar, ale všichni na jejím domovském území věděli, že s Gillou není radno si zahrávat.

Dneska to platilo dvojnásob. Prsty neklidně ohmatávala váček na krku, kde ji tížil zbytek malého zlatého pokladu. Ceny za služby čarodějů se vyšplhaly vysoko. Gilla je všechny proklínala, proklela Altena Stulwiga za jeho neschopnost a poloviční S'danzo Illyru, která jí dokázala jen sdělit, že má co dělat s magií, proklela Lala, jenž ji do této bryndy dostal, a především proklela sebe za svůj strach.

A šustot za ní se rozložil na dupot běžících nohou. Gilla se jako na obrtlíku otočila, strachem živená zlost dodala mohutné paži na síle. Rozpřáhla se na chmatáka, který jí přišel pod ruku jako první. Zvuk, který doprovázel jeho zhroucení, připomínal proříznutí míče. Vzduchem se blýskl nůž a s lehkým cinknutím se odrazil od nejbližší zdi. Druhou pěstí bouchla muže do čela a pustila se do jeho společníka, než si muž stačil uvědomit, proč jeho předvoj padl. Bušila mu do uší s veškerou obscénností, kterou ji naučil čas prožitý ve Spleti. Vkládala do úderů všechnu svou váhu.

V žilách jí zpívala krev a většinu strachu odplavil adrenalin, ještě než se Gilla oprášila a pokračovala v cestě. Za ní se mátožně zvedaly dvě potlučené postavy. Zachroptěly, ale opět se zhroutily.

Bojovný duch ji doprovázel celou cestu kolem posledních obchodů výrobců koberců a upřených pohledů jejich majitelů. Teď, když slunce zapadalo a barvilo město plamennou září, rolovali své zboží.

Útočnost ji provázela celou cestu ke dveřím Enase Yorla.

Ale tam se zarazila, pohled zmatený hadovitým propletencem mosazných draků, který je zdobil, ruku na mrazivém kovu klepadla. Neodvažovala se zaklepat. Dotíraly na ni všechny příběhy, které kdy o čaroději slyšela. Slyšela hlasy, které používaly její děti, když jim říkala, co po nich chce.

Co tady pohledávám? Kdo jsem, abych strkala nos do záležitosti čarodějů? Hlasy byly tiché, rozumné. A pak, z nějaké hlubší části jejího bytí, přišla myšlenka: *Lalo prošel těmito dveřmi a vrátil se ke mně domů. Kam šel on, můžu jít i já.*

Gilla udeřila klepadlem.

Dveře se potichu otevřely. Stál tu slepý sluha, o němž již slyšela, a v ruce držel hedvábný šátek na zakrytí očí. Gilla si olízla náhle suché rty a ovázala si ho kolem hlavy. Podala sluhovi ruku.

Přinejmenším měla jistou výhodu. Věděla, co se děje. Lalo jí vyprávěl o Darousovi a o šátku přes oči, o nezvyklých strážcích, kteří mají doupě ve vstupní hale kouzelníka. Jenže zvuk šupin na kameni a pocit, že se kolem ní smýká bezpočet těl, ji téměř zničily. Z hadů měla vždycky zvlášť velký strach. *To nejsou hadi!* opakovala si. *Jsou to jen baziliškové!* Ale prsty pevně svírala chladnou ruku průvodce.

Když vstoupili do další komnaty, kde se s pachem síry nepříjemně mísila vůně píží, sotva dýchala.

Gilla si směla sundat šátek z očí. S povzdechem se rozhlédla. Kamenné zdi byly poskvrněné uhlíkem a uprostřed místnosti ležela na podlaze roztavená kovová zmeť, jež bývala pánví na žhavé uhlí. Ve výklenku v mramorové stěně stála pohovka. Po chvilce si Gilla uvědomila, že hromada vzácných látek na lůžku zakrývá člověka. Zkřížila paže pod prsy a upřeně si ho prohlížela.

„Kráva jde za býkem,“ poznamenal unaveně Enas Yorl. „Mohlo mě to napadnout.“

„Lalo?“ Gilla spatřila, jak se hubená ruka, která ležela na sametu, roztrásla, změnila, zesvalnatěla. Patřila teď k bytosti, jejíž kůži pokrývala tenoučká vrstva modravých šupin. Gilla polkla, ale překonala se a neodvrátila pohled. „Lalo je dva týdny v nějakém transu. Chci, abys ho vrátil do těla.“ Dotkla se váčku na krku.

„Nech si svoje zlato,“ odmítl čaroděj popudlivě. „Lalo už po mně žádal totéž a já souhlasil – bylo by zábavné sledovat, jak by Asylum posuzovalo muže, který stál tváří v tvář vlastní duši – ale nemám teď na Lala žádný vliv.“

„Žádný vliv?“ opakovala Gilla s bolestí v hlase. „A to tě považují za největšího čaroděje císařství!“ Zkřížila pohled s rudě žhnoucíma očima kouzelníka. Po chvilce žár pohasl a Enas Yorl odvrátil zrak.

„Jsem dost velký, abych poznal hranice své moci,“ odpověděl s hořkostí. „Nemůžu mluvit za Beysiby, ale se Sikkintairem se nezaplete žádný asylský mág. Tvého manžela si vzaly Létající nože, ženo. Běž do chrámu Ilse a zjisti, jestli tě vyslechne kněz Gordoneš. Ještě líp bys udělala, kdybys šla domů – Lalo je teď v rukách bohů.“

Sikkintairové pohltili Lalovo maso a odrhli mu kosti, až mu v hrudním koši zvučel vítr a dlouhými stehenními kostmi vybubňoval nějaký rytmus. Šikovní ruce malíře, zbavené svalů, které přiváděly kouzla do života, chrastily jako zimou oholené větvičky na pozadí oblohy.

A když s kostrou skončili, upustili ji. Matka Země mu obalila kosti novou tkání. Měsíce či roky ležel takto skrytý, a když nadešel

jeho čas, ocitl se nahý na lesní světlině poseté květy jako drahokamy, nové tělo ohebné a silné jako nabroušená čepel.

Vyskočil a vykročil, pro začátek vděčný za prostou radost z barev a svěžího vzduchu a zvučící sílu svého nového těla. A zanedlouho uslyšel hudbu a obrátil kroky za jejími zvuky.

Dubové stromy zeřídly a trávník se svažoval k jezírku napájenému zurčícím vodopádem. Stál u něho prostřený stůl, pokrytý ubrusem z karmínově červeného damašku lemovaného zlatem. Na ubrusu se třpytily křišťálové karafy s karronským vínem, podnosy s pečeným masem, bochníky bílého chleba a stříbrné misky s navršenými pomeranči z Enlibaru. *Hostina hodná bohů*, napadlo Lala. A vskutku, hodovali zde bohové.

„Očekávali jsme tě,“ ozval se hlas po jeho boku. Služebná nádhernější než nejkrásnější z konkubín prince Kadakitha mu přidržovala modrý hedvábný šat s vyšívanými draky, a když se do něho oblékl, poklekla a pomohla mu nazout se do zlatých sandálů. Černé vlasy jí v kudrnách padaly až na boky a odrážely na slunci modré záblesky. Když vzhlédla, poznal v jejích rysech tvář Valiry, malé prostitutky, kterou vyobrazil jako Eshi, Paní lásky. Rozechvěl se, když poznal, kdo jej obsluhuje.

Zavedla ho na místo na konci stolu. Pustil se do jídla, vděčný za chvíli, kdy ostatní bohové nepřestávali ve vzájemném hovoru. Vedle Eshi seděl jeden, jehož snad mohl považovat za Anena – byl břichatý, s červeným nosem jako pijani, kteří Lalovi dělávali společnost v dobách, kdy hledal zapomenutí na dně džbánu laciného vína. Ale tělnatost boha znamenala hojnost a zrudlé tváře hořely září, která povznášela srdce plná beznaděje. Lalo si připomněl laskavost, kterou mu bůh v minulosti prokázal a vážně ho pozdravil.

Bůh ho spatřil a díval se na něho. Při střetu s těma hlubokýma očima poznal Lalo němý žal a upamatoval se, že tento bůh každý rok umírá a znovu se rodí. Vtom se Anen usmál a Lalovi vytryskla v srdci radost. Spatřil, jak se mu pohár plní jiskrným vínem, rudým jako krev.

Víno mu vlilo odvahu pohlédnout i na ostatní – jemnou mírotvůrkyni Thébu, rychlonohého Shalpu, jenž vedle ní vyhlížel jako stín a jehož tvář, když ji Lalo zahlédl, mu kupodivu připomněla

člověka, jehož často potkával U Oplzlého jednorožce, ačkoli si v tomto okamžiku nemohl vzpomenout na jméno. Ale v drsných rysech Nejmenovaného, i zde vystrojeného a vyzbrojeného, spatřil obličej každého žoldnéře, kterého kdy znal, a ve tváři zářnovlasé Thilli viděl kousavý a současně dobrosrdečný humor žen, které se handrkovaly nad látkami na stáncích barvířů. Poté si začal uvědomovat, že je poznal všechny – že je všechny maloval, že mezi nimi všemi v Asylu žil a nevěděl o tom.

„Otče, alespoň na čas jsi odstranil Vashanku, ale kněží Savankaly jsou v Asylu stále uctíváni!“ Eshi hovořila k plameni světla v čele stolu. Na něj se Lalo dosud neopovážoval podívat.

„Dokud pro Vashanku nedozraje nové tělo, jeho moc je zlomena,“ tetelil se Lalovi v uších hlas. „Rankanští bozi mi teď starosti nedělají. Musíme zde spíše uvažovat o té nové bohyni, o Bey.“

„Její uctívači v Asylu jsou utečenci. V hlavním poli jejího zájmu leží říše, z níž uprchli. Kolik moci může mít v Asylu?“ ptala se Thilli. Její manžel Thufir se na chvíličku předklonil, aby lépe slyšel, a Lalo sebou trhl, vyhnul se jeho orlímu pohledu. Kněží považovali Thufira za přítele Sikkintairů a Ilse za jejich pána. Naučili ho své prozíravosti. Že by on nařídil předvedení Lala?

„Ty hádky mne unavují,“ povzdechl si Shipri. „Myslel jsem, že když jsi získal převahu nad Rankanci, bude zase klid a mír. Konečně jsem se nějak dohodl se Sabellií. Předpokládám, že s novou bohyní budu muset udělat totéž. Alespoň je bohyně, a tak je pravděpodobnost rozumné domluvy větší, než kdyby se jednalo o boha.“

Lalo se s úlevou opřel. Modelem pro Sabellii mu stála vlastní žena a v několika uplynulých minutách se začal obávat Shipriho žárlivosti. Ale Gilla se Ostroústé podobala čím dál tím méně. Napadlo jej, že dnes by ji portrétoval jako vychovatelskou Matku Ilsgu.

Tehdy se nádhera tváře Ilse obrátila přímo k němu. Ani ve vyměněném těle Lalo nevystál pohled do takového světla. Vykřikl a zakryl si oči.

„Synu Ilse, přistup...“ Zvuk byl tichý, bolestně se Lalovi prokousával skrze zavřená víčka. Zavrtěl hlavou.

„Pane, klaněl jsem se v chrámu tvým nepřítelům. Bojím se.“

„Já však nepřátele porazil. Postav se a pojď ke mně!“

Již jsem zemřel, pomyslel si Lalo. Co jiného mi může udělat? Otevřel oči. Thufir Prozíravý čekal, aby jej doprovodil k otci, jenž zář své tváře zakryl maskou velké mramorové sochy z Ilsova chrámu.

„Od chvíle, kdy tě poznamenal mág, jsi namaloval mnoho podobizen, malíři – co jsi viděl?“

Lalo upřel zrak na stříbrný náhrdelník, který se blýskal pod tmavou bradou boha. „Zvířata...“ zamumlal, „a někdy démony. A někdy... bohy.“

„A když jsi použil dar čaroděje na sebe?“ pokračoval neúprosný hlas.

Lalo se roztřásl, ale sevření Thufira ho přidržovalo v tomto světě. Viděl potěšení z maličkostí, které ho zahanbovalo, a za ním touhu po úplném zničení, která ho děsila, a schopnost lásky, která jej děsila ještě víc. Spatřil hlubiny vlastní nepoznané, dosud nevyužité tvůrčí síly,

„Jako jsi sloužil Enasu Yorlovi a kněžím Savankaly, budeš nyní, můj synu, sloužit mně,“ pravil hlas Ilse.

Lalo před sebou uviděl bílé plátno a štětce, které překonávaly jeho vlastní tak, jako je povětrovský osel překonán tróským koněm, paletu s barvami, za jejichž tajemství by asylští mistři barev dali duši. Lala svrběla pravá ruka silou, která tvořila, tvořila – nějak začít musí – tápavě našel štětec a namočil ho do barvy, která byla více než šarlatová, dotkl se jím plátna a pocítil sílu, která přerostla ve výbušné uvolnění jako milostné vyvrcholení.

Ruka se s lehkostí pohybovala, pocákala plátno šarlatem, pak sáhla na paletu po jiskřivém zlatu, na vystínování nakonec použila opaleskující modř. Potom Lalo ustoupil a štětec mu vypadl z prstů. Stvoření na plátně se protáhlo, skrčilo a se třpytem se vrhlo do vzduchu.

Eshi se zasmála a zatleskala bílýma rukama, Thufir se usmál pomalým, trpělivým úsměvem. Lalo zíral, jak miniaturní sikkintair, zrozený pod jeho rukama, poletuje mezi stromy.

„Předtím jsi dokázal namalovat pravdu skrytou za skutečností,“ odrážel se v nejhlubších komnatách Lalovy duše šepot Ilse. „Nyní uveď do života pravdu, kterou vidíš. Cožpak stále nechápeš, kdo jsi?“

Požehnaná Matko mezi všemi,
Jsme děti Tvé zbloudilé, ztracené –
Uchraň nás nebezpečí, odpusť viny,
Zaveď nás k domovu na sklonku dne.

„Svatá Shipri, Matko všech, ve jménu lásky, kterou cítíš ke svému pánu, vyslyš mne!“ Mumlání Gilly se ztrácelo ve sladkých tónech hymnu. „Vyslyš mne a přiveď mi nazpět mého muže...“

Zde v kapli Matky odrážely mihotající svíčky barevné jiskry od mozaiky. Člověk si sotva všiml hrubých oprav na místech, kde zeď popraskala pod bleskem Vashanky. Gilla se choulila v přítmí, zatímco před mramorovou podobou bohyně modře oděné kněžky couvaly a opět postupovaly kupředu. Nepřestávaly zpívat.

Dokážeš zahojit, co lidé zničí,
Vždycky je nasytíš z úrodných prsou,
Jsi zřídlem života. Však žití končí,
V svatém Tvém lůně všichni pak spočinou.

A co když je už Lalo bezpečně v Jejím náručí? napadlo pak Gillu. *Možná si bohové žádají dvorního malíře. Co by mohlo Asylum nabídnout, aby se s takovou příležitostí mohlo srovnávat?* Sklopila hlavu a za doprovodu rytmického předříkávání se kolébala dozadu a zase dopředu, poslušně uvažovala o přijetí věčného koloběhu života, narození a smrti, a dlouho potlačované slzy padaly jako kapky deště na mramorovou podlahu.

Kněžky skončily a kaple ztichla. Gilla ucítila na rameni dotek Vandy. Dovolila Vandě, aby ji vyvedla na neúprosné slunce Asylu.

„Ani mi to nemusíš říkat,“ hádala Vanda. „Gordoneš vůbec nepřijme a ty pokrytecké kněžky, které slouží Shipri, ti vysvětlily, že ztráta je součástí údělu, který musí žena snášet.“

Gilla se ohlédla na zlatou kopuli chrámu, doposud napůl zaštitěnou lešením. „Jsem sobecká, když si přeji návrat Lala? Myslela jsem si, že já jsem ta silná, ale tolik ho potřebuju!“

„Jasně že potřebuješ!“ potvrdila Vanda důrazně. „A my taky!“ Její vlasy měly na slunci stejně zářivou měděnou barvu, jakou mívaly zamlada vlasy Lala, ale v šedých očích jí teď visel otazník. Gilla spolkla poslední slzu a rozhodně si otřela oči.

„Máš pravdu – ani nevím, co to do mě vjelo!“

„Nešla bys teď se mnou navštívit paní Kurrekai?“

Poprvé od chvíle, kdy vyšla z chrámu, vzala Gilla na vědomí okolí. Uvědomila si, že namísto aby zahnuly na Chrámovou cestu směrem do města, krácejí podél první hradby po Palácovém náměstí. Vzdychna si.

„Tak jo. Zjistíme, co dokáže cizinka, protože mám víc než jistotu, že od asylského čaroděje nebo boha se pomoci nedočkám!“

Princ laskavě nabídl Beyse a jejímu dvoru palácové komnaty, byť možná udělal z nouze ctnost. Gille vrtalo hlavou, jak se tam všichni vtěsnají. Místo se hemžilo beysibskými pohlaváry v krajkových kalhotách a volných kabátcích nebo zářivých sukních a vysokých límcích, v nichž měli všichni zálibu. Zdálo se jí, že počtem převyšují i palácové sluhy s hedvábnými šerpami, kteří s vážnou přehlíživostí šli po svých povinnostech.

Gilla pohlédla na dceru, která se již opičila po beysibské módě. Nesla se v oděvu přešitém ze staré spodničky své paní, jehož lemy se třpytily zlatými vlákny. Bez ohledu na to, zda bude Beysibka co platná, Gilla a Lalo rozhodně neprohlopili, když použili jeho palácové styky k vyhledání místa pro Vandu.

Paní Kurrekai obývala komnatu ve druhém patře paláce, nedaleko prostornějšího bytu u střešní zahrady, který si pro sebe zabrala Beysa. Pokud Gilla dobře pochopila, co jí Vanda vyprávěla o beysibské politice, je Kurrekai sestřenice královny Shupansey, ne sice v přímé linii ke ztracenému císařskému trůnu, ale dost blízko,

aby mohla chovat jednoho ze svatých hadů a byla vycvičena jako kněžka.

Gilla se při myšlence na beynita zachvěla. Jako by nestačili bazilišci Enase Yorla. Teď musí čelit takové dovezené hrůze. *Já toho člověka vážně miluju*, přemýšlela zasmušile, *jinak bych mazala domů*.

A pak stály ve dveřích, odkud se již couvnout nedalo. Ucítila nějaké kadidlo, snad cosi jako hořké santalové dřevo.

„Á, maminka mé malé přítelkyně. Vítám tě...“ Zdravil je hlas spíše hluboký a jen s lehkým přízvukem. Postava, jež se při jejich příchodu zvedla z polštářů, byla vysoká a mohutná, takže se Gilla cítila takřka jako drobeček. Zamrkala při pohledu na nádheru prošivané spodničky, jejíž karmínový brokát byl tak přezdobený zlatou výšivkou, že původní vzor byl jen sotva rozlišitelný. Spodničku částečně překrývala krinolína z temně modrého prostřihaného sametu. Korzet byl ze stejného materiálu, rukávy dlouhé a úzké. Teprve nyní si Gilla uvědomila, že pod pláští, které si beysibské šlechtičny braly ven, měly odhalená ňadra. Kurrekai měla prsa pevná, velká. Bradavky byly pomalované složitými šarlatovými a zlatými vzory. „Posaďte se přece. Pošlu pro čaj.“ Paní Kurrekai zatleskala a za šustotu hedvábí klesla zpět na divan. Vanda podstrčila za matku vysoký polštář a Gilla, která měla znepokojivý pocit, že jí brzy přestanou sloužit kolena, vděčně usedla.

„Tvá dcera pro mne znamená velkou pomoc,“ pokračovala paní unyle. „Je hbitá a má tak nádherné vlasy.“ Vanda se zarděla a převzala podnos s čajem od Beysibky, která ho donesla ke dveřím, postavila tác na nízký stolek z komplikovaně vyřezávaného červeného dřeva a začala nalévat. Čajový servis byl vyrobený z porcelánu tak jemného, že vypadal průsvitně, a Gilla si zčistajasna připustila, že se nepřevlékla od chvíle, kdy Lalo onemocněl, a že se jí rozpadá účes.

Chtěla se hned dostat k účelu návštěvy a odejít, ale beysibská šlechtična vdechovala vůni čaje, jako by v daném okamžiku nebylo na světě nic důležitějšího. Vanda před ní stále klečela, až Kurrekai přikývla a konečně s obřadností jeden doušek vypila. Teprve potom se Vanda otočila a nalila čaj do šálku své matce a sobě. Gilla

podezírávě okusila a zjistila, že nápoj má kupodivu příjemnou chuť. Rychle ho vypila, a pak držela šálek neohrabaně na klíně, zatímco dáma s nekonečnou rozvážností upíjela ze svého.

Konečně s povzdechem odložila šálek.

„Má paní,“ oslovila ji Vanda dychtivě, „vyprávěla jsem ti o záhadné chorobě svého otce. Nenašli jsme v tomto městě nikoho, kdo by jej dokázal přivést nazpátek, ale tvoji lidé jsou moudřejší než my. Pomůžeš nám?“

„Děvenko, tvůj zármutek je i mým, ale co si myslíš, že bych mohla udělat?“ Kurrekai zavrtěla v tuhém límci hlavou a její pomalý hlas nepostrádal zájem.

„Slyšela jsem,“ polkla Vanda a hlas jí povyskočil o tón výš, „slyšela jsem, že beynití jed má mnoho vlastností...“

„Aha, má společnice,“ vzdychla Kurrekai. Pohodlně se opřela a v jednom otvoru krinolíny se objevil šarlatový zákmit, následovaný štíhlým černým tělem. Had se pomalu vyplazil ze skrýše a lenivě se stočil v záhybu spodničky. Gilla uchváceně zírala na vystřelující šarlatový jazýček a blýskavé oči.

„Tvá slova jsou pravdivá. Jed může účinkovat jako silné dráždivo, pokud je správně... přeměněn... Ale tvůj otec nepatří k mému lidu. Pokud jde o něho, je jistá jen osudnost jedu.“

„Existuje ale naděje?“ V tomto okamžiku se uvolnila všechna úzkost uplynulých tří týdnů a Gilla konečně zase našla hlas. Tato žena musí souhlasit a pomoci jim!

„Nechci zabít Asylana.“ V pohybu hlavy paní Kurrekai byla jistá neodvolatelnost.

Ale Gilla vstala. Vanda nespouštěla oči z paní a Beysibka se teprve začala rozhlížet, když Gilla vyrazila přes místnost. V okamžiku, kdy se zarazila, byl beynit sotva stopu od její natažené ruky. Šarlatová hlavička se jako plamen prudce vztyčila a začala se kolébat.

„Mami, ani se nehni!“ zasyčelo vzduchem vyděšené šeptání Vandy.

Gilla zůstala bez hnutí stát. Nyní dosáhla svého cíle, poprvé se dívala paní Kurrekai přímo do kulatých očí. „A Asylanku?“ zeptala

se chraplavě. „Proč ne? Lalo stejně zemře a já umřu taky. Tak proč ne tady?“

Na nekonečně dlouhý okamžik lapila Gilla nemrkající upřený pohled druhé ženy. Paní Kurrekai pak pokrčila rameny a téměř bezstarostným pohybem vsunula prsty mezi Gillu a rudou skvrnu, která ji uštkla do ruky.

Gille se zkroutil žaludek a zhroutila se na paty. Snad celou minutu visel beynit paní Kurrekai z palce, jedové zuby stále zaťaté do masa. Pak se začal vrtět a Beysibka ho popadla za střední část, lehce jím zatřásla, aby se pustil, a nasměrovala ho zpátky do úkrytu v krinolíně.

„Ve jménu Velké matky, svaté Bey!“ promluvila náhle Kurrekai silným hlasem. Vtom znehybněla, a ačkoli měla oči dokořán, vyhaslo v nich všechno světlo jako v očích Lala. Gilla přihlížela a hlavou se jí honily strašlivé představy. Co by se asi stalo, kdyby žena z lidu Beysibů zemřela právě zde? Přikradla se k ní Vanda a držela se jí stejně, jako když bývala malá holčička.

Když se paní konečně pohnula, ozval se hluboký vzdech. Gilla si nebyla jistá, která z nich tří byla jeho původcem. Z palce paní Kurrekai vytryskla kapka krve jako granátový kabošon. Rozhlédla se a pohybem hlavy pokynula Vandě.

„Podej mi ze skříňky malou křišťálovou fiólu – tu se zátkou, jak v ní mívám parfém.“

Vanda vstala a uposlechla příkaz. Paní Kurrekai opět čelila pohledu Gilly.

„Pokusila jsem se transformovat jed přeměnou podstaty své krve, ale musí se použít okamžitě. Škrábní svého manžela, až se objeví stopy krve, a kápni do ranky nepatrné množství této látky.“ Vzala si zátku od fióly, kterou jí podávala Vanda, dotkla se jí kapky krve, zasunula do lahvičky, lehce jí zatřásla, stiskem ruky vymáčkla další kapku, pak třetí.

„Teď běž a udělej, co jsem ti řekla.“ Pevně fiólu uzavřela zátkou a předala ji Gille, nato si z palce způsobně olízla skvrnku od krve. „A pamatuj, že jsem tě varovala – může selhat.“

„Kéž tě požehná Matka všech, paní, a necht' na tebe nepadne žádná vina.“ Gilla už byla na nohou. „Alespoň jsi byla ochotná to zkusit!“

Pospíchaly chodbou. Vanda poskakovala, aby stačila delším rázným krokům matky, a snažila se nezvyšovat hlas.

„Mami, jak jsi to mohla udělat? Vyděsila jsi mě! Mami, vždyť jsi mohla umřít!“

Gilla se beze slov řítila vpřed. Všichni se před ní raději klidili ke straně. Zastavila se, teprve když překonaly náměstí, prošly Západní branou, která se otvírala do důvěrně známých uliček Asylu, zhluboka se nadechla a otočila se, aby se mohla podívat dceři do rozšířených očí.

„Vando, už je z tebe žena, dost stará, aby ses postarala o malé děti, když je zapotřebí, a snad i dost stará, abys mě pochopila. Jestli to bude účinkovat, musíš mi slíbit, že nikdy otci nepovíš, co jsem pro něho udělala.“

„A co když ne?“ otázala se Vanda velice tichým hláskem.

Gilla sledovala hemžení kolem sebe, sluneční světlo opírající se ostře do zhnědlých tváří, zvuky hádek i smíchu, bohatou směskou pachů a vůní ulice. Na chvilku měla pocit, jako by se vyloupila z kůže a stala se součástí toho všeho.

„Porodila jsem sedm dětí a viděla dvě z nich umřít. Žila jsem s tím paličatým chlapem dvacet šest let,“ vysvětlovala pomalu. „Právě mi došlo, že bych obětovala celé tohle město za jediný pramen jeho vlasů. Jestli ho to svinstvo, které mu hodlám dát, zabije,“ zatřásla rukou, v níž se ukrývala křišťálová lahvička, „je mi to líto, Vando, ale pak půjdu za ním.“

Bůh Lalo tvořil ženu, bohyni krásnou jako Eshi, štedrou jako Shipri, moudrou jako Sabellie, jemu drahou jako někdo – nemohl si vzpomenout, ale štětec jí rozstříkl po vlasech zlato jako světlo slunce. Zde jsou zralá nadra, která dokáží nasytit tucet dětí, opulentní boky a stehna, pleť hebčí než sihanské hedvábí... Lalo se usmál. Štětec se pohyboval, sám od sebe chtěl zaplavit bílé maso růžovou září jako vnitřek mušle.

A pak s úsměvem poodešel od stojanu. Postava, kterou namaloval, se k němu obrátila a vzala jej za ruku.

Očekával to a natáhl druhou paži. Chtěl ji obejmout, ale nepřestávala se v jeho sevření otáčet, táhla ho za sebou, čím dál tím rychleji, až se zelená louka kolem něho změnila v rozmazanou šmouhu.

„Počkej! Kam jdeme? U řeky je stinné loubí, kde můžeme ležet, a –“ Zatraceně! Jen kdyby se zastavila a podívala se na něho! Hned by věděl, jak se jmenuje!

Mraky kolem něho s lomozem vřely jako před bouří. Rozdíl mezi tím, co je nahoře a co dole, se vytrácel, nějaká síla mu vytrhla malířský štětec z ruky.

„Kdo jsi?“ křičel. „Kam mne vedeš?“

A pak už svištěl mezi větry, které ho připravily o vědomí, nevěděl o ničem, jen o nezaměnitelném sevření ruky. Svět se rozpadl na bolest a temnotu, ale skrze mraky, které vířily kolem něho, zahlédl jasné obrazy – honosnou nádheru velkého města, kde vlála korouhev obléhaného císaře. Po pláních se jako řady mravenců rozlézaly armády. Hory se otrásaly bojem lidí a čarodějů. Tu a tam bylo vidět oblast hlubší temnoty, kde o nadvládu usilovaly síly horší než lidské.

A pak pod sebou spatřil známý oblouk přístavu a spleť domů a lesku zbavenou zlatou kupoli, bolest na něho položila své velké ruce a on upadl.

Lalo měl v ústech pocit, jako by ochutnal odpadky z kuchyně Oplzlého jednorožce. Hlava mu duněla, jako kdyby v ní Pastorcí cvičili manévry. Až na tepání v paži, které ho rozčilovalo, své tělo sotva cítil.

A volala ho Gilla.

Ať mě svatý Anen sežehne, jestli se toho vína ještě někdy dotknu! uvažoval otupěle. Snad si hned vzpomene, co to bylo za víno. Ale jak teď přemýšlel, nemohl se upamatovat na nic z toho, co byl nepochybně úžasný flám, a to jej rozčilovalo. Gilla bude zuřit, jestli ho musela odtáhnout domů, a z pachuti v ústech poznal, že určité zvracel. Zaúpěl. Vroucně si přál, aby zase ztratil vědomí.

„Lalo! Lalo, miláčku, musíš se probrat! Ty zatracenej chlape, slyšela jsem tě – koukej otevřít oči! Podívej se na mě!“ Něco mokrého mu přeběhlo po krku a někdo poblíž zdusil vzlyk. Gilla? Gilla? Ale ta nad ním po pijáckém tahu nikdy neplakala – možná tak džber ledové vody, ale ne slzy. Jak dlouho byl vlastně bez sebe?

Lalo otevřel oči. Jako kdyby se snažil rozběhnout starý zámek zrezivělým klíčem.

Ležel na prýčně ve svém ateliéru. Alfi a Latilla se mu krčili u nohou a pozorovali ho doširoka otevřenýma, posvátnou úctou naplněnýma očima. Vanda seděla za nimi, ale jí se ve tváři zračila úleva člověka, který se právě osvobodil od strachu. Pohnul očima – dosud si nevěřil natolik, aby se snažil hnout hlavou – k postranici postele a spatřil Gillu. Obličej měla oteklý a oči rudé od pláče, a když se jeho pohled setkal s jejím, zaleskla se v nich další slza.

Bez uvažování natáhl ruku a setřel jí kapku z tváře. Pak zíral na ruku, bledou, žilnatou a hubenou. Až nyní se mu vracelo vnímání celého těla. Poznával, že se cítí podivně lehký. Druhou rukou pevně sevřel ložní prádlo, jako kdyby mu mělo pomoci udržet se v posteli.

„Gillo, byl jsem nemocný?“

„Nemocný! Dalo by se to tak říct – já bych spíš ráda věděla, co jiného za tím ještě vězí –“ vybuchla Gilla. Vanda vyskočila na nohy.

„Otče, ležel jsi tady v nějakém transu skoro tři neděle,“ doplnila Vanda.

Tři týdny? Ale vždyť zrovna dneska odpoledne... maloval... Podíval se do zrcadla, potom... Lalo se začal třást, jak se mu vracela paměť. Oči se mu zalily slzami nad krásou toho druhého světa, ale Gilla ho chytila za ramena a zatřásla jím, aby se vrátil do její skutečnosti.

Lalo na ni zíral a přes roušku oteklých rysů uviděl tvář bohyně, která jej přivedla domů. Bylo zapotřebí trochy vnitřního soustředění, a pak našel i pod známou maskou srdečnosti své dcery jinou tvář. Jedině dvě mladší děti zůstaly v podstatě stejné.

Tak, myslel si, snad nebudu potřebovat štetec, abych ted' viděl. Opět se položil. Snažil se přizpůsobit události, které se mu přihodily, vzpomínkám muže, jakým býval.

„No, jak se cítíš? Mám ti něco přinést?“ Gilla skončila s utíráním očí a rozhodně se vysmrkala do cípu zástěry.

Lalo se usmál. „Víš, celé tři týdny jsem nejedl –“

„Vando, na kamnech je polévka,“ nařídila Gilla ostře. „Doběhni ji ohřát. Mrňata, běžte s ní. Už jste tatínka viděli. Nemusíte se mu pořád motat pod nohama. Všechno už bude jako dřív.“

Gilla neklidně pobíhala po místnosti, uhlazovala příkrývky, navršila Lalovi polštáře, aby se mohl posadit, přistrčila židli ke stěně. Lalo prohnul prsty. Cítil mravenčení, jak mu v nich začala volněji proudit krev. Vrtalo mu hlavou, jak přišel ke škráanci na paži.

Vedle palety ležely na hromádce útržky papíru a kousek uhlu. *Umím pořád kreslit?* zajímalo ho. Když viděl, že si ho Gilla nevšímá, přitáhl si kousek papíru, zvedl uhlí a nakreslil čáru, pak další, trochu stínování a na papíru se objevila hbitě načrtnutá zástupkyně běžné asylské hnojivní mouchy. Chvilí na ni zíral s otázkou, kterou si vůbec netroufal vyjádřit slovy, ale zůstávala před ním nezměněná – prostě kresba mouchy.

Lalo se trošku křivě usmál a odložil uhlí. *Co jsem vůbec čekal?*

Gilla se k němu vrátila s miskou kouřící polévky v rukách, sedla si vedle palety a namočila lžici. Lalo zlehýnka foukl na kresbu, aby se zbavila uhlového prachu, a položil ji stranou. Když mu Gilla přidržela lžici u rtů, otevřel poslušně ústa. *Zvládl bych to sám*, myslel si, ale uvědomoval si, že jeho nakrmení naplňuje nějakou Gillinu potřebu. Horká tekutina mu klouzala hrdlem. Zdálo se, že tělo pohlcuje vláhu jako houba.

„Tak to by zatím stačilo,“ ukončila krmení Gilla a odnesla zbytek.

„Moc mi chutnalo.“ Lalo se jí podíval do tváře. Jak jen v ní kdy mohl vidět něco jiného než bohyni? Pak se zamračil. „Namaloval jsem obraz, Gillo. Co se s ním stalo?“

Ukázala bradou do kouta. „Tamhle je. Chceš ho vidět?“ Než ji mohl zarazit, odešla zvednout obraz a přinesla mu ho. Opřela ho o zed’.

Nespouštěl ho z očí, četl v něm jako před chvílí v obličejí Gilly. Věděl, že nikdy nedokáže zapomenout na cestu, z níž se právě vrátil. Bude si muset chvíli zvykat.

„Autoportrét,“ pokračovala Gilla hloubavě. „Ovšem. Vlastně jsem ho předtím ani nechtěla vidět.“

Po chvíli si odkašlal. Poznal, že alespoň v tomto vědění jsou si teď rovni. „Nuže?“

„Nuže,“ zopakovala pomalu, „musíš vědět, že já jsem tě takhle viděla vždycky.“

Její ruka přikryla tu jeho. Lalo, jenž měl náhle úplně lehkou hlavu, ulehl zase do polštářů. Bzučelo mu v uších – ne – to jen uprostřed místnosti kroužila moucha. Chvilku přemýšlel, pak s pocitem jisté bláhovosti mrkl na kus papíru, který dosud ležel na pokrývce.

Byl prázdný. Lalo rychle zvedl oči a uviděl, jak moucha ve spirále stoupá proti zrcadlu. Na okamžik se tam vznášela a potom bzučení zacítilo oknem pryč.

Robert Asprin

TVÁŘ CHAOSU

Z anglického originálu

THE FACE OF CHAOS

přeložila Hana Ederová

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus

jako svou 187. publikaci

Plzeň 2003, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 185 Kč

ISBN80–86481–36–0